

ŠĪ LAIKA PATIESĪBA 5. MOZUS GRĀMATĀ

Klifords Goldšteins

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2021. GADA 4. CETURKSNIM

5. MOZUS GRĀMATA – DERĪBAS GRĀMATA

Stāsts ir šāds: ķēniņa Josijas valdīšanas laikā Jeruzalemē (640. – 609. g. pr. m. ē.) kāds, templī strādādams, atrada grāmatas kopiju, un grāmata tika lasīta ķēniņa Josijas priekšā. “Un notika, kad ķēniņš dzirdēja bauslības grāmatas vārdus, tad viņš saplēsa savas drēbes.” (2ķēn 22:11) Kāpēc? Jo viņš saprata, ka viņš un viņa tauta nebija paklausījuši tam, kas rakstīts grāmatā.

Tad, balstoties uz šo grāmatu, ko sauc par “Derības grāmatu” (2ķēn 23:2), Josija sāka lielu reformāciju. Mēs varam lasīt par šo reformāciju 2ķēn 23. nodaļā.

Kas tā bija par grāmatu, kurai bija tāda ietekme uz ķēniņu un viņa tautu? Tiek uzskatīts, ka tā bija 5. Mozus grāmata, ko mēs pētīsim šajā ceturksnī.

Kopsavilkums piektajai jeb pēdējai no piecām Mozus grāmatām, ko sauc arī latīņu vārdā “deuteronomium” (kas nozīmē “otrais likums”), varētu būt šāds:

Atstājuši Ēģipti un pie Sinaja iegājuši derības attiecībās ar Kungu, Israēla bērni – tā vietā, lai taisnā ceļā dotos uz Kānaānu, – četrdesmit gadus ceļoja tuksnesī. Kad četrdesmit gadi bija pagājuši un ebreji beidzot gatavojās ieiet Apsolītajā zemē, Mozus tos vairākkārt uzrunāja. Šo runu galvenā doma bija: jūs tūlīt ieiesiet Apsolītajā zemē. Beidzot! Neaizmirstiet, ko Kungs ir darījis jūsu labā, un neaizmirstiet, ko Viņš prasa no jums tagad, tas ir – mīlēt Viņu no visas sirds un dvēseles un atklāt šo mīlestību, paklausot visiem derības baušļiem.

Lai uzsvētu derības svarīgumu, Mozus atkārtoja tautai desmit baušļus, kas bija likumīgais pamats derībai, ko Kungs vispirms slēdza ar viņu tēviem un nu slēdza ar viņiem – tieši pie Kānaānas robežām.

Šķiet vietā jautājums: vai varētu būt kādas paralēles tam, ko Israēla bērni piedzīvoja pie Apsolītās zemes robežām un ko arī mēs piedzīvojam tieši pie Apsolītās Zemes (šoreiz daudz labākas) robežām? Līdz ar to šajā ceturksnī tēma ir “Šī laika patiesība 5. Mozus grāmatā”. Lūk, ko mēs pētīsim: mūsu laika patiesības vēstis, ko mēs varam paņemt no Dieva vārda Saviem derības ļaudīm.

Šajā ceturksnī mēs runāsim par 5. Mozus grāmatu tematiski, ietverot tādas tēmas kā mūžīgā derība, likums un žēlastība, ko nozīmē mīlēt Dievu un savu tuvāko un –

vissvarīgākais—kā 5. Mozus grāmata atklāj mums Dieva mīlestību, kas visspēcīgāk atklājas Jēzus nāvē pie krusta un Viņa augšāmcelsnā.

Protams, šodienas draudzi no draudzes tuksnesī šķir laiks un kultūra. Bet varbūt tas, kas mums ar viņiem ir kopīgs, ir vairāk nekā atšķirību. Piemēram, vai šie vārdi nevarētu būt teikti arī mums? “Redziet, es esmu jums mācījis likumus un tiesas, kā Tas Kungs, mans Dievs, ir man pavēlējis, lai jūs tā darītu tai zemē, kuru jūs ejat sev iemantot. Turiet un dariet, jo tā būs jūsu gudrība un saprašana to tautu priekšā, kuras, kad tās dzirdēs visus šos likumus, teiks: tiešām, šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta!” (5Moz 4:5, 6)

Ievēro, ka ne jau likumi bija tie, kas bija viņu “gudrība un izpratne” tautu priekšā, bet gan viņu paklausība šiem likumiem. Pavisam noteikti tā ir vēsts mums. Kā mēs redzēsīm, 5. Mozus grāmatā tā ir tikai viena no daudzām.

Klifords Goldšteins ir Pieaugušo Bībeles izpētes vadītājs un autors grāmatai “Baptizing the Devil: Evolution and the Seduction of Christianity”.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

IEVADS 5. MOZUS GRĀMATAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes 14:12–14, Ec 28:12–17, 1Moz 3:1–7, 1Moz 12:1–3, Apd 7:20–36, 2Moz 19:4–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas nemīl, nav Dievu atzinis, jo Dievs ir mīlestība.” (1Jņ 4:8)

5. Mozus grāmata, protams, nav radusies vakuumā. Kā tas ir ar visu citu šajā dzīvē, arī šai grāmatai ir savs konteksts, kam, protams, ir svarīga loma, lai varētu saprast, ko šī grāmata nozīmē un kāds ir tās nolūks.

Pirms tās bija vēsture – vēsture, kas izskaidroja apstākļus, ne tikai pašu grāmatu, bet arī pasauli un vidi, kas bija radījusi šo kontekstu. Kā būtu grūti saprast vēstikla slotiņu nozīmi un funkciju ārpus automašīnas konteksta, tieši tāpat būtu grūti saprast 5. Mozus grāmatu ārpus konteksta, kurā tā radusies, īpaši mūsu tēmas (5. Mozus grāmata un mūsu laika patiesība) perspektīvā.

Krievu rakstnieka Ļeva Tolstoja darbu “Karš un miers” kāds esot izlasījis tikai trīs dienās – ap 1500 lappušu. Kad viņam jautāja, par ko bija grāmata, čaklais lasītājs atbildēja: “Tā bija par Krieviju.”

Nedēļas laikā izrunāt tūkstošiem gadu ilgu vēsturi pirms 5. Mozus grāmatas nozīmētu kaut ko līdzīgu. Bet, pievērošoties izceltajiem faktiem, mēs varam redzēt kontekstu, kas ir vajadzīgs, lai labāk saprastu šo darbu, kas bagātīgi piesātināts ar patiesībām mūsu laikam.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. oktobrī.

Mīlēt, būt mīlētam

1Jņ 4:8 saka: “Dievs ir mīlestība.” Lai arī cik vienkārši būtu šie trīs vārdi (grieķu valodā četri), tajos ietvertā ideja ir tik dziļa, tik pamatīga, ka mēs varam tik tikko saprast, ko tas nozīmē. Tie nepasaka, ka Dievs mīl vai ka Dievs atklāj mīlestību, vai ka Dievs ir mīlestības atklāsme, bet gan to, ka Dievs IR mīlestība. “Ir mīlestība” – tas norāda, ka mīlestība ir paša Dieva būtība. Kā krituši cilvēki ar tikai dažiem kilogramiem audu un ķīmisku vielu galvā, ar ko satvert realitāti, mēs vienkārši neesam spējīgi pilnībā saprast, ko nozīmē “Dievs ir mīlestība”.

Bet mēs noteikti varam pietiekami saprast, ka tā ir ļoti laba vēsts. Ja “Dievs ir mīlestība” vietā būtu teikts “Dievs ir naids” vai “Dievs ir atriebīgs”, vai “Dievs ir vienaldzīgs”, šāda atklāsme par Viņu varētu būt tāda, par ko vajadzētu uztraukties.

Patiesība, ka “Dievs ir mīlestība”, palīdz mums labāk saprast domu, ka Dieva valdība, kā Viņš pārvalda visu radību, atspoguļo šo mīlestību. Mīlestība kosmosā ir varbūt pat vairāk nekā gravitācija. Dievs mūs mīl; un arī mums Viņš jāmīl (sk. 5Moz 6:5, Mk 12:30).

Tomēr, lai mīlestība būtu mīlestība, tā ir jāsniedz no brīvas gribas. Dievs nevar mīlestību uzspiest. Ja Viņš to darītu, tā vairs nebūtu mīlestība. Tādēļ, kad Dievs Debesīs un zemes virsū radīja gudras un saprātīgas būtnes ar spēju mīlēt, pastāvēja risks, ka tās nespēs Viņu mīlēt. Dažas nespēja – un tādējādi izcēlās tas, ko mēs saucam par lielo cīņu.

Kāpēc šie panti ir jēgpilni tikai brīvības un ar mīlestību saistītā riska kontekstā?

Jes 14:12–14, Ec 28:12–17, Atkl 12:7. _____

Īpaši bagātīgs teksts ir Ec 28:15, kas parāda, ka, lai gan eņģelis Lucifers bija pilnīga būtne, ko radījis pilnīgs Dievs, viņā tika atrasta netaisnība. Tas nebija tāpēc, ka Viņš bija radīts ar šo netaisnību. Lucifers tika radīts ar spēju mīlēt un morālu brīvību, taču, neskatoties uz visu, kas viņam bija dots (“tu greznojies dārgakmeņiem”), šis eņģelis gribēja vairāk. Viena lieta noveda pie nākamās, līdz kamēr “Debesīs izcēlās karš”.

Dažās vietās ir iespējams nopirkt suņus-robotus, kas vienmēr paklausa tavām pavēlēm, nekad nesavārta paklāju un nekošļā mēbeles. Taču vai būtu iespējamas jēgpilnas attiecības ar šo “suni”? Kā tava atbilde palīdz saprast, kāpēc Dievs gribēja būtnes, kas spēj Viņu patiesi mīlēt? _____

Grēkā krišana un plūdi

Gandrīz katrs skolas vecuma bērns ir dzirdējis stāstu par ābolu, kas uzkruta uz Īzaka Ņūtona galvas, un – urā! – Ņūtons atklāja gravitāciju. Tas, vai ābols patiešām uzkruta uz viņa galvas, nav svarīgākais. Galvenais ir tas, ka Ņūtona lielā ideja (būtībā ne jau viņš atklāja gravitāciju, jo ikviens, kas jebkad ir kritis, ir pamanījis gravitāciju) bija noskaidrot, vai tas pats spēks, kas nometa ābolu (gravitācija), notur arī mēnesi orbītā ap zemi, zemi orbītā ap sauli un tā tālāk.

Tas bija svarīgi, jo tūkstošiem gadu daudzi cilvēki ticēja, ka likumi, kas pārvalda debesis, ir atšķirīgi no likumiem, kas valda virs zemes. Ņūtons parādīja, ka šis uzskats ir nepareizs.

Lai gan Ņūtona devums bija dabas likumu jomā, tas pats princips ir paties arī attiecībā uz morāles likumu. Tā pati brīvība, kas ietverta mīlestībā un izraisīja Lucifera krišanu Debēsīs, bija pamatā arī cilvēces krišanai virs zemes.

Izlasi 1Moz 2:16, 17 un 1Moz 3:1–7. Kā šie panti par pilnīgiem cilvēkiem pilnīgā vidē, ko radījis pilnīgs Dievs, atklāj arī spēcīgu patiesību par brīvību, kas ietverta mīlestībā?

Pēc krišanas viss kļuva arvien ļaunāks, pat līdz tādai robežai, ka Kungs par cilvēci teica, ka “cilvēku ļaunums augtin auga zemes virsū un ka viņu sirdsprāta tieksmes ik dienas vērsās uz ļaunu” (1Moz 6:5). Ja viņu domas bija sliktas, tad tādi bija arī viņu darbi, līdz viss kļuva tik slikti, ka Kungs iznīcināja visu pasauli plūdus – lai dotu cilvēcei iespēju sākt no jauna, savā ziņā radot visu otrreiz. Tomēr stāsts par Bābeles torni parāda (1Moz 11:1–9), ka cilvēce vēl joprojām neizprata Dieva nodomu. “Kad tornis bija daļēji pabeigts, daļa no tā kalpoja kā celtnieku dzīvesvieta; citi apartamenti, kas bija grezni aprīkoti un izgreznoti, bija veltīti viņu elkiem. Ļaudis priecājās par savu veiksmi un slavēja sudraba un zelta dievus, nostājoties pret debesu un zemes Valdnieku.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 119. lpp.) Tādējādi, sajaucot valodu, Dievs izkaisīja kritušo cilvēci pa visu zemi.

Pieraksti savas domas dienas gaitā. Ko tās tev stāsta par tavu pašu sirds stāvokli?__

Ābrama aicināšana

Ābrams (vēlāk nosaukts par Ābrahāmu) vispirms parādās 1Moz 11. nodaļas ciltsrakstos, kas ir uzrakstīti uzreiz pēc tam, kad ir pieminēta izkaisīšana Bābelē.

Izlasi 1Moz 12:1–3, kur Dievs sauc Ābramu. Kā mēs šodien, atskatoties uz krustu, pēc Jēzus nāves un evaņģēlija izplatīšanas, saprotam, ko Dievs ar Ābrama starpniecību apsoliņa darīt?

Daudzus gadsimtus vēlāk apustulis Pāvils, cenšoties atrisināt ķecerības jautājumu Galatijā, norādīja uz Ābrahāma aicināšanu, parādot, ka tā bija agrīna izpausme tam, kādi vienmēr bijuši Dieva nodomi: nest evaņģēliju pasaulei. “Tātad atzīstiet, ka tie, kas tic, ir Ābrahāma bērni. Bet raksti, paredzēdami, ka Dievs pēc ticības taisno pagānus, ir Ābrahāmam iepriekš pasludinājuši prieka vēsti: tevī taps svētītas visas tautas. – Tātad tie, kas tic, tiek svētīti līdz ar ticīgo Ābrahāmu.” (Gal 3:7–9)

Ābrahāma aicināšana pirmo reizi uzrakstīta 1Moz 12. nodaļā. Liela daļa tālākās Pirmās Mozus grāmatas ir stāsts par viņa pēcnācējiem, vienu disfunkcionālu dzimumu pēc otra, neizdevušos ģimeņu sēriju, un tomēr ar viņu starpniecību apsoliņumam visbeidzot bija jātiek piepildītam, Mozus aicināšanā sasniedzot izšķirošo brīdi.

Izlasi Apd 7:20–36, kā mocekļis Stefans apraksta Mozu un iziešanu no Ēģiptes. Kā tas saskan ar Dieva sākotnējo apsoliņumu Ābrahāmam?

Pasaulē, kas iegrimusi nezināšanā, maldos un vispārējā patiesības atziņas trūkumā (vairāk nekā 3000 gadu laikā nekas daudz nav mainījies, vai ne?), Kungs aicināja tautu, Savus ļaudis, Ābrahāma sēklu, iziet no Ēģiptes. Dievs centās ar viņu starpniecību ne tikai saglabāt patiesības atziņu; tas ir, Viņa, Jahves, atziņu un glābšanas plānu, bet arī aiznest šo atziņu pārējai pasaulei.

Kādās attiecībās ar pārējo pasauli sevi redzam mēs kā septītās dienas adventisti? Tas ir, kādas paralēles pastāv starp mums un seno Israēlu? Vēl svarīgāk – kādu atbildību šī paralēle uzliek katram no mums personīgi?

Derība pie Sinaja

Iziesana no Ēģiptes un viss, kas ar to bija saistīts, sākot no asinīm uz durvju stenderēm līdz pat drāmai pie Sarkanās jūras, – kāda tā bija pieredze! Nav šaubu, ka tas viss atstāja iespaidu uz tiem, kas to piedzīvoja. (Un tos, kas nomira – sākot no pirmdzimušajiem bērniem Ēģiptē līdz pat kareivjiem jūras dibenā –, Dievs tiesās objektīvi.) Kā Kungs sacīja: “Jūs esat redzējuši, ko Es esmu darījis ēģiptiešiem un kā Es jūs esmu nesis uz ērgļa spārniem un esmu jūs pie Sevis atvedis.” (2Moz 19:4)

Kāpēc Kungs veica šādu dramatisku glābšanu, pēc būtības izvedot vienu tautu no citas tautas? Kā Mozus pats viņiem retoriski jautāja: “Jeb vai kāds dievs būtu mēģinājis iet un izraudzīt sev vienu tautu kādas citas tautas vidū ar pārbaudījumiem, zīmēm un brīnumiem, ar karu, ar spēcīgu roku un augsti paceltu elkoni, un ar baiļu pilnām lietām, kā visu to Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis jūsu acu priekšā Ēģiptē?” (5Moz 4:34)

Izlasi 2Moz 19:4–8. Kāpēc Kungs izsauca tautu no Ēģiptes? _____

Tas bija tieši tik vienkārši. Dievs viņus, sentēvu Ābrahāma, Īzāka un Jēkaba sēklu, viņu pēcnācējus, izsauca ārā. Ar šiem pēcnācējiem Kungs nodibināja Savu derību, un viņi patiešām bija “īpašs dārgums Man pāri visām tautām; jo visa zeme ir Mana” (2Moz 19:5, NKJV). Šīs attiecības bija derības centrā.

Doma par “īpašu dārgumu” (“segullah”) tomēr bija viegli pārprotama (un tā arī notika). Viņu īpašais stāvoklis nebija iedzimta taisnība un svētums. Tā bija tikai Dieva dotā žēlastība un brīnišķīgās patiesības, ar ko Dievs tos bija apveltījis. Tās bija patiesības, kurām bija jāseko un kā “priesteru tautai” jāizplata pasaulē.

Tad Dievs deva viņiem arī dažus derības nosacījumus (tā sakot, viņu darījuma mērķi), desmit baušļus (2Moz 20. nodaļa), un tad šī derība tika ratificēta. Apšļakstījās tikko būvēto altāri ar upuru asinīm, Mozus “ņēma derības grāmatu un to lasīja skaļā balsī tautai priekšā” (2Moz 24:7). Tauta atkārtoti apstiprināja, ka būs paklausīga.

“Kad Mozus visai tautai bija pateicis visas pavēles saskaņā ar bauslību, viņš ņēma .. asinis .. un aplacīja pašu grāmatu un visu tautu, sacīdams: šīs ir tās derības asinis, ko Dievs ar jums ir noslēdzis.” (Ebr 9:19, 20) Ko nozīmē asinis, un kāpēc tās ir tik svarīgas pat mūsdienās? _____

Atkrišana un sods

“Visu, ko Tas Kungs ir runājis, to mēs darīsim.” (2Moz 19:8; sk. arī 2Moz 34:3, 2Moz 24:7) Lai gan nav šaubu, ka tauta tā arī domāja katru reizi, kad izsacīja šos vārdus, svētā vēsture rāda, ka viņu rīcība diemžēl laiku pa laikam bija pretēja vārdiem. Lai gan viņi bija izredzētā tauta, lai gan viņi labprātīgi bija iegājuši derībā ar Kungu, viņi pie savas apņemšanās neturējās, kas beigās noveda pie viena.

Kas Israēlam attiecībā uz derību bija izšķirošais? (2Moz 19:4, 5) _____

Aicinājums paklausīt Dievam – ievērot Viņa likumu – toreiz nebija lielāka burta kalpība kā mūsdienās (sk. Mt 7:24–27; Jņ 14:15; Jēk 2:20; Rm 6:11, 12), un tomēr atkal un atkal Israēla bērniem neizdevās noturēties pie savas apņemšanās.

Jau drīz vien, pat vēl Sinaja kalna pakājē, viņi nonāca atkritēju rindās (sk. 2Moz 32:1–6). Diemžēl neuzticība likās drīzāk norma nekā izņēmums, un tāpēc tā vietā, lai visai drīz ieietu Apsolītajā Zemē, viņi 40 gadus klejoja pa tuksnesi.

Izlasī 4Moz 14:28–35. Kāds bija sods, ko piedzīvoja tauta, tā kā atteicās pildīt to, ko Kungs bija teicis darīt? _____

Toreiz, tāpat kā mūsdienās, nepaklausība pārāk bieži nāca nevis kā atklāta sacelšanās (lai gan arī tā gadās), bet gan nespējot uzticēties tam, ko Dievs mums saka. Israēlam šo grēku vēl briesmīgāku padara fakts, ka, kā teica pats Dievs, visi šie vīri bija “redzējuši Manu godību un Manas zīmes, ko Es esmu darījis Ēģiptē un tuksnesī, bet kas tomēr Mani ir vēl kārdinājuši desmitām reižu” (4Moz 14:22). Neskatoties uz visu, ko viņi bija redzējuši un piedzīvojuši, viņi vēl joprojām atteicās paklausīt Kungam un ieņemt zemi, neskatoties uz Dieva apsolījumu, ka viņiem veiksies (4Moz 13., 14. nodaļa).

Padomājiet par to, kas iepriekš teikts: nepaklausība tik bieži nāk no neuzticēšanās mums dotajam Dieva Vārdam. Kāpēc tā ir patiesība, un kā mēs varam mācīties vairāk uzticēties Dievam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Dziļākam un labi pārdomātam pētījumam par lielās cīņas tēmu, balstoties uz ideju par Dievu kā mīlestību, ko sarakstījis septītās dienas adventists, varat iepazīties ar Džona Pekhema (John Peckham) darbu "Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil" (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018). Fakts, ka šo darbu ir publicējusi neadventistu izdevniecība, parāda, cik labi Bībeles zinātnieki ir varējis atklāt lielās cīņas realitāti, kā tā ir attēlota Rakstos.

"Īsāk sakot, es apgalvoju, ka Dieva mīlestība (pareizi saprasta) ir kosmiskā strīda centrā un ka Dieva uzticība mīlestībai ir morāli pietiekams iemesls, lai Dievs pieļautu ļaunumu ar būtiskām sekām, kas palīdzētu izprast dievišķo aizgādību kā tādu, kas darbojas noteikumu rāmjos, ko es saucu par iesaistīšanās derības noteikumiem." (John C. Peckham, Theodicy of Love: Cosmic Conflict and the Problem of Evil (Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2018), p. 4)

"Lēmums, ka Israēls neieies Kānaāna zemē četrdesmit gadus, Mozum un Āronam, Kālebam un Jozuam bija rūgta vilšanās. Tomēr viņi pieņēma dievišķo lēmumu bez kurnēšanas. Bet tie, kas bija sūdzējušies par Dieva rīcību ar viņiem un izteikuši, ka labāk atgrieztos Ēģiptē, raudāja un vaimanāja, kad svētības, ko viņi bija nicinājuši, viņiem tika atņemtas. Viņi bija sūdzējušies par neko, un tagad Dievs deva viņiem iemeslu raudāt. Ja viņi būtu raudājuši par saviem grēkiem, kad tie pacietīgi tika atklāti viņu priekšā, šis spriedums nebūtu izteikts. Bet viņi vaimanāja par sodu. Viņu ciešanas nesagādāja nožēla, un tās nevarēja panākt sprieduma atsaukšanu." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši", 392. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet jautājumu par mīlestību un brīvo gribu. Kāpēc mīlestībai, lai tā būtu mīlestība, ir jānāk no brīvas gribas? Ņemot vērā visas ciešanas pasaulē, kāds varētu teikt, ka mīlestība nav tā vērtā. Kā tu atbildētu uz šo izaicinošo argumentu?

2. Kas ir burta kalpība, ņemot vērā, ka visas Bībeles centrā ir paklausība? Kādi faktori var pārvērst centienus būt uzticīgiem Dievam, Viņa Vārdam un baušļiem par burta kalpības slazdu?

3. Grupā pārrunājiet jautājumu, kas uzdots otrdienas tēmas beigās, – par paralēlēm starp seno Israēlu un septītās dienas adventistu draudzi. Kas ir šīs paralēles, un kāpēc mums vajadzētu par tām domāt?

MOZUS VĒSTURES STUNDA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 1.–3. nod., 2Moz 32:29–32, 4Moz 14. nod., Ef 3:10, 1Moz 15:1–16, Jņ 14:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Un visi baudījuši to pašu garīgo barību, un visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus.” (1kor 10:3, 4)

“Šie ir tie vārdi, ko Mozus runāja” (5Moz 1:1) – tā sākas Piektā Mozus grāmata. Jā, lai gan Mozus vārds un viņa klātbūtne grāmatā dominē, sākot ar šiem ievadvārdiem līdz pat viņa nāvei Moāba zemē (5Moz 34:5), tomēr šī grāmata (tāpat kā visa Bībele) stāsta par Kungu Jēzu. Jo Viņš ir Tas, kas mūs radīja (1Moz 1., 2. nod., Jņ 1:1–3), kas mūs uztur (Kol 1:15–17, Ebr 1:3) un kas mūs atpestī (Jes 41:14, Tit 2:14). Plašākā šo vārdu nozīmē 5. Mozus grāmata atklāj, kā Kungs turpināja radīt, uzturēt un glābt Savu tautu šajā izšķirošajā glābšanas vēstures laikā.

Tieši pirms Israēla bērniem visbeidzot bija jāieiet Kānaānā, Mozus viņiem sniedz vēstures stundu, tēmu, kas atkārtojas visā Bībelē: piemiņi, ko Kungs ir darījis tavā labā pagātnē.

Šim brīdinājumam vajadzētu būt nozīmīgam arī mums, kas atrodamies pie labākas Apsolitās Zemes robežām: “Pārskatot mūsu pagātņi, katru soli, kā mēs esam nonākuši līdz savam pašreizējam stāvoklim, .. mani pilda apbrīna un uzticība Kristum kā vadītājam. Mums nav nekā, no kā baidīties nākotnē, kā tikai tas, ka mēs varētu aizmirst to, kā Kungs mūs ir vadījis, un Viņa mācības pagātnē.” (Elena Vaita “Life Sketches”, 196. lpp.)

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. oktobrī.

Mozus kalpošana

Mozus klātbūtne ir jūtama visā Bībelē. Lai gan viņš pirmo reizi minēts tikai 2Moz 2:2, viņš ir sarakstījis Pirmo Mozus grāmatu, Dieva autoritatīvo un fundamentālo stāstu par to, kas mēs esam, kā mēs šeit esam nokļuvuši, kāpēc viss ir tik slikti un kāpēc tomēr mums tik un tā var būt cerība. Radišana, grēkā krišana, glābšanas apsolījums, plūdi, Ābrahāms, evaņģēlijs – tam visam ir saknes 1. Mozus grāmatā, un tās autors ir pravietis Mozus. Ir grūti adekvāti novērtēt ietekmi, kādu šis viens vīrs, kas nebija bez vainas, atstāja Dieva labā, jo viņš milēja Kungu un gribēja Viņam kalpot.

Izlasi 2Moz 32:29–32, kas ir saruna starp Kungu un Mozu pēc briesmīgā grēka ar zelta teļu. Ko šis stāsts mums māca par Mozus raksturu, un kāpēc Kungs varēja viņu izmantot tik iespaidīgā veidā, neskatoties uz viņa trūkumiem? _____

Kaut arī Mozum nebija nekā kopīga ar šo konkrēto grēku, viņš centās iestāties par grēcīgajiem cilvēkiem, pat būdams labprātīgs zaudēt savu dvēseli viņu labā. 2Moz 32:32, kad Mozus lūdz Dievam “piedot viņu grēku”, darbības vārdam ir nozīme “nest”. Tādējādi Mozus – saprotot grēka smagumu un kas bija vajadzīgs, lai to izlīdzinātu, – lūdza Dievu “nest” viņu grēku. Un tas ir tāpēc, ka šis ir vienīgais veids, kā viņu grēks, jebkurš grēks, var tikt piedots.

Tātad šeit mums jau pašā Bībeles sākumā ir spēcīgi atklāta aizvietošana, kurā pats Dievs Jēzus personā iznesīs galveno smagumu un mūsu grēku sodu – Dieva noteikto cilvēces glābšanas ceļu, tajā pašā laikā paliekot uzticīgam Saviem valdības un likuma principiem.

Daudzus gadsimtus vēlāk Pēteris par Jēzu rakstīja: “Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkiem miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti.” (1Pēt 2:24)

Vienlaikus tas, ko mēs redzam šajā Mozus stāstā un veidā, kā viņš reaģēja uz grēku, ir Mozus kā aizvietotāja loma kritušās, grēcīgās tautas labā: viņš bija priekštecis tam, ko Jēzus darīs mūsu labā (sk. Ebr 7:25).

Būt labprātīgam zaudēt savu dvēseli savas tautas dēļ? Padomājiet vairāk, ko ietver šie vārdi. Ko mēs varam no tiem mācīties savā dzīvē – ko patiesībā nozīmē milēt citus?

Piepildītais pravietojums

Neskatoties uz kļūdām, ko mūsdienu zinātne cenšas pasludināt kā patiesību (piemēram, tas, ka mūsu universs ir radies pats no sevis “absolūti no nekā” vai ka dzīvība virs zemes ir radusies no vienkāršām ķīmiskām vielām nejaušības pēc), zinātne tomēr ir devusi mums pārsteidzošus atklājumus par Dieva radošo spēku. Saskaņa, līdzsvars, daudzu aspektu precizitāte dabas pasaulē, lai arī kritušā stāvoklī, turpina pārsteigt tās pētniekus.

Ja Dievs var būt tik precīzs fiziskās parādībās, Viņš noteikti ir precīzs arī garīgos jautājumos. Dieva neticamo precizitāti mēs manām arī 5. Mozus grāmatas ievadpantos.

Izlasi 5Moz 1:1–6. Kāda ir pravietiskā nozīme faktam, ka 5Moz 1:3 runā par “četrdesmito gadu”? _____

Kas notika pēc neveiksmes, kad Mozus bija izsūtījis spieģus no Kadeš-Barneas, lai izlūkotu zemi, un tauta atmeta aicinājumu ieņemt šo zemi? Viņiem pateica, ka viņi nekad neieies Apsolītajā zemē, kā viņi bija cerējuši. Cik ilgi viņi bija gaidījuši šo notikumu? “Pēc četrdesmit dienu skaita – tik ilgi jūs izlūkojāt to zemi –, ikvienu dienu skaitot par gadu, jūs nesīsīt četrdesmit gadus savus pārkāpumus, lai jūs tad atzītu, kas tas ir, kad Es no jums nogriežos.” (4Moz 14:34)

5. Mozus grāmata stāsta par Dieva ļaudīm četrdesmitajā gadā, kad Dieva noliktais laiks bija piepildījies. Citiem vārdiem, Dieva pravietiskais Vārds ir tik uzticams kā pats Dievs, un tas, ko mēs redzam šeit, grāmatas ievadvārdos, vēl vairāk pierāda Dieva uzticamību; tas ir, Dievs darīs to, ko Viņš saka, un Viņš to darīs tad, kad Viņš ir pateicis.

Protams, šis nav vienīgais pravietiskais laika periods, kas piepildījies tieši tā, kā Dievs teicis. Atskatoties no mūsu šodienas perspektīvas, mēs varam, piemēram, Dan 9:24–27 atrast laika nogriezni Jēzus nākšanai, kas piepildījās tieši tā, kā Kungs bija teicis. Mēs varam redzēt, ka vēsturē ir piepildījies pravietojums “vienu gadu un divus gadus, un vēl vienu pusgadu” (Dan 7:25, sk. arī Atkl 12:6, 14; Atkl 13:5), kā arī 2300 dienu pravietojums no Dan 8:14.

Precīzie laika elementi Dan 2., 7. un 8. nodaļas pravietojumos, kas tik precīzi un skaidri paredzēja pasaules vēsturi, ir devuši mums arī bagātīgus pierādījumus Dieva paredzēšanas spējām, kontrolei un uzticamībai.

Mēs varam redzēt, ka Kungs ir nelokāmi piepildījis pagātnes pravietojumus. Kā tas dod mums pārlicību, ka mēs varam Viņam uzticēties tajā, kam Viņš ir paredzējis notikt nākotnē? _____

Tūkstošiem reižu vairāk

Pēc garā ceļojuma tuksnesī Mozus (kas bija pravietis un pat vairāk nekā pravietis), izskaidroja bauslību, sākot ar Kunga citātu: “Redzi, Es esmu nodevis šo zemi jūsu rokās; ejiet un iegūstiet sev par īpašumu šo zemi, ko Tas Kungs ir apsolījis ar zvērestu dot jūsu tēviem Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, viņiem un viņu pēcnācējiem pēc viņiem.” (5Moz 1:8) Taču ievērojiet, kas notiek pēc tam.

Izlasi 5Moz 1:9–11. Kāda nozīme ir šiem vārdiem, īpaši tā fakta gaismā, ka patiesībā Dievs viņus sodīja par sacelšanos Kadeš-Barneā? _____

Šeit mēs redzam vēl vienu Dieva žēlastības piemēru. Tuksneša ceļojuma laikā viņi tika svētīti: “Tu uzturēji viņus tuksnesī četrdesmit gadus, viņi necieta trūkumu; viņu drēbes nenoplīsa, un viņu kājas nepietūka.” (Neh 9:21)

Mozus, atkal parādījis Savu mīlestību pret Saviem ļaudīm, lūdza, lai Dievs vairo viņus tūkstoš reizes vairāk, nekā Viņš jau bija darījis!

Izlasi 5Moz 1:12–17. Kas notika ar viņiem kā Dieva svētību tiešas sekas, un kādus soļus spēra Mozus, lai tiktu galā ar situāciju? _____

Kaut arī Kungs visu laiku atklājās viņu vidū tik spēcīgā veidā, tomēr bija vajadzība pēc organizācijas, struktūras, pēc atbildību sistēmas. Israēls bija “gahal”, organizēta grupa (sk. 5Moz 31:30), priekštecis Jaunās Derības “eklesia” jeb “draudzei” (grieķu val.; sk. Mt 16:18). Lai gan Pāvils darbojās citā vidē, viņš nekad nebija attālinājies no savām jūdu saknēm, un 1kor 12. nodaļā mēs skaidri redzam, ka viņš runā par vajadzību pēc kvalificētiem cilvēkiem, kas uzņemtos dažādas lomas, lai organizācija darbotos, tieši tāpat, kā mēs lasām 5Mozus grāmatā par “gahal” tuksnesī. Draudzei mūsdienās, tāpat kā “gahal” toreiz, ir jābūt vienotai ļaužu kopai, kas izpilda dažādas lomas saskaņā ar katra dāvanām.

Lai gan mēs reizēm dzirdam cilvēkus, kas nostājas pret “organizētu” reliģiju (gribas jautāt, kam tad viņi dotu priekšroku – “neorganizētai” reliģijai?), Dieva Vārds, īpaši Jaunā Derība, atzīst tikai un vienīgi organizētu pieeju.

Kas notika Kadeš-Barneā

5. Mozus grāmatas sākuma daļā darbojas kāds rēgs – Kadeš-Barneas rēgs. Šis neveiksmīgais stāsts ir tiešais 5. Mozus grāmatas konteksts, tāpēc ir vērts to papētīt sīkāk.

Izlasi 4Moz 14. nodaļu. Kā ļaudis reaģēja uz izlūku ziņojumu, un kādas bija viņu reakcijas sekas? (Sk. arī 5Moz 1:20–46.) _____

No šī stāsta mēs varam gūt daudzas svarīgas mācības, bet viena svarīga mācība, kas vēl atklāsies šajā grāmatā, atrodama arī 4Moz 14. nodaļā.

Izlasi 4Moz 14:11–20. Lai gan mēs vēlreiz redzēsim Mozu aizlūdzēja lomā, kas svarīgs ir viņa domu apmaiņā ar Kungu, kāpēc Kungam nevajadzētu viņus iznīcināt? _____

Padomājiet, ko Mozus teica Dievam. Ja Tu darīsi to un to, kāds tad Tu izskatīsies ēģiptiešu un citu šī reģiona tautu acīs! Šis ir svarīgs arguments, jo galu galā viss, ko Dievs gribēja darīt ar Izraēlu, nebija tikai Israēla dēļ; tas bija domāts visai cilvēcei kopumā. Israēla tautai bija jābūt pasaules gaismai, liecībai senajām tautām par mīlestību, spēku un glābšanu, kas atrodama pie patiesā Dieva, nevis bezvērtīgos elkos, ko pielūdza šīs tautas.

Tomēr, kā Mozus teica, ja Tu šo tautu noslaucīsi no zemes virsas, ko tad? Tautas teiks: “Tāpēc, ka Tas Kungs nevarēja šo tautu ievest tanī zemē, ko Viņš tiem ar zvērestu bija apsolījis, tāpēc Viņš arī tos ir nogalinājis tuksnesī.” (4Moz 14:16)

Citiem vārdiem, tas, ko mēs šeit redzam, ir tēma, kas atrodama visā Bībelē: doma, ka Dievam ir jātiek pagodinātam Savos ļaudīs, ka Dieva godībai un labestībai, mīlestībai un spēkam ir jāatklājas Viņa draudzē caur to, ko Viņš dara ar Savu ļaužu starpniecību. Protams, ne vienmēr Viņa tauta ļauj Viņam to viegli izdarīt, bet galu galā Dievs tiks pagodināts virs zemes.

Izlasi Ef3:10. Ko Pāvils šeit saka, un kā tas notiek? Kā Dieva “daudzkārtējā gudrība” ir padarīta redzama visam universam? Kāda ir mūsu personīgā loma, ja tāda vispār ir, lai tas notiktu? _____

Amoriešu nekrietnība

5Moz 2. un 3. nodaļā Mozus turpina pārskatīt Israēla vēsturi un to, kā viņi ar Dieva svētību izdzina savus ienaidniekus. Kad viņi bija uzticīgi, Dievs sagādāja viņiem uzvaru, pat pār “milžiem” (5Moz 2:11, 20; 5Moz 3:13).

Protams, tas rada grūto jautājumu, par ko mums vajadzētu nedaudz parunāt, – par šo cilvēku iznīcināšanu. Lai gan Israēla bērni bieži vispirms gāja pie citām tautām ar mieru (5Moz 20:10, 11), tomēr, ja viņi piedāvājumu nepieņēma, reizēm israēlieši viņus iznīcināja, ieskaitot sievietes un bērnus. “Bet Tas Kungs, mūsu Dievs, to nodeva mūsu varā, un mēs to sakāvām, viņu, viņa dēlus un visu viņa tautu. Un tanī laikā mēs ieņēmām visas viņa pilsētas un tās izdeldējām; mēs nogalinājām visus pilsētas vīrus un sievas un mazos bērnus, mēs neatstājām dzīvu nevienu.” (5Moz 2:33, 34)

Citi cenšas apiet šos jautājumus, vienkārši pasakot, ka šie stāsti nav patiesi. Tomēr mēs ticam, ka “visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā” (2Tim 3:16), tāpēc septītās dienas adventistiem šī nav derīga izvēle. Tādējādi mēs paliekam ar grūto jautājumu par šiem gadījumiem.

Izlasi 1Moz 15:1–16. Ko Dievs teica Ābrāmam 1Moz 15:16, un kā tas apgaismo šo grūto jautājumu? _____

Nav šaubu, ka daudzas no šīm pagānu tautām bija ārkārtīgi brutālas un nežēlīgas – tās taisnīgi būtu varējušas piedzīvot Dieva dusmas un sodu vēl ilgi pirms tam. Tā tas ir, un, pat ja Dievs pacietīgi gaidīja, kad viņi izmainīs savus jaunus ceļus (ko viņi neizdarīja), tas tik un tā nemaina skarbo realitāti par to, ka nogalināts tika ikviens, tai skaitā bērni. (Protams, plūdos, iespējams, gāja bojā daudz vairāk bērnu, nekā nogalināja israēlieši.)

Fakts ir tāds, ka, ņemot vērā ierobežoto informāciju, kāda mums ir par šo notikumu pilno kontekstu, mums vienkārši ir jāpieņem šī skarbā realitāte un jāuzticas Dieva labestībai, kas ir atklājusies tik daudzos citos veidos. Ticēt nenozīmē vienkārši mīlēt Dievu skaistā dienā jaukā mežā, kas pilns ar brīnišķīgiem skatiem un skaņām. Tas nozīmē uzticēties Viņam arī grūtos brīžos, kas mēs kaut ko līdz galam nesaprotam.

Izlasi 1kor 10:1–4 un Jņ 14:9. Kā šie un daudzi līdzīgi panti palīdz mums iemācīties uzticēties Dieva milestībai, taisnībai un labestībai, pat ja mēs redzam kaut ko tādu, ko ir grūti saskaņot ar izpratni par Viņu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Lūk, kā viens no Bībeles pētniekiem cenšas atbildēt uz grūtajiem jautājumiem par to, ko israēlieši izdarīja dažām no šīm tautām:

“Kā visas pasaules un visu cilvēku Radītājs un kā augstāks pār visiem Dievs ar jebkuru cilvēku var darīt jebko, un Viņš, to darot, paliks taisns. [...] Dieva ceļi ir noslēpums. Tā kā mēs nekad Viņu pilnībā nesapratīsim, mēs varam atslābt un nedomāt par jautājumiem, kas ir mūsu prātos. Jes 55:8, 9 piedāvā zināmu mierinājumu.

Saskaņā ar kānaāniešu aprakstu Bībelē šie ļaudis bija ārkārtīgi ļauni, un viņu iznīcināšana aino Dieva spriedumu par viņu grēku. Kānaāniešu iznīcināšana nebija ne pirmā, ne pēdējā reize, kad Dievs to darīja. Atšķirība starp kānaāniešu likteni un visas cilvēces likteni (izņemot Noas ģimeni), kā aprakstīts 1Moz 6. – 9. nodaļā, meklējama apmēros un glābšanās līdzeklī. [...]

Dievs nekad nebija paredzējis, ka israēliešiem būs “herem” (pilnīgas iznīcināšanas) politika attiecībā pret cittautiešiem. 5Moz 7:1 skaidri identificē un tādējādi norobežo mērķtautas. Israēliešiem nebija atļauta šāda politika pret aramiešiem, edomiešiem, ēģiptiešiem vai kādu citu tautu (salīdziniet ar 5Moz 20:10–18) [...]

Kānaānieši cieta tādu likteni, kādu beigās saņems visi grēcinieki: Dieva tiesu. [...]

Kānaāniešu iznīcināšana bija nepieciešams solis glābšanas vēsturē. [...]

Lai gan kānaānieši kopumā bija Dieva tiesas saņēmēji, viņi bija saņēmēji brīdinājumu vismaz četrdesmit gadus iepriekš (sk. Rahābas atzišanos Joz 2:8–11).” (Daniel I. Block, The NIV Application Commentary: Deuteronomy (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 2012), pp. 98, 99)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā, kā tu saproti tūkstošgadi, kad mums tūkstoš gadu laikā būs jārod atbildes uz saviem jautājumiem. Kā šī izpratne var palīdzēt mums iemācīties uzticēties Dievam, neskatoties uz to, cik grūti mums šobrīd ir atbildēt uz visiem jautājumiem?

2. Kādos veidos Dievs ir vadījis tevi pagātnē, kas palīdzējis tev uzticēties Viņam nākotnē? Kāpēc ir svarīgi neaizmirst, kā Dievs ir darbojies mūsu katra dzīvē?

3. Grupā pārrunājiet jautājumu svētdienas vielas beigās par Mozus labprātību zaudēt savu dvēseli Dieva tautas labā. Vai ir pareizi ieņemt šādu attieksmi? Vai ir vērts zaudēt savu dvēseli, īpaši ņemot vērā to, ko ir maksājusi tās glābšana?

MŪŽĪGĀ DERĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 12:1–3, Rm 4:1–5, 2Moz 2:24, 5Moz 5:1–21, 5Moz 26:16–19, 5Moz 8:5, Mt 28:10.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Es uzcelšu Savu derību starp Sevi un starp tevi un taviem pēcnācējiem pēc tevis, uz cilšu ciltīm par mūžīgu derību un būšu par Dievu tev un taviem pēcnācējiem pēc tevis.” (1Moz 17:7)

“**U**n es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.” (Atkl 14:6) Pievērs uzmanību “mūžīgajam evaņģēlijam” – tas ir mūžīgs pats par sevi, pastāvējis vienmēr, bijis vienmēr, mums apsolīts Kristū Jēzū “pirms mūžīgiem laikiem” (Tit 1:2).

Tāpēc nav brīnums, ka Bībele citviet runā par “mūžīgo derību” (1Moz 17:7, Jes 24:5, Ec 16:60, Ebr 13:20), jo evaņģēlija būtība ir derība, un derības būtība ir evaņģēlijs: Dievs Savā glābjošajā žēlastībā un mīlestībā piedāvā tev glābšanu, ko tu neesi pelnījis un ko tev nemaz nav iespējams nopelnīt; un tu, atsaucoties tam, parādi arī Viņam mīlestību “no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka” (Mk 12:30), mīlestību, kas atklājas paklausībā Viņa likumam: “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus.” (1Jņ 5:3)

Šajā nedēļā aplūkosim derības ideju, kā tā ir izteikta 5. Mozus grāmatā, kur atklāta derība un viss, kas tajā ietverts.

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. oktobrī.

Derība un evaņģēlijs

Visā Bībelē derība un evaņģēlijs iet kopā. Lai gan derības ideja pastāvēja pirms Israēla tautas (piem., derība ar Noa) un kaut arī derības apsolījums tika izteikts, pirms izveidojās Israēls kā tauta, tas izteikti atklājās Dieva mijiedarbībā ar Savu tautu, jau sākot ar viņu sentēviem.

Jau no paša sākuma derības centrālā patiesība bija evaņģēlijs: glābšana tikai ticībā.

Izlasi 1Moz 12:1–3, 1Moz 15:5–18 un Rm 4:1–5. Kāds derības apsolījums tika izteikts Ābramam (vēlāk Ābrahāmam), un kā evaņģēlijs atklājas derības apsolījumā? _____

Ābrahāms ticēja Dievam, ticēja viņam dotajiem Dieva apsolījumiem, un tādējādi viņš bija taisns Dieva priekšā. Tomēr tā nebija lētā žēlastība: Ābrahāms centās īstenot savu derības daļu ar paklausību, piemēram, 1Moz 22. nodaļā pie Morijas kalna, lai arī “tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību” (Rm 4:5). Tāpēc nav brīnums, ka daudzus gadsimtus vēlāk Pāvils izmantoja Ābrahāmu kā piemēru, ko nozīmē dzīvot saskaņā ar derības apsolījumiem, ko Dievs deva Savai tautai.

Šī tēma atbalsojas visā Bībelē. Pāvils vēlreiz par to runā Gal 3:6, atkal citējot 1Moz 15:6, kur rakstīts, ka Ābrahāma ticību “viņam pielīdzināja par taisnību”. Viņš atsauca uz apsolījumu, kas pirmo reizi tika dots Ābramam par to, ka visas tautas ir svētītas viņa sēklā (Gal 3:8, 9). Derības apsolījumi ir doti visiem, gan jūdiem, gan pagāniem, kas “tic” (Gal 3:7) un tādējādi ir taisnoti ticībā bez likuma darbiem—lai arī cik liels bija viņu pienākums paklausīt likumam derības dēļ.

Pat tad, kad Jeremija runā par jauno derību, viņš to dara likuma kontekstā: “Nē, šāda būs derība, ko Es slēgšu ar Israēla namu pēc šīm dienām, tā saka Tas Kungs, Es iedēstīšu Savu bauslību viņos pašos, Es to rakstīšu viņu sirdīs, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mana tauta.” (Jer 31:33) Viņš izmanto valodu, kas atgādina 3Moz grāmatā rakstīto: “Un Es staigāšu jūsu vidū un būšu jums par Dievu, un jūs būsit Man par tautu.” (3Moz 26:12)

Kā priekšstats par vienotu derības likumu un evaņģēliju tik labi iederas Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas triju eņģeļu vēstīs, Dieva pēdējā brīdinājuma vēstī šai pasaulei?

Israēla derība

“Ne tavas taisnības, nedz tavas sirds skaidrības dēļ tu nenāc, lai iemantotu viņu zemi, bet šo tautu ļaunuma dēļ Tas Kungs, tavs Dievs, tās dzen ārā tavā priekšā, lai apstiprinātu to vārdu, ko Tas Kungs ar zvērestu bija devis taviem tēviem – Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam.” (5Moz 9:5, sk. arī 5Moz 9:27.) Kā šajos pantos ir padarīta redzama derības apsoliājumu realitāte? _____

Šeit parādās arī žēlastības derība: Dievs darbojās viņu labā – neskatoties uz viņu nemiņīgajām kļūdām. (Pavisam noteikti evaņģēlijs šādi darbojas arī mūsdienās.) Tēviem dota apsoliājuma dēļ Dieva žēlastība tika dota arī nākamajām paaudzēm.

Mozus, runājot ar tautu, kurai bija dots derības apsoliājums, bieži atsaucās uz sentēviem dotajiem apsoliājumiem.

Izlasi 2Moz 2:24, 2Moz 6:8 un 3Moz 26:42. Kas šeit ir pateikts, palīdzot mums saprast, kā darbojas derības apsoliājumi? _____

Iziešana no Ēģiptes, kas bija izcils simbols Dieva glābjošajai žēlastībai, arī bija balstīta uz derību, ko Kungs bija devis viņu tēviem. Tas ir, pat pirms piedzima derības labumu guvēji, apsoliājumi viņu labā jau bija izteikti. Tāpēc bez kāda viņu pašu nopelna viņi saņēma apsoliāto atbrīvošanu, ko Dievs viņu labā veica ar iziešanas brīnumu un citu notikumu palīdzību.

Protams, ar to viss nebeidzās. No Ēģiptes viņi devās – uz kurieni? Jā, uz Sinaju, kur oficiāli tika slēgta derība ar viņiem (sk. 2Moz 20. nod.). Šīs derības centrā bija evaņģēlijs un likums, desmit baušļi, ko viņi bija aicināti pildīt kā apliecinājumu glābjošajām attiecībām ar Kungu, kas jau bija viņus atpestījis (evaņģēlijs). Tādējādi atkal un atkal 5. Mozus grāmatā viņi tika aicināti paklausīt šim likumam kā savai daļai derībā, kas tika ratificēta pie Sinaja kalna.

Kādu lomu Dieva likumam vajadzētu ieņemt mūsu katra dzīvē, kas esam glābti žēlastībā, un kāpēc šis likums ir tik izšķirošs mūsu pieredzē ar Dievu? _____

Derības grāmata

Lai gan derības jēdziens (“berit” ebreju valodā), aprakstot Dieva attiecības ar Viņa tautu, ir atrodams visā Bībelē, šis vārds 5. Mozus grāmatā parādās tik bieži, ka tā tiek saukta par “Derības grāmatu”.

Izlasi 5Moz 5:1–21. Kas šeit notiek, palīdzot parādīt, cik centrāls 5. Mozus grāmatā ir derības (“berit”) jēdziens? _____

Drīz pēc tam, kad Israēla bērni bija izglābti no Ēģiptes, Dievs nodibināja derību ar viņiem pie Sinaja, tieši pirms viņiem bija jāieiet Apsolītajā zemē. Tad pēc 40 gadu ilgas maldīšanās, tieši pirms viņiem atkal bija jāieiet Apsolītajā zemē, kas bija derības apsoli-juma centrālā daļa (sk. 1Moz 12:7, 2Moz 12:25), Kungs ar Mozus muti atkal skaidro viņiem desmit baušļus, kas ir vēl viens veids, kā uzsvērt to, cik svarīgi viņiem bija arī atjaunot derības prasības.

Jā, Kungs gatavojās piepildīt Savus derības apsoliņumus viņu dzīvē. Tomēr viņiem bija pienākums īstenot savu daļu šajā darījumā. “Tad Viņš jums pasludināja Savu derību, ko Viņš jums pavēlēja turēt, desmit baušļus, ko Viņš uzrakstīja uz divām akmens plāksnēm.” (5Moz 4:13) Viņš to darīja pie Sinaja, un nu Viņš to dara vēlreiz Moābā, tieši pirms viņiem bija jāieņem Apsolītā zeme, pateicoties apsoliņumam, kas vairākus gadsimtus iepriekš bija dots sentēviem. Šeit atklājās “mūžīgā derība”, kas bija dota vēl pirms pasaules radīšanas.

“Pirms tika likti zemes pamati, Tēvs un Dēls bija vienoti derībā glābt cilvēku, ja sātans viņu uzvarēs. Viņi slēdza savstarpēju derību svinīgā solījumā, ka Kristus kļūs par cilvēces garantiju.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 834. lpp.)

Izlasi 5Moz 5:3. Kā mēs varam saprast šo pantu? _____

Ko Mozus viņiem teica? Visdrīzāk Mozus uzsvēra faktu, ka viņu tēvi ir aizgājuši un ka brīnišķīgie derības apsoliņumi, kas bija izteikti priekštečiem, nu ir doti viņiem. Tas varbūt bija veids, kā Mozus gribēja viņiem pateikt, lai viņi šo iespēju nesaboja, kā to izdarīja iepriekšējās paaudzes. Apsoliņumi (un pienākumi) nu pieder viņiem.

Viņa īpašie ļaudis

Mums ir grūti aptvert, kāda bija senā pasaule laikā, kad Israēls ceļoja pa tuksnesi. Ja veselas impērijas nāca un gāja, atstājot tikai drupas, ko gan mēs varam zināt par daudzām mazākām pagānu tautām, kas dzīvoja tajā pašā reģionā, kur mita Israēls?

Vismaz vienu mēs zinām: šīs tautas bija iegrimušas pagānismā, politeismā un dažās galēji degradējošās praksēs, ieskaitot bērnu upurēšanu. Mēģiniet iedomāties, cik degradējoša un ļauna bija kultūra un reliģija, kas kaut ko tādu varēja nodarīt saviem bērniem – un pie tam kaut kāda dieva vārdā!

Nav brīnums, ka atkal un atkal senā Israēla vēsturē Kungs brīdināja Savus ļaudis nesekot apkārtējo tautu praksei: “Kad tu nonāksi tanī zemē, ko Tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad nemācies darīt tās negantās lietas, ko šīs tautas dara.” (5Moz 18:9)

Tieši tāpēc Dievs bija izsaucis esamībā tautu īpašam nolūkam. Tiem, kas iegājuši derības attiecībās ar Dievu, bija jābūt īpašiem ļaudīm, liecībai pasaulē par Dievu, kas radījis debesis un zemi, – vienīgo Dievu.

Izlasi 5Moz 26:16–19. Kā šajos pantos izteikts kopsavilkums derības attiecībām starp Dievu un Israēlu? Kā viņu uzticībai vajadzētu izpausties caur to, par kādiem cilvēkiem viņiem jāklūst?

Cik interesanti, ka Mozus sāk šos četrus pantus ar vārdiem “šodien” – tieši tagad un tūlīt Dievs tev pavēl darīt šīs lietas (Mozus atkārto šo domu 17. pantā). Viņš jau visu laiku bija licis viņiem to darīt, bet šeit viņš, šķiet, pasaka to, ka viņiem vēlreiz sevi jānodod Dievam, lai būtu uzticīgi, svēti un īpaši ļaudis, kas patiešām ir viņu kā derības tautas eksistences galvenais iemesls. Viņi bija vienīgie, kas kā tauta pazina patieso Dievu un zināja patiesību par šo Dievu un to, kā Viņš grib, lai cilvēki dzīvo. Viņiem ne tikai bija “tagadējā patiesība”, bet savā ziņā viņiem bija jāiemieso šī patiesība līdz Jēzus, pašas “Patiesības” (Jņ 14:6), nākšanai.

Kāpēc doma par nodošanos Dievam un Viņa derības prasībām “šodien” ir aktuāla arī mums?

Citi salīdzinājumi

Bībeles pētnieki jau sen ir atzinuši līdzību starp Israēla derību ar Dievu un sadarbības ligumiem valstu starpā. Šai paralēlei nevajadzētu būt pārsteidzošai. Kungs vienkārši strādāja ar Savu tautu veidā, ko viņi varēja saprast.

Vienlaikus derības ideja – juridiska vienošanās starp divām pusēm ar dažādiem noteikumiem, nosacījumiem un regulējumiem – var likties tik auksta un formāla. Lai gan šim elementam patiešām ir jāpastāv (jo Dievs ir likuma Devējs), tas nav pietiekami plašs, lai izteiktu tādu attiecību dziļumu un platumu, ko Dievs alka. Tāpēc citi salīdzinājumi, kas izmantoti 5. Mozus grāmatā, mūsu priekšstatam par Dieva un Israēla derību pievieno papildu dimensijas.

Izlasi 5Moz 8:5, 5Moz 14:1 un 5Moz 32:6, 18–20. Kādi salīdzinājumi šeit ir izmantoti, un kā tas var palīdzēt atklāt attiecības, kādas Dievs gribēja izveidot ar Savu tautu?

Izlasi 5Moz 4:20 un 5Moz 32:9. Kāds salīdzinājums šeit izmantots, palīdzot atklāt, kāda veida attiecības Dievs vēlējas ar Saviem ļaudīm?

Katrā reizē ir ideja par ģimeni, kur ideālā variantā ir vistuvākās, visciešākās un vismīlošākās saites. Dievs vienmēr ir gribējis šāda veida attiecības ar Savu tautu. Pat pēc kaunpilnās Jēzus atmešanas krusta notikumu laikā Viņš pēc augšāmcelšanās abām Marijām teica: “Nebīstieties, eita un sakait to Maniem brāļiem, lai viņi noiet uz Galileju, un tur viņi Mani redzēs.” (Mt 28:10) Pat kā augšāmcēlies Kristus Viņš atsaucās uz mācekļiem kā uz “Saviem brāļiem”, kas ir izcils piemērs mīlestībai un žēlastībai, kas plūst no mīlestības pret tiem, kas noteikti to nav pelnījuši. Tāda pēc būtības vienmēr ir bijusi Dieva attieksme pret cilvēci: mīlestība un žēlastība, kas dota nepelnīti.

Kāda veida attiecības ar Dievu ir tev? Kā tu vari tās padziļināt un mācīties Viņu mīlēt, vienlaikus izprotot derības prasību paklausīt Viņa likumam? Kāpēc abas šīs domas ir it kā pretrunīgas, bet tajā pašā laikā savstarpēji papildinošas?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Verdzības gars rodas, cenšoties dzīvot saskaņā ar likuma reliģiju, cenšoties izpildīt likuma prasības saviem spēkiem. Mums ir cerība tikai tad, ja mēs esam Ābrahāma derībā, kas ir žēlastības derība ticībā Kristum Jēzum. Evaņģēlijs, kas sludināts Ābrahāmam un kurā viņam bija cerība, ir tas pats evaņģēlijs, kas ir sludināts mums un caur ko mums ir cerība. Ābrahāms raudzījās uz Jēzu, kas ir arī mūsu ticības Autors un Piepildītājs.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 6. sēj., 1077. lpp.)

“Pirms tika likti zemes pamati, Tēvs un Dēls bija vienoti derībā glābt cilvēku, ja sātans viņu uzvarēs. Viņi slēdza savstarpēju derību svinīgā solījumā, ka Kristus kļūs par cilvēces garantiju. Kristus šo solījumu izpildīja. Kad Viņš pie krusta izsaucās: “Ir piepildīts”, Viņš to teica Tēvam. Līgums bija pilnībā īstenots. Tagad Viņš paziņo: Tēvs, tas ir pabeigts. Es esmu darījis Tavu gribu, Mans Dievs. Es esmu pabeidzis glābšanas darbu. Ja Tavas taisnības prasības ir apmierinātas, “Tēvs, Es gribu, lai, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis”. (Jņ 19:30, 17:24)” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 834. lpp.)

JĀUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties pie domas, ka pat pirms pasaules radīšanas Tēvs un Dēls bija “vienoti derībā” mūs glābt, ja gadījumā cilvēce kristu. Kāpēc tam vajadzētu būt mūsu iedrošinājumam? Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, cik ļoti Dievs grib mūs glābt Savai valstībai?

2. Kā septītās dienas adventistu draudzei vajadzētu izpildīt lomu, kas senajam Israēlam bija jāīsteno savā laikā? Kā mēs varam mācīties izvairīties no kļūdām, ko pieļāva viņi?

3. Kāpēc evaņģēlijs un tā apsolījumi ir tik centrāli visai jaunās derības koncepcijai? Kādus pantus jūs varat atrast Jaunajā Derībā, kas parāda, ka likums un paklausība likumam Jaunās Derības apstākļos netika atcelti, ko bieži māca citi kristieši? Kā jūs domājat, kāpēc tik daudzas baznīcas māca, ka evaņģēlijs atceļ vajadzību ievērot desmit baušļus?

MĪLI KUNGU, SAVU DIEVU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 6:4, 5; 5Moz 10:12; Ef 2:1–10, Atkl 14:6, 7; 5Moz 4:37; 5Moz 11:1; Mk 12:28–30.

ATMIŅAS PANTS:

“Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.” (5Moz 6:5)

Jūdu reliģijā viena no vissvarīgākajām lūgšanām ir ņemta no 5Moz 6. nodaļas. Tā ir zināma kā “Šema”, balstoties uz pirmo ebreju lūgšanu vārdu ar tādu pašu sakni “šama”, kas nozīmē “klausies” vai “paklausī”. Šis vārds parādās atkal un atkal, ne tikai 5. Mozus grāmatā, bet visā Vecajā Derībā.

Pirmā Šemas rindiņa ir šāda: “Šema Jišrael Adonai Elohenu Adonai ehad.” Tas nozīmē: “Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs.” (5Moz 6:4) Daudzas reizes, kad jūdi to lūdza, viņi aizklāja savas acis, lai nekas nenovirzītu viņus no domāšanas par Dievu. Pirmā Šemas rindiņa tiek uzskatīta par apstiprinājumu “Adonai Elohenu” (“Kungs, mūsu Dievs”) un Israēla uzticībai Viņam vienīgajam un nevienam citam “dievam”. Patiesībā to varētu lasīt arī kā “Kungs ir mūsu Dievs”.

Šī viena rindiņa ir daļa no pirmās runas, ko Mozus teica Israēla bērniem, kad viņi gatavojās ieiet Apsolītajā zemē. Tomēr tas, kas seko šai ievadrindiņai, ir spēcīga patiesības atklāsme, kas šodien ir tikpat svarīga kā toreiz.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. oktobrī.

Mīlēt Dievu

Pēc tam, kad Mozus atgādināja Israēla bērniem viņu vēsturi, viņš sāka dot pamācības par to, kas viņiem jādara, lai ieņemtu zemi un tajā piedzīvotu uzplaukumu. Patiešām, varētu teikt, ka liela daļa 5. Mozus grāmatas ir Kunga stāstīšana tautai, kas viņiem jādara, lai ievērotu derības saistības, ko Viņš žēlsirdīgi ar viņiem ir slēdzis, piepildot Savu apsolījumu viņu tēviem.

5Moz 6. nodaļa sākas šādi: “Un šie ir tie baušļi, likumi un tiesas, ko Tas Kungs, jūsu Dievs, man ir pavēlējis jums mācīt, lai jūs pēc tiem dzīvotu tai zemē, kuru jūs ejat iemantot, – ka tu To Kungu, savu Dievu, bīsties un ka tu ievēro visus Viņa likumus un Viņa baušļus, ko es esmu tev pavēlējis, tu, tavi bērni un tavi bērnu bērni, visas savas mūža dienas, lai tu ilgi dzīvotu.” (5Moz 6:1, 2)

Izlasi 5Moz 6:4, 5. Kādu pavēli Kungs Dievs dod Israēla bērniem 5. pantā? Ko tā nozīmē?

Mīlēt Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds? Cik interesanti, ka šeit, likuma vidū, dažādo brīdinājumu, noteikumu un priekšrakstu centrā, cilvēki ir aicināti mīlēt Dievu. Un ne tikai Viņu mīlēt, bet to darīt “no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli un visu savu spēku”, kas norāda uz šīs mīlestības absolūto raksturu.

Mīlēt Dievu no visas sirds un dvēseles, un spēka nozīmē, ka mūsu mīlestībai uz Viņu vajadzētu būt pārākai par mūsu mīlestību uz visu un ikvienu, jo Viņš ir visas mūsu būtības, eksistences un visa cita pamats un fundamenti. Mīlestībai uz Viņu vajadzētu novirzīt mūsu mīlestību uz visu citu atbilstošā perspektīvā.

Ebreju valodā vārds “savu” – savu Dievu, no savas sirds, sava spēka – ir vienskaitlī. Jā, Dievs runāja ar tautu kopumā, bet veselums ir tikai tik stiprs, cik stipri ir tā locekļi. Kungs grieb, lai katrs no mums, kaut arī daļa no lielākas miesas, ir uzticīgs Viņam personīgi, un šis uzticības pamatā vajadzētu būt mūsu mīlestībai uz Viņu – visa tā dēļ, kas Viņš ir un ko Viņš ir darījis mūsu labā.

Ko tev nozīmē mīlēt Dievu no visas savas sirds, dvēseles un spēka? _____

Bīsties Dievu

Mozus teica, lai Israēla bērni mīl Dievu ar visu, kas viņiem ir. Tā bija pavēle. Tomēr dažus pantus iepriekš Mozus deva viņiem citu pavēli: “Ka tu To Kungu, savu Dievu, bīsties.” (5Moz 6:2)

Izlasi 5Moz 10:12. Kas šajā pantā ir pateikts par mīlestību un bailēm, un kā mēs tos saprotam? _____

Vienā pantā viņiem ir teikts bīsties Dievu, citā – mīlēt Viņu, un šajā pantā mums ir teikts gan bīsties, gan mīlēt Viņu vienlaikus. Virspusēja izpratne par vārdu “bīsties” var likties pretrunīga, bet tas tā nav. Tā vietā bīsties Dievu – parādi godbijību un cieņu tam, kas Viņš ir, Viņa autoritātei, varai, taisnībai un taisnīgumam, īpaši pretstatā mūsu grēcīgumam, vājumam un pilnīgai atkarībai no Viņa. Lūk, kādai vajadzētu būt dabiskai reakcijai. Mēs esam kritušas būtnes – būtnes, kas ir pārkāpušas Dieva likumu un kas bez Viņa žēlastības būtu pelnījušas nosodījumu un mūžīgu nāvi.

Izlasi Ef 2:1–10. Kā šie panti varētu mums palīdzēt saprast, kā mēs varam vienlaikus bīsties Dievu un Viņu mīlēt? _____

Neskatoties uz faktu, ka mēs esam “dusmības bērni” (tas ir iemesls, kāpēc mums Viņš jābīstas), Kristus nomira par mums un tādejādi deva mums jaunu dzīvību Viņā, kas ietver brīvību no grēka un pagātnes nosodījuma (tas ir iemesls, kāpēc mums Viņu vajadzētu mīlēt).

Tieši tāpat, kā tā ir patiesība mūsdienās, tas pats princips attiecās arī uz seno Israēlu: viņi bija gūstekņi Ēģiptē, nosodīti verdzībai un apspiestībai, un tikai Dieva mīlestība un žēlastība pret viņiem nodrošināja lielo glābšanu. “Un piemini, ka tu pats esi bijis kalps Ēģiptes zemē un ka Tas Kungs, tavs Dievs, tevi ir no turienes izvedis.” (5Moz 5:15) Tādēļ nav brīnums, ka viņi mīlēja Dievu un bijās Viņu vienlaikus. Ja viņiem tas bija jādara, tad cik daudz vairāk mums, kam pieder lielā patiesība par Jēzus nāvi pie krusta mūsu labā?

Izlasi Atkl 14:6, 7. Kā mums saprast, kāpēc pavēlei “bīsties Dievu” vajadzētu būt pirmajai pavēlei Kunga pēdējo dienu vēstī pasaulei? Ņemot vērā, ko mēs zinām par to, kas nāks pār pasauli, kāpēc šai pavēlei vajadzētu mums būt ļoti nozīmīgai? _____

Viņš mūs pirmais mīlēja

Daudzo 5. Mozus grāmatas likumu un noteikumu centrā, visu brīdinājumu vidū, kas jūdu tautai atgādināja paklausīt “Viņa baušļiem, Viņa tiesām un Viņa noteikumiem”, pirmais un augstākais bija mīlēt Dievu no visas sirds, dvēseles un spēka. Protams, tā darīt viņiem bija labs iemesls.

Izlasi 5Moz 4:37, 5Moz 7:7, 8, 13; 5Moz 10:15; 5Moz 23:5 un 5Moz 33:3. Ko šie panti māca par Dieva mīlestību pret Savu tautu? _____

Atkal un atkal šajā grāmatā Mozus stāsta tautai par Dieva mīlestību pret viņu tēviem un viņiem pašiem. Bet tie bija vairāk nekā tikai skaisti vārdi – Kungs atklāja Savu mīlestību ar Saviem darbiem. Tas ir, pat neskatoties uz viņu nepilnībām, kļūdām, grēkiem, Dieva mīlestība pret viņiem paliek nemainīga – mīlestība, kas spēcīgi atklājās Viņa izturēšanās veidā pret cilvēkiem.

“Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.” (1Jņ 4:19) Kā šis pants palīdz mums saprast, kāpēc mums vajadzētu mīlēt Dievu? _____

Dievs mūs mīlēja jau pirms mūsu eksistences, jo glābšanas plāns tika radīts “pirms pasaules radīšanas” (Ef 1:4).

Elena Vaita to izteica šādi: “Mūsu glābšanas plāns nebija pēc tam izdomāts, formulēts pēc Ādama krišanas. Tas atklāja ‘noslēpumu, kas mūžiem bijis neizpausts’ (Rm 16:25). Tā bija principu atklāšana, kas kopš mūžīgiem laikmetiem ir bijusi Dieva troņa pamats.” (“Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

Kā mums visiem ir paveicies, ka Dievs ir mīlestības Dievs – tik lielas mīlestības, ka Viņš gāja uz krustu mūsu dēļ, tik pašuzpurīgas mīlestības, kurā “pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil 2:8). Tādējādi mums šajā laikā ir Dieva mīlestības atklāsme, kādu Israēla bērni, iespējams, pat nevarēja iedomāties.

Kā būtu, ja mīlestības vietā Dievs parādītu naidu vai vienaldzību? Kāda būtu šī pasaule? Kāpēc Dieva mīlestības atklāsme ir kas tāds, par ko mums patiešām vajadzētu priecāties? _____

Ja jūs Mani mīlat, turiet Manus baušļus

Israēls kā tauta bija aicināts mīlēt Dievu. Bet kas tāds var notikt vienīgi individuāli. Kā katram cilvēkam ir dota brīvā griba, tieši tāpat katram israēlietim bija jāizdara izvēle mīlēt Dievu – un šī mīlestība bija jāparāda paklausībā.

Kas kopīgs šiem pantiem? Tas ir, kāda ir to kopīgā tēma?

5Moz 5:10 _____

5Moz 7:9 _____

5Moz 10:12, 13 _____

5Moz 11:1 _____

5Moz 19:9 _____

Vai Dieva Vārds var būt vēl skaidrāks? Tieši tāpat kā Dievs vienkārši nepasaka, ka Viņš mūs mīl, bet ir atklājis šo mīlestību pret mums tajā, ko Viņš ir izdarījis un vēl joprojām dara, arī Dieva ļaudīm sava mīlestība pret Dievu jāparāda darbos. Šajos pantos mēs redzam, ka mīlestība pret Dievu ir nesaraujami saistīta ar paklausību Viņam.

Tieši tāpēc tad, kad Jānis saka: “Jo šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus, un Viņa baušļi nav grūti” (1J 5:3) vai kad Jēzus saka: “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (J 14:15), šie panti tikai izsaka šo pamatmācību. Mīlestībai uz Dievu vienmēr būtu jāizpaužas paklausībā Dievam. Tas tā vienmēr ir bijis, un tas tā vienmēr būs. Šī paklausība Dievam nozīmē paklausību Viņa likumam, desmit baušļiem, kas ietver arī ceturto bausli, sabatu. Ievērot ceturto bausli nav lielāka burta kalpība kā ievērot kādu no pārējiem deviņiem.

Jāatzīst, ka dažiem paklausība tam vai citam bauslim izpaužas kā burta kalpība, un šāda veida paklausība nenāk no mīlestības pret Dievu. Ja mēs patiesi mīlam Dievu, īpaši tā dēļ, ko Viņš ir darījis mūsu labā Jēzū Kristū, mēs gribam paklausīt Viņam, jo to Viņš ir lūdzis darīt.

Kad Mozus atkal un atkal teica Israēlam, ka tam jāmīl Dievs un jāpaklaus Viņam, to viņš teica pēc izešanas no Ēģiptes. Tas ir, viņu mīlestība un paklausība bija atbilde uz glābšanu, ko Dievs viņiem bija devis. Kungs viņus bija izglābis. Nu viņiem bija jāatbild ar nescārstīgu paklausību Viņa baušļiem. Vai mūsdienās ir citādi?

Kāda ir tava pieredze, cenšoties paklausīt Dievam? Kādi ir tavi motīvi paklausīt Dievam?

Kāpēc to vajadzētu darīt mīlestībā pret Viņu? Kādai vajadzētu būt baiļu lomai Bībeles izpratnē? _____

Pirmais bauslis

Lai arī cik ļoti daži kristieši dažādu iemeslu dēļ cenšas atdalīt Veco Derību no Jaunās Derības, tas nav iespējams, netaupot Jaunajai Derībai tās patieso nozīmi. Jaunā Derība Jēzus atklāsmē un Viņa dzīves, nāves un augšāmcelšanās teoloģiskajā skaidrojumā un Augstā Priestera kalpošanā norāda uz daudzu Vecās Derības pravietojumu un simbolu piepildīšanos. Daudzos veidos Vecā Derība veido kontekstu, pamatu Jaunajai. Abas derības atklāj Dieva labestību un mīlestību.

Šis ir viens iemesls, kāpēc atkal un atkal Jaunā Derība, ieskaitot Jēzu, citē Veco Derību.

Izlasi Mk 12:28–30. Kāds bija jautājums par “augstāko bausli”? Kā Jēzus atbildēja, un kur Viņš ņēma atbildi? _____

Interesanti, ka jautājumu uzdeva rakstu mācītājs, kas bija veltījis savu dzīvi, lai saprastu likumu un kā to vajadzētu piemērot. Tomēr lai cik daudz likumiem, viņuprāt, bija jāpaskaidro (saskaņā ar kādu vēlāku jūdu tradīciju tie bijuši 613 likumi), nav pārsteigums, ka viņi labprāt tos samazinātu līdz vienam.

Ko darīja Jēzus? Viņš atbildi sniedz no 5Moz 6. nodaļas, kas sākas ar vārdiem: “Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs” (5Moz 6:4), un tad citē arī nākamo pantu par Dieva mīlēšanu no visas sirds, dvēseles un spēka. Viņš norādīja uz galveno uzsvaru – Kungu kā viņu Dievu, viņu vienīgo Dievu, un, balstoties uz šo lielo patiesību, viņi ir aicināti mīlēt Viņu pāri visam.

Kas gan var būt vēl vairāk “mūsu laika patiesība”, ja ne šī pavēle? Pašās pēdējās dienās, kad risināsies noslēdzošie notikumi un ikviens būs aicināts izvēlēties vienu vai otru pusi ļoti dramatiskā veidā, Dieva baušļiem (Atkl 14:12) būs izšķiroša loma.

Galū galā tas, kuru pusi mēs izvēlēsimies, varbūt pat piedzīvojot vajāšanas, būs saistīts ar to, vai mēs patiesi mīlam Dievu. Tas ir izšķirošais jautājums, un mēs nevaram nonākt pie Dieva mīlēšanas no visas sirds, dvēseles un spēka, ja mēs nenonākam pie Viņa atziņas katrs savā dzīvē un paši nepiedzīvojam Viņa labestību, mīlestību un žēlastību. Ja nepieciešams, tā dēļ ir vērts arī mirt.

Ja kāds tev jautātu, kā cilvēks var nonākt pie mīlestības pret Dievu, kuru viņš nekad personīgi nav redzējis, ko tu teiktu? Pārrunāriet grupā jūsu atbildes. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus krusts būs atpestīto izziņas un līksmības avots visā mūžībā. Pagodinātajā Kristū viņi skatīs krustā sisto Kristu. Nekad netiks aizmirsts, ka Viņš, kura spēks radīja un uztur neskaitāmas pasaules visos milzīgajos Universa plašumos, Dieva Mīļotais un Debesu Majestāte, Viņš, kuru pielūgt pulcējās ķerubi un mirdzošie seravi, pats pazemojās, lai paaugstinātu kritušo cilvēku, ka Viņš nesa grēka vainu un kaunu un pacieta, ka pat Tēvs novērsa savu vaigu, līdz pazudušās pasaules sāpes un ciešanas salauza Tā sirdi un izdzēsa dzīvību pie Golgātas krusta. Tas, ka mīlestība uz cilvēku visu pasauli Radītājam un visu likteņu Lēmējam lika atstāt savu godību un tā pazemoties, vienmēr modinās Universa izbrīnu un pielūgsmi. Kad izglābtie ļaudis tagad uzlūko savu Glābēju un Viņa sejā ierauga Tēva mūžīgās godības atspīdumu, kad tie skata Viņa troni, kas pastāv no mūžības uz mūžību, un saprot, ka Viņa valstij nebūs gala, tad atpestīto lūpas atveras saviļņojošā dziesmā: ‘Cienīgs, cienīgs ir Jērs, kas bija nokauts un ar savām visdārgākajām asinīm mūs ir atpircis Dievam.’” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 651., 652. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi augšminēto Elenas Vaitas apgalvojumu. Kā tam vajadzētu palīdzēt mums saprast, kāpēc mūsu mīlestībai pret Dievu vajadzētu būt vislielākajai mīlestībai, kāda vien mums ir? Pārdomā šīs patiesības nozīmi – Dievs, kas “uztur neskaitāmas pasaules visā plašajā universā”, bija tas, kurš devās uz krustu mūsu dēļ. Kāpēc šai patiesībai vajadzētu būt pamatā mūsu attiecībām ar Dievu?

2. Pakavējieties pie domas par mīlestību pret Dievu un bijību pret Viņu vienā un tajā pašā laikā. Kā mēs varam īstenot abus, un kāpēc mums vajadzētu tā darīt?

3. Viena lieta ir mīlēt Dievu, kad viss dzīvē rit labi. Bet kā ir tad, kad viss nav tik labi, kad notiek traģēdijas? Kāpēc šādos brīžos mīlēt Dievu ir vēl svarīgāk nekā tad, kad viss ir labi?

4. Pārdomājiet ceturtdienas pētījuma pēdējo jautājumu. Kādos dažādos veidos jūs varētu neticīgai personai paskaidrot, ko nozīmē mīlēt Dievu? Kā mēs, cilvēki, varam mīlēt kādu, ko fiziski nekad neesam redzējuši? Kāpēc nav svarīgi, ka mēs neesam Viņu redzējuši miesā?

SVEŠINIEKS TAVOS VĀRTOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 12:29–31, 5Moz 10:1–19, Ps 146:5–10, Mt 7:12, 5Moz 27:19, Jēk 1:27–2:11.

ATMIŅAS PANTS:

“Tāpēc mīliet svešinieku, jo jūs paši esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē.” (5Moz 10:19)

Kā mēs lasījām pagājušajā nedēļā, kad rakstu mācītājs jautāja par “augstāko bausli” (Mk 12:28), Jēzus atbildēja, ka Dievs ir viens, un tad Viņš teica: “Un tev būs To Kungu savu Dievu mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka.” (Mk 12:30) Tomēr Jēzus šeit neapstājās, bet turpināja stāstīt par “otro, kas ir tam līdzīgs” (Mk 12:31, NKJV), par ko rakstu mācītājs nebija jautājis. Neskatoties uz to, Jēzus, zinādams, cik tas ir svarīgi, teica: “Otrs ir šis: tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu; cita lielāka baušļa par šiem nav.” (Mk 12:31)

Neviens bauslis nav augstāks par šiem? Jēzus savienoja mīlestību uz Dievu un mīlestību pret saviem tuvākajiem, nosaucot tos par diviem lielākajiem baušļiem, un šie baušļi bija augstāki par visiem citiem.

Atkal Jēzus nepateica neko jaunu, ko jūdi nebūtu dzirdējuši iepriekš. Aicinājums mīlēt Viņu vairāk par visu – ideja par tuvākā mīlestību un citu cilvēku mīlestību kā veidu, kā izteikt mūsu mīlestību uz Dievu, – jā, tā ir ņemta no 5. Mozus grāmatas.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. oktobrī.

Apgraiziet savas sirdis

5. Mozus grāmatas 10. nodaļa, kas ir 9. nodaļas turpinājums, pamatā ir Dieva derības, ko Viņš slēdza ar Israēlu, atkārtots apstiprinājums. Šajā grāmatā daudz kas ir derības atjaunošana. Tas ir, pat pēc viņu šausmīgā grēka pie Horeba, kad viņi iekrita elkdievībā, kamēr Mozus viņus uz īsu brīdi atstāja, Kungs viņus vēl joprojām nepameta.

Izlasi 5Moz 10:1–11. Kas šeit notiek tāds, kas palīdz mums saprast, ka Dievs piedeva Savai tautai viņu grēku un no jauna apstiprināja derības apsoliījumu, kas tika dots viņiem un viņu tēviem? _____

Mozus izšķaidīja desmit baušļu plāksnes (5Moz 9:17) – tā bija lauztās derības zīme (5Moz 32:19). “Lai parādītu savu pretīgumu pret viņu noziegumu, viņš nometa zemē akmens plāksnes, un visas tautas priekšā tās tika sasistas, tādējādi norādot – kā viņi bija lauzuši savu derību ar Dievu, tā Dievs lauž savu derību ar Viņiem.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 320. lpp.)

Tāpēc fakts, ka Dievs lika Mozum taisīt jaunas plāksnes, “līdzīgas pirmajām”, un Viņš rakstīja uz tām vārdus, kas bija uz pirmajām, galvenokārt parāda, ka Dievs ir piedēvis tautai un nav to atmetis arī šajā gadījumā.

Izlasi 5Moz 10:14–16. Ko Dievs viņiem pasaka? Kāda nozīme ir salīdzinājumiem, ko Kungs šeit izmanto? _____

Šeit ir vairāki salīdzinājumi: piere, sirds, kakls. Doma ir skaidra. Apstākļi bija derības zīme, bet tā ir tikai ārēja zīme. Dievs gribēja viņu sirdis, tas ir, viņu prātus, viņu piekāršanos, viņu mīlestību. Stīvais kakls norādīja, cik ietiepīgi viņi bija savā nelabprātībā paklausīt Kungam. Un pamatā šeit un citur Kungs viņiem vēlas pateikt, lai viņi pārtrauc savu dubulto dzīvi un kalpo Viņam no visas savas sirds un dvēseles.

Padomājiet par tām reizēm, kad Kungs ir piedēvis jums jūsu grēkus. Ko tam vajadzētu atklāt jums par Viņa žēlastību? _____

Mīli svešinieku

Šo brīdinājumu vidū Mozus paziņo: “Redzi, vienīgi Tam Kungam pieder debesis un debesu debesis, zeme un viss, kas uz tās ir” (5Moz 10:14). Kāda spēcīga Kunga suverenitātes izpausme! Šī doma atrodama arī citās vietās Bībelē: “Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda, zemes virsus un viss, kas uz tā dzīvo.” (Ps 24:1)

Izlasi 5Moz 10:17–19. Kādu citu paziņojumu par Kungu Mozus šeit vēl izsaka?

Vēl svarīgāk – ko Dievs pavēl Savai tautai šī paziņojuma beigās? _____

Jahve ir ne tikai Debesu un zemes valdnieks, Viņš ir arī “dievu Dievs un ir kungu Kungs” (5Moz 10:17). Tas nenozīmē, ka pastāv citi dievi, mazāki dievi, tādi kā iedomātās būtnes, ko pielūdza ap viņiem dzīvojošie pagāni. Drīzāk tas ir izpausmes veids, nevis uzsvars uz to, ka Viņš ir vienīgais Dievs (“Nu redziet, ka Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es!” [5Moz 32:39]), apliecinot Viņa pilnīgo pārākumu pār visām varām, reālām vai iedomātām, gan Debesīs, gan virs zemes.

Pants arī ziņo, ka Viņš ir “liels, stiprs un bargs Dievs, kas neviena vaigu neuzlūko un uzpirkšanas dāvanas neņem”. Tas viss ir daļa no lielākas vēsts: Jahve ir jūsu Dievs, un jums, Viņa tautai, ir Viņam jāpaklausa.

Cik spēcīgs kontrasts šeit atklāts! Jā, Jahve ir dievu Dievs un kungu Kungs, Valdnieks pār visu radību un tās Uzturētājs (Kol 1:16,17), bet Viņš arī rūpējas par bāreņiem, atraitnēm un svešiniekiem, un Viņš parāda šīs rūpes, kalpojot viņu šābrīža fiziskajām vajadzībām. Dievs, kas ievēro katru zvīrbuli (Mt 10:29), zina arī par sabiedrības atstumto nožēlojamo stāvokli. Citiem vārdiem, Kungs saka cilvēkiem: “Jā, varbūt tu esi izredzēts, tu esi īpašs un es tevi milu, bet es milu arī citus, tajā skaitā tos, kas jūsu vidū ir bezpalīdzīgi un trūkumā. Un tieši tāpat, kā Es milu viņus, arī tev viņi ir jāmīl. Tas ir viens no taviem derības pienākumiem, kas ir ļoti svarīgs.”

Izlasi Ps 146:5–10. Kāda ir šī psalma vēsts, kas atspoguļo to, ko Dievs mums šeit pasaka un ko tam vajadzētu nozīmēt mums kā kristiešiem? _____

Jo jūs bijāt svešinieki Ēģiptē

“Tāpēc mīliet svešinieku, jo jūs paši esat bijuši svešinieki Ēģiptes zemē.” (5Moz 10:19) Kāda ir šeit dotā vēsts senajam Israēlam? Kādu vēsti no šī panta vajadzētu paņemt arī mums?

Daudzus gadsimtus iepriekš Kungs Ābramam teica: “Piemini, zināt zini, ka tavi pēcnācēji būs svešinieki zemē, kas tiem nepieder, un viņi tiem vergos, un viņus pazemos četri simti gadu” (1Moz 15:13; sk. arī 1Moz 17:8, Apd 13:17). Tas, protams, notika, un 2Moz pirmajās nodaļās ir uzrakstīts dramatiskais stāsts par viņu glābšanu (2Moz 15:13) un izvešanu no Ēģiptes (2Moz 14:13) par piemiņu nākamajām paaudzēm, kas simbolizē glābšanu un pestīšanu, kas mums ir dota Kristū Jēzū. Šajā pantā Kungs grib, lai viņi atceras, kur un kas viņi ir bijuši – svešinieki ne savā zemē.

Citiem vārdiem, atcerieties, ka jūs bijāt sabiedrības izstumtie, pat vergi, un tādējādi atkarīgi no to žēlastības, kas bija par jums stiprāki un kas varēja jūs ļaunprātīgi izmantot, ko viņi arī bieži darīja. Un, lai gan Israēls bija izraudzīta tauta, Dieva aicināta “priesteru cilts” (2Moz 19:6) un lai gan bija atšķirības starp viņiem un svešiniekiem (īpaši reliģiskajā kalpošanā), tomēr “cilvēktiesību” jautājumā pret svešiniekiem, atraītnēm, bāreņiem vajadzēja izturēties tikpat godīgi un taisnīgi kā pret savējiem.

Izlasī Mt 7:12. Kā šis pants apkopo Kunga teikto senajam Israēlam attiecībā uz to, kā viņiem vajadzēja izturēties pret vājiem viņu vidū? _____

Šis brīdinājums Israēlam par to, kā viņiem ir jāizturas pret izstumtajiem, nekādā ziņā nenozīmē normu senajā pasaulē, kur pret atstumtajiem dažreiz neizturējās labāk kā pret dzīvniekiem, varbūt pat sliktāk.

Israēlam bija jābūt citādam – kā gaismai tautu vidū. Un, jā, atšķirība ir Dievā, ko viņi pielūdza, kā viņi Viņu pielūdza, un patiesības reliģiskajā sistēmā, ko Dievs viņiem bija devis. Jā, viņu izturēšanās veidam pret sabiedrībā atstumtajiem vajadzēja kļūt par spēcīgu liecību pasaulei, kas apliecina viņu Dieva un ticības pārākumu, kas savā ziņā bija viņu pastāvēšanas jēga – būt par sava Dieva lieciniekiem pasaulē.

Spridiet taisnīgi

Kā ticīgie mēs esam aicināti atspoguļot Dieva raksturu. Pāvils rakstīja: “Mani bērni, par kuriem es no jauna ciešu radību sāpes, līdz kamēr Kristus izveidotos jūsos.” (Gal 4:19) Galu galā mēs sākotnēji tikām radīti “pēc Dieva līdzības” (1Moz 1:27), ko vēlāk sabojāja grēks. Kā mēs redzējam, kad Mozus runāja par Dieva spēku un varenību, viņš arī teica, ka Dievs neņem kukuļus un ka Viņš rūpējas par vājajiem un atstumtajiem. Dievs to dara; tāpēc mums arī jādara tas pats.

Izlasi šos pantus 5. Mozus grāmatā. Kas ir šo pantu kopējā tēma?

5Moz 1:16 _____

5Moz 16:19 _____

5Moz 24:17 _____

5Moz 27:19 _____

Ir vispārzināms, ka lielākajā daļā cilvēku tiesu vājie, trūcīgie, atstumtie nepiedzīvo tādu pašu “taisnību” kā tie, kam ir nauda, vara un pazīšanās. Nav svarīgi, kas tā ir par valsti, laikmetu, kultūru, ne arī cik cēli ir taisnības un vienlīdzības principi, kas iemūžināti konstitūcijās un likumos, realitāte vienalga ir tā pati – trūcīgie, vājie un atstumtie gandrīz nekad nepiedzīvo tādu taisnību kā pārējie. Tas Kunga teiktajā šeit ir īpašs. Šis negodīgums, kas sastopams visur citur, nedrīkst notikt Israēlā, Dieva tautā, kurai ir jāpārstāv Viņš pasaulē. Savā ziņā, izmantojot jēdzienu no mūsdienu laikmeta, Kungs gribēja, lai senajā Israēlā būtu “vienlīdzīga tiesa saskaņā ar likumu”.

Taču šis jautājums ir vēl dziļāks nekā tikai juridisks. “Topiet svēti, tāpēc ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts.” (3Moz 19:2) Jā, viņi zina, kas ir patiesais Dievs, un viņiem bija pareizā pielūgsmes forma, viņi pienesa pareizos upurus. Tas viss ir jauki. Bet beigās – ko labu deva tas, ja viņi kalpoja vājajiem un trūcīgajiem, kas bija viņu vidū? Atkal un atkal Kungs caur praviešiem izsaka neapmierinātību par trūcīgo un vājo apspiedējiem Israēlā. Kā tu vari būt “svēts” un vienlaikus izturēties slikti pret citiem? Tu to nevari, lai arī cik stingri tu pieķertos pareiziem reliģiskajiem rituāliem.

Izlasi Am 2:6, Am 4:1, Am 5:11, Jes 3:14, 15; Jes 10:1, 2 un Jer 2:34. Kā praviešu teiktais atspoguļo to, par ko Kungs bija brīdinājis seno Israēlu? Ko šie panti mums pasaka? _

Šķista reliģija Dieva priekšā

Izlasi 5Moz 24:10–15. Kādi svarīgi principi šeit ir izteikti attiecībā uz to, kā mums ir jāizturas pret cilvēkiem savā pakļautībā? _____

Atkal mēs redzam Kunga bažas par cieņu pret cilvēku. Jā, kāds tev kaut ko ir parādā, un ir laiks to no viņa atprasīt – parādi šim cilvēkam mazliet cieņas, izturies godājami, labi? Neielauzies viņa mājvietā un nepieprasi to. Tā vietā pagaidi ārpusē un ļauj viņam iznākt un tev atdot. 5Moz 24:12, 13 pamāca: ja kāds tev atdod savas drēbes kā ķīlu, tad ļauj viņam tajās vismaz pārļaut nakti. Citos pantos runāts par to, kā izturēties pret trūcīgajiem, kas strādā pie tevis un ko ir tik viegli sākt apspiest. Neapspiediet viņus, jo Dieva acīs tas ir grēks un pie tam diezgan smags. Ja Israēls gribēja būt par liecību, svēta tauta, kas staigā patiesībā – pasaulē, kas iegrimusi maldos, elkdievībā, ļaunumā un grēkā, – tad viņiem noteikti vajadzēja būt laipniem pret vājajiem un atstumtajiem, kas mita viņu vidū. Citādi viņu liecība nebūtu nekas.

Izlasi Jēk 1:27–2:11. Ko Jēkabs šeit pasaka tādu, kas atspoguļo to pašu, ko Kungs saka Savai tautai 5. Mozus grāmatā? Kāda nozīme ir faktam, ka šajos pantos Jēkabs slikti izturēšanos pret trūcīgajiem saista ar desmit baušļiem? _____

Lai gan desmit baušļos nekas tiešā veidā neattiecas uz to, ka bagātajiem vajadzētu izturēties godīgi pret trūcīgajiem, stingra pieķeršanās likuma burtam, vienlaikus slikti izturoties pret trūcīgajiem un vājajiem, padara par apsmieklu liekulīgā cilvēka ticības apliecību un jebkuru viņa apgalvojumu, ka vajadzētu ievērot baušļus. Mīlēt tuvāko kā sevi pašu ir Dieva likuma augstākā izpausme – un tā ir arī mūsu laika patiesība tieši tikpat lielā mērā, kā tas bija Jēkaba laikos un tad, kad Mozus runāja ar Israēlu pie svētās zemes robežām.

Kāpēc mums kā septītās dienas adventistiem, kas nopietni ņemam vērā likumu, vajadzētu pārlicināties, ka mēs nopietni ņemam arī Jēkaba un Mozus vārdus? Ņemot vērā visu, ko mēs lasām Jēkaba grāmatā, kāpēc mūsu ticībai, ievērojot likumu, vajadzētu tikai stiprināt mūsu lēmumu palīdzēt trūcīgajiem un grūtībās nonākušajiem, kas ir mūsu vidū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ir grūti iedomāties, kā pat vislabākajos laikos, piemēram, Dāvida un Salamana valdīšanas laikā, kad Israēla tauta bija tik ļoti Dieva svētīta, tā tomēr stipri apspieda trūcīgos, bezpalīdzīgos un atstumtos, kas bija viņu vidū.

“Tā kā jūs apspiežat nabagos un piedzenat no viņiem jo lielas labības nodevas, tad jūs nedzīvosit namos, ko esat cēlušī no kalniem akmeņiem; jūs nedzērsit arī to vīnu, kura kokus jūs esat stādījuši labi ierīkotos vīnadārzos. Jo Es zinu, ka jūsu pārkāpumu ir daudz un smagi ir jūsu grēki; un jūs nomācat taisnīgos, ņemat uzpirkšanas dāvanas un nedodat taisnību nabagiem tiesā.” (Am 5:11, 12)

“Tas Kungs nāk tiesāt Savas tautas vecajus un lielkungus: ‘Jūs, jūs esat nopostījuši vīnadārzu! Nabagiem nolaupītā manta ir jūsu namos!’” (Jes 3:14)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Israēlam vajadzēja atcerēties, ka viņi reiz bija “svešinieki” Ēģiptē – vēl viens iemesls, kāpēc viņiem bija jāizturas pret svešiniekiem un atstumtajiem Israēlā tā, kā viņi vēlējās, lai būtu izturējušies pret viņiem, kad viņi bija atstumtie. Kā šī patiesība ir saistīta ar evaņģēliju, ar atziņu, ka, pateicoties Jēzus asinīm, mēs esam atbrīvoti no grēka verdzības? Kāpēc un kādos līdzīgos veidos tam, ko Jēzus izdarīja mūsu labā, vajadzētu ietekmēt to, kā mēs izturamies pret citiem, īpaši pret bezpalīdzīgajiem mūsu vidū?

2. Padomājiet – mēs varam pielūgt Dievu pareizajā dienā, saprast patiesību par nāvi, ellī un zvēra zīmi un tā tālāk. Tas viss ir jauki. Bet kāda tam visam ir nozīme, ja mēs izturamies pret citiem nejauki vai apspiežam vājos, kas ir mūsu vidū, vai arī neizturamies godīgi, kad vajadzētu pieņemt taisnīgu lēmumu? Īpaši tās patiesības dēļ, kas mums ir, kāpēc mums vajadzētu būt īpaši uzmanīgiem un nedomāt, ka Dievs no mums prasa tikai patiesības zināšanu? Kāpēc tas ir bīstams slazds?

3. Kādai vajadzētu būt mūsu ticības lomai, palīdzot mums saprast, kas ir domāts ar “cilvēktiesībām”?

JO KURA CITA TAUTA IR TIK LIELA?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 4:1–9, Mt 15:1–9, 4Moz 25:1–15, 1kor 10:13, 5Moz 4:32–35, Mt 5:13–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Un kurai citai lielai tautai tik taisni likumi un tiesas kā visa šī bauslība, ko es šodien dodu jūsu priekšā.” (5Moz 4:8)

Pirmās trīs 5Moz grāmatas nodaļas pamatā ir vēstures mācību stundas, atgādinot tautai, ko tā bija piedzīvojusi līdz šim. Brīdī, kad nonākam līdz 4. nodaļai, vēstures mācību stunda kļūst par svētrunu laiku. Vēstures notikumu atspoguļošana nebija tikai vēstures atgādinājums, tā kalpoja nolūkam parādīt viņiem Dieva žēlastību un spēku, darbojoties savas tautas vidū, kā arī lai pateiktu, ka, pat neskatoties uz to, ka viņi bija rīkojušies nepareizi, Kungs vēl joprojām godināja Savu derību ar viņiem.

Ceturtā nodaļa sākas ar ebreju valodas saikli un apstākļa vārdu “we’attah”, ko varētu tulkot kā “un tagad” vai “tāpēc tagad”. Viņi bija pārskatījuši savu neseno vēsturi, atgādinājumu, ko Dievs bija darījis, vadot viņus līdz šai vietai, “tāpēc tagad” Dievs viņiem liek darīt to, kas viņiem būtu jādara no savas puses (sk. arī 5Moz 10:12).

Tieši tāpēc pirmais darbības vārds, kas nāk pēc “tāpēc tagad”, ir “šama”, tas pats darbības vārds (un tādā pašā formā), kas izmantots Šema lūgšanas sākumā, un tas nozīmē “dzirdēt” vai “klausīties”, vai “paklausīt” – darbības vārds, kas 5. Mozus grāmatā bieži atkārtojas.

Pārfrāzējot šī nodaļa sākas šādi: “Tagad, Israēl, tā dēļ, ko Es esmu darījis tavā labā, tev ir jāpaklausā sekojošajam...”

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. novembrī.

Nepielieciet un neatraujiet

Izlasi 5Moz 4:1, 2. Kas bija īpašais brīdinājums, ko Kungs viņiem deva attiecībā uz Saviem “likumiem un tiesām”, un kāpēc viņi par to tika brīdināti? (Sk. arī 5Moz 12:32.) _____

Kungs saka, lai viņi klausu “likumiem un tiesām” un nepieliek vai neatrauj neko no tiem. Kāpēc Viņš to saka? Galu galā kāpēc gan kāds gribētu mainīt Dieva likumu?

Mēs, protams, zinām atbildi.

“Sātans ir neatlaidīgs un nenogurstošs centienos turpināt darbu, ko viņš bija iesācis Debesīs, – mainīt Dieva likumu. Viņš ir guvis panākumus, liekot pasaulei ticēt teorijai, ko viņš lika priekšā Debesīs pirms savas krišanas, ka Dieva likums ir kļūdainis un to nepieciešams pārskatīt. Liela daļa kristiešu ar savu attieksmi, ja ne ar vārdiem, parāda, ka viņi tam piekrit.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2. sēj., 107. lpp.)

Domājot par senā Israēla vēsturi, varam redzēt, ka daudzējādā veidā viņi bija nonākuši nepatīkšanās, jo viņi ne tikai ignorēja noteiktus likuma priekšrakstus, kas praktiskiem nolūkiem bija paņemti nost no likuma, bet arī tam šo to pielika – tika pievienotas prakses, kas nebija likumā noteiktas un pat vadīja viņus pie tā pārkāpšanas.

Izlasi Mt 15:1–9. Kā mēs redzam šeit piemēru principam, par ko, lai gan citā kontekstā, Mozus brīdināja Israēla bērņus? _____

Kad ebreji beidzot dabūja apsolīto zemi, viņi bieži ignorēja tiešos brīdinājumus, piemēram, par elkdievību. Rezultātā viņi sekoja daudzām pagāņu praksēm, reizēm pat uzskatot to par daļu no Jahves pielūgsmes. Ap Jēzus laiku viņi jau bija ieviesuši dažādas cilvēku tradīcijas, kas, kā teica pats Jēzus, padarīja Dieva baušļus par absolūti neietekmīgiem.

Vienalga, vai pieliek vai atņem, likums ir mainīts, un tauta cieš sekas.

Kā mums jābūt uzmanīgiem, lai nepievienotu vai neatņemtu neko no tā, ko Dievs mums liek darīt? _____

Baal-Peora

5Moz 4:3, 4 Israēla bērniem tiek dota vēl viena vēstures mācību stunda, kas darbojās kā atgādinājums par pagātni un par visām garīgajām un praktiskajām patiesībām, ko viņiem vajadzēja no tās mācīties.

Izlasi 4Moz 25:1–15. Kas šeit notika, un kādas garīgas un praktiskas patiesības vajadzētu tautai paņemt no šīs neveiksmes? _____

Lai arī cik nepatīkami mums ir lasīt stāstus par to, kā Israēls aizslaucīja dažas pagānu tautas, kas dzīvoja viņu apkārtnē, šis ziņojums noteikti palīdz izskaidrot loģiku, kas ir aiz šādas pavēles. Israēlam bija jābūt par liecību ap viņiem esošajām pagānu tautām par patieso Dievu – vienīgo Dievu. Viņiem bija jābūt par paraugu, kas parāda, kādai jābūt patiesā Dieva pielūgsmei. Tā vietā viņi bieži pieķērās apkārtējo tautu pagānu “dieviem”, tādējādi sacelžoties pret pašu Dievu, kurš viņiem bija jāatklāj pasaulei.

Lai gan frāzei “nodoties netiklībai” bieži vien ir garīga nozīme, runājot par to, ka Israēls seko pagānu dieviem un praksēm (sk. Hoz 4:12–14), šajā gadījumā valoda (un pārējais stāsts) rosina domāt, ka notika seksuāls grēks, vismaz sākumā. Šeit atkal sātans savā labā izmanto kritušo cilvēka dabu, ar pagānu sievietes palīdzību pavedinot vīriešus, kas acīmredzot ļāva sevi pavedināt.

Nav šaubu, fiziskās netiklības akts pārgāja arī garīgā netiklībā. Iesaistītie ļaudis beigās izrādījās iekrituši pagānu pielūgsmē, kurā Israēls tika “pievienots Baal Peoram”, tas ir, viņi kaut kādā veidā pieķērās šim viltus dievam un pat upurēja tam. Neskatoties uz visu, kas viņiem bija mācīts un stāstīts, kaisles un iekāres karstumā viņi bija labprātīgi to visu atmest.

Kā tas varēja notikt? Viegli. Nocietinot savu sirdsapziņu pret pirmo grēku, kas bija fizisks, viņi nobrieda iekrist nākamajā – garīgajā, kas droši vien bija sātana augstākais mērķis. Viņi kļuva tik pagrimuši, ka saskaņā ar šo pantu viens no vīriem savu midiāniešu sievieti atveda tieši uz nometni, Mozus un tautas priekšā, kas raudāja, stāvēdama ārpusē pie tempļa.

Mūsu prāts un miesa ir cieši saistīti. Kas ietekmē vienu, tas ietekmē arī otru. Ko mēs varam no šī stāsta mācīties par to, cik garīgi bīstama var būt izdabāšana miesas tieksmēm? _____

Pieķerieties Kungam, savam Dievam

Tūkstoši gāja bojā grēkā ar Baal-Peoru. Tika iznīcināti “visi vīri, kas sekoja Baal-Peoram”. Tomēr daudzi nepievienojās atkrišanai.

Kas viņi bija?

“Bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.” (5Moz 4:4) Kā šis pants paskaidro atšķirību starp tiem, kas iekrita grēkā, un tiem, kas neiekrita? Kāda svarīga vēsts šeit ir mums attiecībā uz grēku un kārdināšanu, un Dieva spēku mūsu dzīvē? _____

Ievērojiet atšķirību starp vārdu “visi” šajā un iepriekšējā pantā. “Visi”, kas sekoja Baal-Peoram, tika iznīcināti, bet “ikviens no jums”, kas pieķērās Kungam, bija dzīvs. Vidusceļa nebija toreiz, ne arī tagad. Mēs esam vai nu par vai pret Jēzu (Mt 12:30).

Ebreju vārds “pieķerties” (“dbg”) bieži norāda uz spēcīgu nodošanos, pieķeršanos kādam. Tā pati ebreju vārda sakne ir izmantota 1Moz 2:24, kur teikts, ka vīrs atstās savu ģimeni un “pieķersies” savai sievai (sk. arī Rutes 1:14). Šajā kontekstā tas 5. Mozus grāmatā parādās četras reizes (5Moz 10:20, 5Moz 11:22, 5Moz 13:4, 5Moz 30:20), un katrā gadījumā ideja ir tā pati: viņiem, tautai, bija jāpieķeras savam Dievam. Tas ir, viņiem bija jāatdod sevi Viņam un jāiegūst no Viņa spēks un izturība.

Svarīgi ir atcerēties, ka cilvēku apzīmējumi ir teikuma priekšmets, kas paskaidro darbības vārdu: viņiem ir jābūt tiem, kas pieķeras. Viņiem ir jāizdara izvēle “pieķerties” Dievam un tad Viņa spēkā jāizvairās no krišanas grēkā.

Izlasī Jūdās 24 un 1kor 10:13. Kas šeit ir pateikts Jaunajā Derībā, ko varam atrast arī 5Moz 13:4? _____

Dievs ir uzticams; Dievs spēj mūs pasargāt no krišanas. Bet mums ir jāizdara apzināta izvēle pieķerties Dievam, kā to darīja uzticīgie Baal-Peorā. Ja tā, tad mēs varam būt droši, ka, lai arī kāds ir kārdinājums, mēs varam palikt uzticīgi.

Kā tādas darbības kā lūgšana, Bībeles pētīšana, pielūgsmē un sadraudzība palīdz mums pieķerties Kungam? _____

Jo kura cita tauta ir tik liela?

Daži nākamie panti, kas seko 5Moz 4:4, ir vieni no visdziļākajiem un skaistākajiem pantiem visā Bībelē (ebreju valoda ir krāšņa!). Kāds varētu apgalvot, ka būtībā 5Moz vēsts ir uzrakstīta tieši šeit, un pārējais viss ir komentāri. Lasot šos pantus, padomājiet par dažādiem veidiem, kā šo principu varētu attiecināt arī uz mūsdienām.

Izlasi 5Moz 4:5–9. Kāpēc Kungs ar Mozus starpniecību saka Israēlam šos vārdus? __

Kungs grib, lai tauta saprot, ka viņi ir aicināti, izraudzīti īpašam mērķim. Viņi ir “liela” tauta, tieši tā, kā Dievs bija teicis Ābrāmam jau pašā pirmajā aicinājumā iziet no Kaldējas, ka “Es tevi darišu par lielu tautu” (1Moz 12:2; sk. arī 1Moz 18:18).

Bet mērķis darīt viņus lielus bija, lai viņi būtu par “svētību” (1Moz 12:2) “visām zemes ciltīm” (1Moz 12:3). Lai gan lielākā svētība būs tas, ka Jēzus, Mesija, nāks no viņu cilts, līdz tam viņiem bija jābūt par pasaules gaismu. “Un tad Viņš teica: ‘Es padaru tevi arī par gaismu citām tautām, ka tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam” (Jes 49:6). Ne tādā ziņā, ka viņos būtu atrodama glābšana, bet caur viņiem bija jātiek atklātam patiesajam Dievam, kas vienīgais var glābt.

Israēls pielūdza Dievu un kalpoja Debesu un zemes Kungam, kas bija radījis visu kosmosu; pagāni pielūdza klintis, akmeņus, kokus un dēmonus (5Moz 32:17, Ps 106:37). Cik liela atšķirība!

Šajos pantos Mozus norādīja uz divām iezīmēm, kas padarīja Israēlu īpašu. Pirmkārt, Kungs bija viņiem tuvu unikālā veidā ar svētnīcas starpniecību un, otrkārt, “likumu un tiesu” dēļ, kas atrodams bauslībā (5Moz 4:8).

Izlasi 5Moz 4:32–35. Ko vēl Kungs viņiem teica, no kā viņiem vajadzēja saprast, kāds īpašs aicinājums viņiem dots? _____

Nav šaubu, Israēlam bija dots tik daudz. Kā viņi rīkosies tālāk?

Jūsu gudrība un saprašana

5Moz 4:1–9, kā mēs redzējām, bija ne tikai tautas īpašā statusa spēcīga izpausme, bet arī tās misijas aicinājuma izpausme. Visos šajos pantos ir ieausta doma, ka viņiem ir jāpaklausa, jāseko, lai darītu to, ko Kungs viņiem bija pavēlējis darīt.

Izlasi vēlreiz 5Moz 4:6. Ko Kungs pasaka, kas tieši ir viņu “gudrība” un “saprašana” visu šo tautu acīs? _____

Pirmajā brīdī liekas, it kā pašos likumos un tiesās nebūtu ietverta gudrība un saprašana. Bet tas šajā pantā nav rakstīts. Jā, Kungs bija mācījis viņiem likumus un tiesas. Bet viņu gudrība un saprašana nāca no to ievērošanas, no paklausības tiem. Viņu paklausība – tā bija viņu gudrība un saprašana.

Israēlam varēja būt visbrīnīgākā likumu un noteikumu sistēma, kāda vien šajā pasaulē ir redzēta (patiesībā tā arī bija), bet ko tas viss dotu, ja Israēls tos nebūtu ievērojis? Patiesām, viņu gudrība, saprašana nāca no Dieva likuma atklāšanās viņu dzīvē attiecīgajā brīdī. Viņiem bija jāīsteno dzīvē patiesības, ko Kungs viņiem bija devis, un viņi to varēja darīt, tikai paklausot tām. Visa gaisma un patiesība nebūtu darījusi ne viņiem, ne pagāniem neko labu, ja Israēls nebūtu dzīvē īstenojis šo patiesību. Tāpēc atkal un atkal viņi ir aicināti paklausīt, jo viņu paklausība likumiem un tiesām, nevis likumi un tiesas pašas par sevi, bija tas, kas bija svarīgi, lai nestu liecību pasaulē.

“Paklausībā Dieva likumam šī tauta būtu kļuvusi par labklājības brīnumu pasaules nāciju priekšā. Tas, kurš tiem spēja dod gudrību un prasmi dažādos amatos, varēja joprojām būt viņu skolotājs, un, paklausot Viņa likumiem, tie tiktu paaugstināti un kļūtu cēlāki. Ja ļaudis būtu paklausīgi, tie tiktu pasargāti no tām slimībām, kuras skāra citas tautas, un tiktu svētīti ar enerģiju un prāta spējām. Dievs tiem nodrošināja visas iespējas kļūt par lielāko nāciju virs zemes.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 288. lpp.)

Izlasi Mt 5:13–16. Ko Jēzus pasaka mums šajos pantos, kas atspoguļo to pašu, ko Viņš bija teicis senajam Israēlam? Kā tam vajadzētu īpaši attiekties uz mums kā septītās dienas adventistiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jau no pašas lielās cīņas sākuma Debesīs sātana mērķis bija atmest Dieva likumu. Lai to paveiktu, viņš uzsāka savu sacelšanos pret Radītāju, un, kaut arī viņš bija izdzīts no Debesīm, viņš turpināja to pašu karu pret zemi. Piekrāpt cilvēku un tādējādi vadīt viņu pārkāpt Dieva likumu ir mērķis, kam viņš neatlaidīgi sekoja. Neatkarīgi no tā, vai tas tiks izdarīts, atmetot likumu pavisam vai noraidot vienu no tā priekšnoteikumiem, rezultāts galu galā būs tāds pats. Tas, kurš uzbrūk ‘vienam punktam’, parāda sacelšanos pret visu likumu. Viņa ietekme un paraugs ir pārkāpēja pusē, viņš kļūst ‘noziedzies pret visiem’ (Jēk 2:10).” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 582. lpp.)

Attiecībā uz Baal-Peoru Elena Vaita rakstīja: “Tie uzdrošinājās nostāties uz aizliegtās zemes un sapinās sātana valgos. Deju un mūzikas apburti un pagānu jaunavu skaistuma savaldzināti, tie atteicās no uzticības Jehovam. Piedaloties līksmajos sarīkojumos un dzīrēs, viņa baudīšana aptumšoja viņu prātu un nolauza pašsavaldīšanās barjeras. Kaislībām tika dota pilna brīvība, un, aptraipījuši savu sirdsapziņu kāribās, tie ļāvās pierunāties un locīja ceļus elku priekšā. Viņi pienesa upurus uz pagānu altāriem un piedalījās vispazemojošākajās ceremonijās.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 454. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet par veidiem, kā mēs kā septītās dienas adventisti esam tajā pašā vietā, kur bija senais Israēls. Padomājiet par visu, kas mums ir dots pretstatā pasaulei ap mums un, jā, pat pretstatā citām baznīcām. Jautājums mums tāpēc ir: kā mēs reaģējam uz to, kas mums ir dots? Cik labi mēs atklājam savu “gudrību un saprašanu” pasaules priekšā?

2. “Bet jūs, kas Tam Kungam, savam Dievam, bijāt pieķērušies, jūs visi esat šodien dzīvi.” Darbības vārds “pieķerties” attiecas uz cilvēkiem. Kungs nepieķersies mums tādā ziņā, ka viņš mums sevi neuzspiedīs. Tā vietā, izmantojot svēto brīvās gribas dāvanu, mums ir jāizvēlas pieķerties Viņam. Kā mēs varam pieķerties Viņam?

3. Pakavējieties vairāk pie jautājuma svētdienas tēmas beigās. Ko nozīmē pielikt vai atņemt kaut ko no Dieva pavēlēm? Ja nerunājam par acimredzamo, piemēram, sabata maiņas mēģinājumu, kā tas var notikt tik viegli, ka mēs to pat nepamanām?

LIKUMS UN ŽĒLASTĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec 28:15, 16; 5Moz 4:44; Rm 3:20; 5Moz 10:1–15; 5Moz 5:6–22; 5Moz 9:1–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Es nenoliedzu Dieva žēlastību; jo, ja bauslībā ir taisnība, tad Kristus velti ir miris.”
(Gal 2:21)

Kristieši no gandrīz visām denominācijām runā par likumu un žēlastību un izprot saistību starp tiem. Likums ir Dieva svētuma un taisnības standarts, un šī likuma pārkāpšana ir grēks. “Katrs, kas dara grēku, dara arī netaisnību; grēks ir netaisnība.” (1Jņ 3:4) Tā kā mēs visi esam pārkāpuši likumu – “bet raksti ir it visu saslēguši grēkā” (Gal 3:22) –, tikai Dieva žēlastība var mūs glābt. “Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana.” (Ef 2:8)

(Protams, likumā ir arī tāda “neliela detaļa” kā septītās dienas sabats. Tomēr dažādu iemeslu dēļ daudzi kristieši vismaz pagaidām ir nolēmuši to noraidīt, ierosinot dažādus vājus attaisnojumus sabata neievērošanai. Bet tā jau ir cita tēma.)

Pat ja tā izteikta dažādos veidos un ar dažādiem scenārijiem, likuma un žēlastības tēma noteikti ir atrodama visā Bībelē, ieskaitot 5. Mozus grāmatu. Jā, arī šajā grāmatā likuma un žēlastības saistība ir atklāta unikālā kontekstā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. novembrī.

Likums Debesīs

Dievs ir mīlestības Dievs, un mīlestība ir Viņa rakstura visaptverošs princips un Viņa valstības pamats. Tā kā Dievs grib, lai mēs arī Viņam parādām mīlestību, Viņš ir radījis mūs kā morālas būtnes ar morālu brīvību – ar mīlestībai piemītošo brīvību.

Morāles brīvības pamatā ir morāles likums. Lai arī subatomiskās daļiņas, okeāna viļņi, ķenguri zināmā mērā seko tam pašam dabas likumam, tie tomēr neievēro morāles likumu un tiem tas nav vajadzīgs. To dara tikai morālas būtnes, tāpēc Dievam Debesīs ir morāles likums eņģeļiem.

Izlasi Ec 28:15, 16, kas runā par Lucifera krišanu Debesīs. Viņā atrada “netaisnību”, un viņš arī “apgrēkojās”. Ko šie vārdi atklāj par morāles likuma eksistenci Debesīs? _____

Gan “netaisnība”, gan “apgrēkojās” ir vārdi, kas tiek izmantoti cilvēku vidū. Bet Raksti šos pašus jēdzienus izmanto tam, lai aprakstītu, kas notika Debesīs, citā radītās pasaules vienībā. Tas stāsta mums par to, kas pastāv kā Debesīs, tā arī virs zemes.

“Kas nu no tā izriet? Vai pati bauslība ir grēks? Nekādā ziņā ne! Bet to gan varu teikt: es nebūtu pazinis grēka, ja nebūtu bijis bauslības, jo es nebūtu zinājis, kas ir iekāre, ja bauslība nesačītu: tev nebūs iekārot.” (Rm 7:7) Kā var tā pati doma, vismaz kā princips, pastāvēt Debesīs, kur arī eksistē morālas būtnes (eņģeļi)? _____

Elena Vaita paskaidro: “Dieva griba ir izteikta Viņa svētā likuma priekšrakstos, un šī likuma principi ir Debesu principi. Debesu eņģeļi nesaņiedz augstākas zināšanas par Dieva gribas izzināšanu, un darīt Viņa gribu ir augstākā kalpošana, kurā viņi ieliek savus spēkus.” (“Domas no svētību kalna”, 109. lpp.)

Debesis vai zeme – tam nav nozīmes; ja Dievam ir morālas būtnes, Viņam būs arī morāles likums, kas pār tām valdīs, un šī likuma pārkāpšana kā Debesīs, tā arī virs zemes ir grēks.

Kāpēc doma par morāles likumu ir nedalāma no domas par morālām būtnēm? Kā gan bez šī likuma varētu definēt, kas ir morāls un kas nav? _____

Likums 5. Mozus grāmatā

Ebreju tauta pie Kānaānas robežām, Dieva izraudzītie ļaudis, beidzot gatavojas iemantot zemi, ko Dievs viņiem bija apsolījis. Kā mēs redzējām, 5. Mozus grāmata ir Mozus pēdējās norādes ebrejiem pirms zemes ieņemšanas. Šo norāžu skaitā bija arī pavēles paklausīt.

Izlasi šos Bībeles pantus. Kāda doma ir izteikta atkal un atkal, un kāpēc tautai tas ir tik svarīgi? (5Moz 4:44, 5Moz 17:19, 5Moz 28:58, 5Moz 30:10, 5Moz 31:12, 5Moz 32:46, 5Moz 33:2).

Pat vispārīgākā 5. Mozus grāmatas lasīšana atklās, cik svarīga Israēla tautai bija paklausība likumam. Tas patiesībā bija tautai uzliktais derības pienākums. Dievs bija tik daudz darījis viņu labā un turpināja darīt tik daudz – un ko viņi nevarēja izdarīt paši un ko viņi nebija vispār pelnījuši (kad Dievs dod mums to, ko neesam pelnījuši, to sauc par Dieva žēlastību). Tas, ko Viņš prasīja pretī, bija paklausība Viņa likumam.

Šodien nav citādi. Dieva žēlastība mūs glābj neatkarīgi no bauslības darbiem: “Jo mēs spriežam, ka cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem.” (Rm 3:28). Mūsu atbilde Viņa žēlastībai ir paklausība likumam. Mēs paklausām likumam ne tāpēc, lai censtos iegūt glābšanu: “Jo ar bauslības darbiem neviens cilvēks nevar kļūt taisnots Viņa priekšā. Jo bauslība dod – grēka atziņu.” (Rm 3:20) Mūsu paklausība ir glābšanas rezultāts, pateicība par to, kas mums tik žēlsirdīgi ir dots. “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles.” (Jņ 14:15)

5. Mozus grāmatu varētu uzskatīt par vienu lielu mācību stundu līdzībās par žēlastību un likumu. Žēlastībā Dievs mūs glābj, darot mūsu labā to, ko mēs paši nevarētu izdarīt (tāpat kā Israēls nevarētu pats aiziet no Ēģiptes), un, atbildot uz to, mēs ticībā dzīvojam dzīvi paklausībā Viņam un Viņa likumam. Kopš no Ādama krišanas līdz pat tiem, kas piedzīvos bēdu un zvēra zīmes laiku, tauta attēlota kā tie, kas “tur Dieva baušļus un Jēzus liecību” (Atkl 14:12) – tā tad Dieva attiecības ar Viņa derības tautu ir balstītas uz likumu un žēlastību. Dieva žēlastība mums piedod, ka esam pārkāpuši Viņa likumu, un Dieva žēlastība dara arī spējīgus paklausīt Viņa likumam – tā ir paklausība, kas rodas mūsu derības attiecībās ar Viņu.

Kā mēs varam izvairīties no slazda un nekļūt par burta kalpiem, paklausot likumam?

“Letov Lak”

Skeptiķi, kas meklē iemeslu atmet Bībeli, bieži norāda uz dažiem skarbiem pantiem Vecajā Derībā. Doma ir tāda, ka Vecās Derības Dievs ir skarbs, atriebīgs un ļaunu domājošs, īpaši salīdzinot ar Jēzu. Tas nav jauns arguments, bet arī šodien tas ir tikpat kļūdaini kā pirms daudziem gadsimtiem.

Atkal un atkal Vecā Derība atklāj Kungu kā tādu, kas mīl Savu seno tautu Israēlu un tam vēl tikai vislabāko. Šī mīlestība 5. Mozus grāmatā parādās jo spēcīgi.

Izlasi 5Moz 10:1–15. Kas ir šo pantu tiešais konteksts, un ko tie māca mums par to, kādas Dievam bija jūtas pret Savu tautu, pat pēc viņu apgrēkošanās? Ko tie māca mums par žēlastību?

No šiem pantiem plūst Dieva žēlastība un mīlestība. Ievērojiet īpaši 12. un 13. pantu. Tie patiesībā ir viens garš jautājuma teikums, un šis jautājums ir vienkāršs: “Ko Tas Kungs, tavs Dievs, no tevis prasa, ja ne vien .. staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, turēt visus Tā Kunga baušļus un Viņa likumus, ko es šodien pavēlu tev par labu?”

Ebreju valodā šajā pantā tauta ir uzrunāta uz “tu” vienskaitlī. Lai gan Dievs noteikti domāja visu tautu, ko gan labu dos Viņa vārdi, ja katrs personīgi tiem nepaklausīs? Kopums ir tikai tik labs, cik katra atsevišķā daļa. Kungs uzrunāja katru personīgi un Israēlu kā tautu.

Zīmīgas arī 13. panta beigas: ievēro šīs lietas “letov lak” jeb “tev par labu”. Citiem vārdiem, Dievs pavēl cilvēkiem paklausīt, jo to darīt ir viņu vislabākajās interesēs. Dievs viņus radīja, Dievs viņus uztur, Dievs zina, kas viņiem ir vislabākais, un Viņš vēlas tikai to, kas viņiem ir vislabākais. Paklausība Viņa likumam, Viņa desmit baušļiem, var nākt viņiem tikai par labu.

Likums bieži tiek salīdzināts ar žogu, aizsardzības mūri, un, paliekot aiz šī mūra, Viņa sekotāji ir pasargāti no ļaunuma posta, kas citādi būtu viņus pārņēmis un iznīcinājis. Īsāk sakot, Dievs deva viņiem Savu likumu, jo Viņš mīlēja Savu tautu, un paklausība Viņa likumam ir “tev par labu”.

Kādos veidos mēs katrs savā dzīvē esam novērojuši, ka Dieva likums patiešām ir bijis “mums par labu”?

Vergi Ēģiptē

5. Mozus grāmatā viena tēma parādās atkal un atkal: Kungs izglābj Savu tautu Israēlu no Ēģiptes zemes. Atkal un atkal viņi saņem atgādinājumu, ko Dievs ir darījis viņu labā: “Tas Kungs mūs izveda no Ēģiptes ar stipru roku un ar izstieptu elkoni, ar lielām izbailēm, ar zīmēm un brīnumiem” (5Moz 26:8; sk. arī 5Moz 16:1–6).

Visā Vecajā Derībā izešanas stāsts ir bijis kā uzskates līdzeklis Dieva varenajai atbrīvošanai Savā žēlastībā no verdzības un apspiestības Ēģiptē: “Es taču izvedu tevi no Ēģiptes zemes un atsvabināju tevi no tavas verdzības nama.” (Mih 6:4)

Šī doma parādās arī Jaunajā Derībā, un iespaidīgā izešana no Ēģiptes simbolizē ticību Kristum: “Ticībā viņi izgāja cauri Sarkanajai jūrai kā pa sausu zemi, ko mēģinot ēģiptieši noslika.” (Ebr 11:29; sk. arī 1kor 10:1–4)

Izlasi 5Moz 5:6–22, kur Mozus atkārtro likumu, desmit baušļus, pamatnostādnes viņu derībā ar Jahvi. Ievēro ceturto bausli un iemeslu, kāpēc tas šeit ir dots. Kas šeit ir pateikts tāds, kas atklāj likuma un žēlastības realitāti? _____

Atkārtojot pamatbausli atpūsties septītajā dienā sabbatā, Mozus tam pievieno uzsvāru. Tas ir, lai gan tas bija rakstīts uz akmens Otrajā Mozus grāmatā, šeit Mozus paplašina informāciju, kas viņiem jau bija dota. Ievērojiet sabbatu – ne tikai kā radīšanas piemiņu, bet arī kā piemiņu izešanai no Ēģiptes. Dieva žēlastība izglāba viņus no Ēģiptes un piedāvāja viņiem atpūsties no viņu darbiem (Ebr 4:1–5). Tagad, atbildot uz žēlastību, ko Dievs viņiem bija devis, viņiem bija jāsniedz šī žēlastība tālāk citiem.

Šajā gadījumā septītās dienas sabats kļūst ne tikai spēcīgs radīšanas simbols, bet arī spēcīgs glābšanas un žēlastības simbols. Var atpūsties ikviens mājsaimniecības loceklis, ne tikai bērni, bet arī kalpi, dzīvnieki un pat svešinieki, kas ir viņu vidū. Sabats paplašina žēlastību, kas dota jūdiem, arī uz citiem, pat tiem, kas nepieder pie derības tautas. Un tas ir atrodams Dieva likuma sirdī. Tas, ko Dievs viņiem bija žēlsirdīgi darījis, viņiem bija jānes tālāk citiem. Tas ir tieši tik vienkārši.

Izlasi Mt 18:21–35. Kā šīs līdzības princips atklāts sabata bauslī, it īpaši, kā uzsvērts 5. Mozus grāmatā? _____

Ne jūsu taisnības dēļ

Visas kristīgās reliģijas centrā ir lielā tēma par taisnošanu tikai ticībā. “Jo ko saka raksti? Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību.” (Rm 4:3)

Elena Vaita izteikusi to šādos labi zināmos vārdos: “Kas ir taisnošana ticībā? Tas ir Dieva darbs, piešķirot godību cilvēkam, kas ir pišļi, un darot cilvēka labā to, ko viņš pats nespēj darīt savā labā. Kad cilvēki ierauga paši savu niecību, viņi ir gatavi tērpties Kristus taisnības drēbēs.” (“The Faith I Live By”, 111. lpp.)

Nav šaubu – redzot, kas ir Dievs un cik Viņš ir svēts pretstatā tam, kas esam mēs un cik nespējam pretstatā Viņam, – būtu vajadzīgs pārsteidzošs žēlastības darbs, lai mūs glābtu. Un tā arī notika: šis žēlastības darbs notika pie krusta, kur nevainīgais Kristus mira par vainīgo grēkiem.

Paturot prātā kontekstu, izlasi 5Moz 9:1–6. Ko Mozus šeit pasaka tautai, kas dramatiskā veidā atklāj Dieva žēlastības realitāti necienīgo labā? Kā tas, kas šeit notiek, atklāj taisnošanas ticībā principu? _____

Ja varētu Pāvila mācību par evaņģēliju izteikt kopsavilkumā, tad varbūt tam varētu izmantot frāzi no 5Moz 9:5: “Ne tavas taisnības, nedz tavas sirds skaidrības dēļ” Dievs tevi glābs. Viņš darīs to “mūžīgā evaņģēlija” apsolījuma dēļ (Atkl 14:6) – šis apsolījums mums dots “ne pēc mūsu darbiem, bet pēc Sava nodoma un žēlastības, kas mums dota Kristū Jēzū pirms mūžīgiem laikiem” (2Tim 1:9, sk. arī Tit 1:2). Ja apsolījums mums būtu dots “pirms mūžīgiem laikiem”, tas noteikti nevarētu būt mūsu darbu dēļ, jo mūsu tad nebija, līdz ar to arī nebija mūsu darbu.

Īsāk sakot, neskatoties uz mūsu kļūdām, mūsu nepilnībām, stīvajiem kakliem Kungs darīs savu brīnišķīgo darbu tavā un manā labā. Tādējādi Kungs pavēl tev paklausīt Viņam un Viņa likumiem. Apsolījums jau ir pateikts un nodots: tavi darbi, tava paklausība, pat ja tā ir pietiekami laba (bet tāda tā nekad nebūs), nav tavas glābšanas līdzekļi. Tie patiešām ir tikai rezultāts.

Kungs tevi ir izglābis žēlastībā; tagad, kad Viņa likums ir ierakstīts tavā sirdī un Viņa gars dod tev spēku, ej un paklausī Viņa likumam.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristus ienaidniekam, kas sacēlās pret Dieva likumu Debesīs, ir prasmīgs, trenēts generālis, kas darbojas ar visu savu spēku, ķerdamies no viena krāpšanas ieroča pēc otra, lai Dieva likumu, vienīgo patieso grēka detektoru un taisnības standartu, padarītu neefektīvu.” (Elena Vaita “Review and Herald”, 1890. gada 18. nov.)

Kosmosā peld divi triljoni galaktiku. Katru galaktiku veido viens simts miljardu zvaigžņu. Tas ir, 100 000 000 000. Divos triljonus galaktiku, ja katrā ir ap 100 miljardiem zvaigžņu, sanāk 200 000 000 000 000 000 000 000 zvaigžņu.

Pēc loģikas tam, kas bija iecerējis un radījis kaut ko, jābūt lielākam par to, kas ir iecerēts un radīts. Pikaso ir lielāks nekā jebkurš viņa mākslas darbs un pārspēj to. Dievam, kurš iecerēja un radīja mūsu kosmosu, arī ir jābūt lielākam par kosmosu.

Paturot to prātā, padomā par Jāņa evaņģēlija pirmajiem pantiem: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.” (Jņ 1:1–3) Tas ir, ko darīja Dievs, kurš radīja visu – arī 200 000 000 000 000 000 000 zvaigžņu un visu pārējo? Viņš “nonāca lejā”, kļuva par cilvēku mazuli, dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi, tad nomira pie krusta, nesa Sevī grēka un ļaunuma sodu, lai mums varētu būt mūžīgās dzīvības apsolījums.

Mūsu priekšā ir šī lielā patiesība: žēlastība mums ir dota Jēzū Kristū pie krusta. Un ko Dievs prasa no mums? “Gala iznākums no visa ir šāds: bīsties Dieva un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam.” (Māc 12:13)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunā jautājumu pirmdienas tēmas beigās par to, kā cilvēki, kas tic Dieva likumam, desmit baušļiem (ieskaitot ceturto) var izvairīties no viltīgiem burta kalpības slazdiem. Kā paklausība – pat stingra un nešaubīga paklausība – atšķiras no burta kalpības, un kā mēs varam izprast atšķirību starp šiem abiem?

2. Kas ir tie stāsti, ko jūs esat dzirdējuši (vai arī jūsu pašu stāsti) par to, kā tie, kas pārkāpuši desmit baušļus, ir cietuši briesmīgas sekas tā dēļ? Ko tam vajadzētu mums mācīt par to, kā likums atspoguļo Dieva reālo mīlestību pret mums?

3. Kāpēc krustam vajadzētu parādīt mums to, cik veltīgi ir censties nopelnīt Debesis?

IZVĒLIES DZĪVĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 2:8, 9; Rm 6:23; 1Jņ 5:12; 5Moz 30:1–20; Rm 10:6–10; 5Moz 4:19; Atkl 14:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Es šodien piesaucu debesis un zemi kā lieciniekus pret jums, ka lieku jūsu priekšā dzīvību un nāvi, svētību un lāstu; tad nu izvēlies dzīvību, ka dzīvotu gan tu, gan tavi pēcnācēji.” (5Moz 30:19)

Tas vienmēr ir skumjš stāsts: jaunam cilvēkam, šajā gadījumā 22 gadus vecai sievietei, tika diagnosticēta nāvējoša slimība – audzējs smadzenēs. Pat ar visiem mūsdienu medicīnas brīnumiem neko nevarēja darīt, bija jāļauj notikt neizbēgamajam. Taču šī jaunā sievietē Sendija negribēja mirt.

Tā viņa izdomāja plānu. Pēc nāves viņas galvu vajadzēja sasaldēt šķidrā slāpekļa tvertnē, cerībā saglabāt viņas smadzeņu šūnas. Tur tās gaidīs piecdesmit gadus, simts gadus, tūkstoš gadus, līdz kāds nākotnē, kad tehnoloģijas būs pietiekami attīstījušās, varēs viņas smadzenes ielādēt datorā. Tad Sendija varētu “dzīvot” tālāk, varbūt pat mūžīgi.

Skumjš stāsts – ne tikai tāpēc, ka vajadzēja mirt jaunam cilvēkam, bet tā dēļ, uz ko viņa bija likusi savas cerības uz dzīvību. Sendija līdzīgi visiem citiem cilvēkiem gribēja dzīvību, gribēja dzīvot. Bet viņa izvēlējās tādu ceļu, kas galu galā noteikti nedarbosies.

Šajā nedēļā, turpinot pētīt 5. Mozus grāmatu, mēs runāsim par to, kā izvēlēties dzīvību, un par iespēju, kas mums ir dota, izvēlēties dzīvību, balstoties uz noteikumiem, ko Dievs, dzīvības Devējs un Uzturētājs, žēlsirdīgi ir piedāvājis.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. novembrī.

Dzīvības koks

Neviens no mums nav lūdzis iespēju būt šeit, vai ne? Mēs neesam izvēlējušies būt, tāpat kā neesam izvēlējušies, kur un kad piedzimt un kas būs mūsu vecāki.

Tas pats bija ar Ādamu un Ievu. Viņi neizvēlējās tikt radīti, tāpat kā jebkura lapa, akmens, kalns. Kā cilvēkiem mums nav dota tikai eksistence (akmenim ir eksistence) un ne tikai dzīvība (amēbai ir dzīvība), bet dzīve kā racionālām, brīvām būtnēm, kas radītas pēc Dieva līdzības.

Bet mēs arī neizvēlējāmies būt racionālas, brīvas būtnes, kas radītas pēc Dieva līdzības. Tas, ko Dievs mums piedāvā, tomēr ir izvēle palikt šādā eksistencē, tas ir, izvēle saglabāt dzīvību Viņā, mūžīgu dzīvību, kas mums pieder, pateicoties Jēzum un Viņa nāvei pie krusta.

Izlasi 1Moz 2:8, 9, 15–17 un 1Moz 3:22, 23. Kādas divas izvēles iespējas Dievs atklāja Ādamam attiecībā uz viņa eksistenci? _____

“Ēdenes dārza vidū auga dzīvības koks, kura augļiem bija spēks iemūžināt dzīvību. Ja Ādams būtu palicis paklausīgs Dievam, viņš turpinātu baudīt brīvu pieeju pie šī koka un būtu dzīvojis mūžīgi. Bet, kad viņš krita grēkā, viņam bija slēgta pieeja pie dzīvības koka, un viņš kļuva pakļauts nāvei. Dievišķais spriedums: ‘No zemes tu esi nācis un par zemi tu paliksi,’ norāda uz galējo dzīvības izzušanu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 532., 533. lpp.)

Tādējādi no paša iesākuma Bībele piedāvā mums tikai vienu no divām iespējām: mūžīgu dzīvību, kas mums bija domāta no iesākuma, un mūžīgo nāvi, kas savā ziņā ir tikai atgriešanās pie nekā, no kurienes mēs esam nākuši.

Interesanti arī, ka “dzīvības koks”, kas, kā Raksti saka, dod nemirstību, minēts jau pirmajā Bībeles grāmatā un parādās arī pēdējā grāmatā. Izlasī Atkl 2:7 un Atkl 22:2, 4. Varbūt vēsts ir tāda, ka, lai gan bija domāts, ka mums visiem būs pieeja pie dzīvības koka, grēka dēļ mēs šo pieeju esam zaudējuši. Beigās, kad grēka problēma reiz būs pilnībā atrisināta, pateicoties Jēzum un glābšanas plānam, atpestītajiem, kas izvēlējušies dzīvību, būs pieeja pie dzīvības koka, kā tas bija paredzēts jau no sākuma.

Padomā par šo: kā ar saviem ikdienas lēmumiem mēs izvēlamies dzīvību vai nāvi? _____

Vidusceļa nav

Visā Bībelē mums dotas divas izvēles – mūsu priekšā ir tikai divas iespējas.

Izlasi šos pantus. Kādas divas iespējas – kādas divas izvēles – ir vai nu atklāti izteiktas, vai arī netieši ietvertas šajos pantos, un kā šīs izvēles ir atklātas?

Jņ 3:16 _____

1Moz 7:22, 23 _____

Rm 6:23 _____

Rm 8:6 _____

1Jņ 5:12 _____

Mt 7:24–27 _____

Mums, cilvēkiem, nav vidusceļa. Pirms lielā cīņa ir pilnībā beigusies, grēks, sātans, ļaunums, nepaklausība un sacelšanās tiks pilnībā izskausta. Pēc tam, kad tas būs noticis, katrs no mums personīgi iegūs vai nu dzīvību – mūžīgo dzīvību, ko Dievs sākotnēji bija plānojis katram no mums pirms pasaules radīšanas, – vai arī mēs piedzīvosim mūžīgu nāvi, tas ir, “mūžīgu pazušānu no Tā Kunga vaiga un Viņa godības spēka” (2tes 1:9). Bībele nepiedāvā mums citas izvēles iespējas.

Kāds būs mūsu liktenis? Šī atbilde ir atkarīga no mums. Mums ir dota izvēle – dzīvība vai nāve.

Kāpēc mūžīgās dzīvības un mūžīgās nāves kontekstā Bībeles patiesība, ka elle nedeg mūžīgi un nemoka cilvēkus, ir tik mierinoša? Ko tas liecinātu par Dieva raksturu, ja mūžīgas moka, esot pie apziņas, patiešām būtu pazudušo liktenis? _____

Dzīvība un labais, nāve un ļaunais, svētības un lāsti

Tuvojoties 5. Mozus grāmatas beigām, pēc garas sarunas par to, kas notiks ar cilvēkiem, ja viņi nepaklausīs Kungam un pārkāps derības apsolījumus, 5Moz 30. nodaļa sākas ar apsolījumu, ka pat tad, ja viņi kritīs nepaklausībā un tiks sodīti ar izvešanu gūstā, Dievs vienalga viņiem zemi atdos.

Tas ir, ja viņi nožēlos un atgriezīsies no saviem ļaunajiem ceļiem.

Izlasi 5Moz 30:15–20. Kādas izvēles šeit tika dotas senajam Israēlam, un kā šīs iespējas atspoguļo to, ko mēs esam redzējuši visā Bībelē? _____

Kungs runā ļoti skaidri: Viņš, Jahve, ir viņu priekšā līcis divas izvēles, pamatā to pašu, ko Viņš deva Ādamam un Ievai Ēdenē. Ebreju vārdi “labs” (“tov”) un “ļauns” (“ra”) 5Moz 30:15 ir tie paši vārdi, kas 1Moz izmantoti, lai apzīmētu labā un ļaunā atzišanas koku. Šeit, tāpat kā visur citur Bībelē, vidusceļa nav, nav neitrālas vietas, kur atrasties. Viņi vai nu kalpos Kungam un iegūs dzīvību, vai arī izvēlēsies nāvi. Mums ir tāpat.

Dzīvība, labestība, svētības – pretstatā kam? Nāvei, ļaunumam, lāstiem. Galu galā kāds pamatoti varētu iebilst, ka Dievs patiesībā piedāvā tikai labo, tikai dzīvību un tikai svētības. Bet, ja viņi aiziet no Viņa, sliktais būs dabiskas sekas, jo viņiem vairs nebūs Viņa īpašās aizsardzības.

Lai arī kā mēs to saprotam, cilvēkiem ir piedāvātas šīs divas iespējas. Ir arī pilnīgi skaidrs, ka viņu brīvā izvēle, viņu brīvā griba, ir reāla. Šie panti līdz ar daudziem citiem Bībelē – gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā – būtu bezjēdzīgi, ja nebūtu svētās brīvās gribas, brīvās izvēles dāvanas.

Patiesībā Kungs viņiem teica: tāpēc ar brīvo gribu, ko Es jums esmu devis, izvēlieties dzīvību, izvēlieties svētības, izvēlieties labestību, nevis nāvi, ļaunumu un lāstus.

Šķiet tik acīmredzami, kura būtu pareizā izvēle, vai ne? Un tomēr mēs zinām, kas notika. Lielā cīņā toreiz bija tikpat reāla kā tagad, un mums vajadzētu mācīties no Israēla piemēra, kas var notikt, ja mēs nenododam sevi pilnībā Kungam un neizvēlamies dzīvību un visu, ko šī izvēle ietver.

Izlasi 5Moz 30:20. Ievērojiet šeit saikni starp mīlestību un paklausību. Kas ir jādara Israēlam, lai būtu uzticīgs Kungam? Kā šie paši principi attiecas uz mums? _____

Nav tev pārāk grūti

5Moz 30. nodaļa sākas ar to, ka Kungs pastāsta, kas notiks, ja cilvēki nožēlos un novērsies no saviem ļaunajiem ceļiem. Kādi brīnišķīgi apsolījumi viņiem tika piedāvāti!

Izlasi 5Moz 30:1–10. Kādus apsolījumus Dievs viņiem deva, pat neskatoties uz faktu, ka šeit runa ir arī par to, kas notiks, ja viņi nepaklausīs? Ko tas mums māca par Dieva žēlastību?

To noteikti bija patikami dzirdēt. Tomēr doma nebija tāda, ka nav nozīmes, vai viņi novērsas no tā, ko Dievs bija pavēlējis. Kungs nevienam nepiedāvā lētu žēlastību. Šiem vārdiem vajadzētu parādīt viņiem Dieva mīlestību un, atsaucoties tai, viņi parādītu pretmīlestību, kas atklātos paklausībā norādījumiem, ko Viņš bija atklājis.

Izlasi 5Moz 30:11–14. Ko Kungs viņiem šeit pasaka? Kāds ir galvenais apsolījums šajos pantos, un kādus Jaunās Derības pantus tu vari atcerēties, kas atspoguļo to pašu apsolījumu?

Padomā par šeit ietverto aicinājumu, arīdzan par skaisto valodu un spēcīgo loģiku. Kungs nelūdz viņiem kaut ko tādu, kas viņiem ir pārāk grūti. Dieva pavēle nav pārāk “grūta” vai “neizprotama”, ko viņi nevarētu saprast. Tā arī nav pārāk tālu ārpus viņu sniedzamības robežām. Tā nav Debesīs, tik tālu prom, ka kādam citam būtu jāpalīdz viņiem to dabūt. Tā arī nav pāri jūrām, lai kādam citam vajadzētu to viņiem sagādāt. Kungs saka: “Nē, tas vārds ir ļoti tuvu pie tevis, tavā mutē un tavā sirdī, lai tu to pildītu.” (5Moz 30:14) Tas ir, tu to zini pietiekami labi, lai spētu par to runāt, un tas ir tavā sirdī, tāpēc tu zini, ka tev tas ir jādara. Tāpēc nav attaisnojuma nepaklausīt. “Visas viņa balvas ir labvēlīgas.” (Elena Vaits “Kristus līdzības”, 333. lpp.)

Apustulis Pāvils citē dažus no šiem pantiem glābšanas Kristū kontekstā. Tas ir, Pāvils atsaucas uz tiem kā uz piemēru glābšanai ticībā (sk. Rm 10:6–10).

Un tad, pēc šiem pantiem 5Moz grāmatā, Israēla bērni saņem vēstījumu – izvēlies dzīvību vai nāvi, svētību vai lāstu. Un, ja viņi izvēlēšies dzīvību, tad žēlastībā un ticībā viņiem tā būs.

Mūsdienās ir tieši tāpat, vai ne?

Pielūgsmes jautājums

Centrālais derības attiecībās starp Kungu un Israēlu bija pielūgsmē. Israēliešus atšķirīgus no visas pasaules padarīja tas, ka viņi pielūdza patieso Dievu, nevis pagānu pasaules viltus dievus un dievietes, kas patiesībā nebija nekādi dievi. “Nu redziet, ka Es, Es tas esmu, un nav neviena dieva, vienīgi Es!” (5Moz 32:39)

Izlasi 5Moz 4:19, 8:19, 11:16 un 30:17. Kāds kopīgs brīdinājums izteikts visos šajos pantos? Kāpēc šis brīdinājums ir tik būtisks Israēla tautai? _____

Pirms tūkstošiem gadu, tieši tāpat kā mūsdienās, Dieva tauta dzīvoja reģionā un kultūrā, kur tika popularizēti standarti, tradīcijas un koncepti, kas konfliktēja ar patieso ticību. Dieva ļaudīm vienmēr ir jābūt piesardzīgiem, citādi pasaules ceļi, tās elki un “dievi” kļūs arī par mūsu pielūgsmes objektu.

Mūsu Dievs ir “greizsirdīgs Dievs” (5Moz 4:24, 5Moz 5:9, 6:15), un Viņš vienīgais kā mūsu Radītājs un Glābējs ir pielūgsmes cienīgs. Arī šeit nav vidusceļa: vai nu mēs pielūdzam Kungu, kas nes dzīvību, labestību un svētības, vai arī mēs pielūdzam jebkuru citu dievu, kas nes ļaunumu, lāstus un nāvi.

Izlasi Atkl 13:1–15 un pievērs uzmanību tam, kā šeit ir atklāta pielūgsmē. Tad salīdzini šos pantus ar Atkl 14:6–12. Kas šeit notiek tāds, kas atspoguļo brīdinājumu, kas dots 5Moz (un patiesībā viscaur Rakstos) par viltus pielūgsmi? _____

Lai arī cik atšķirīgs ir konteksts, jautājums ir viens un tas pats: vai cilvēki pielūgs patieso Dievu un iegūs dzīvību, vai arī viņi pakļausies spiedienam – atklātam vai slēptam, vai abiem – un kļūs Viņam neuzticīgi, piedzīvojot nāvi. Galu galā atbilde meklējama ikviena sirdī. Dievs nespieda seno Israēlu Viņam sekot, un Viņš nespiedis arī mūs. Kā mēs redzam Atkl 13. nodaļā, spēku un varu izmantos zvērs un tā tēls. Dievs turpretī strādā mīlestībā.

Kā mēs varam pārlicināties, ka mēs lēnām nenovēršamies no Jēzus, pievērsties kādam citam dievam, varbūt pat slēptā veidā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Toreiz, tāpat kā tagad, mums visiem ir dota izvēle. Izšķirošais vārds šeit ir “izvēle”. Atšķirībā no dažām kristiešu izpratnēm, kurās, pat pirms cilvēks ir piedzimis, Dievs ir iepriekš nolēmis, ka kādam būs ne tikai jābūt pazudušam, bet pat jādeg mūžīgi ellē, Raksti māca, ka mūsu pašu brīva dzīvības vai nāves izvēle ir tā, kas nosaka, kuru triādi mēs savā dzīvē piedzīvosim (dzīvību, labo, svētības vai nāvi, ļauno, lāstus). Cik labi ir apzināties, ka pat tad, ja kāds izdara nepareizo izvēli, rezultāts ir nāve – mūžīga nāve, nevis mūžīgas mokas nekad neizsīkstošā uguns jūrā.

“Tāpat grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rm 6:23) Taisno mantojums ir dzīvība, bet ļauno daļa ir nāve. Mozus Israēlam paziņoja: “Redzi, es šodien lieku tavā priekšā dzīvību un labumu, nāvi un ļaunumu.” (5Moz 30:15) Nāve, par ko ir runāts šajos pantos, nav tā, kas tika pasludināta Ādamam, jo visi cilvēki cieš viņa pārkāpumu sodu. Tā ir “otrā nāve”, kas ir uzlikta, pretēji mūžīgai dzīvībai.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 544. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā vairāk pārrunājiet domu, kas izteikta otrdienas pētījumā par to, vai tas ir Dievs, kas tiešā veidā nes sodu nepaklausīgajiem, vai arī tas nāk kā likumīgas sekas par nepaklausības darbiem. Vai arī varbūt abi? Vai arī var būt gadījumi, kad ir viens vai otrs? Kā mēs saprotam šo jautājumu?

2. Ko panti, kas minēti Elenas Vaitas citātā šodien, māca mums par Dieva spēku, kas pieejams grēka pārvarēšanai?

3. Izlasi Rm 10:1–10, kur Pāvils citē no 5Moz 30:11–14, izskaidrojot glābšanu ticībā Jēzum pretstatā glābšanas un taisnības meklēšanai likumā. Kā tu domā, kāpēc viņš izmanto šos pantus no 5Moz? Īpašu uzmanību pievērs Rm 10:10: “Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību pestīšana.” Kādu domu Pāvils pasaka?

4. Kādi ir veidi, kā jūsu pašu kultūra, jūsu pašu sabiedrība, jūsu pašu tauta var turēties pie uzskata, ka, ja jūs nebūsiat uzmanīgi, tas var ievest jūs viltus pielūgsmē?

PIEVĒRSIET VIŅU , SIRDIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 5:22–29; 5Moz 4:25–31, 5Moz 30:1–10; Mt 3:1–8; Mk 1:15; Apd 2:37, 38.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tad no turienes jūs meklēsīt To Kungu, savu Dievu, un to atradīsīt, kad jūs Viņu meklēsīt ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli.” (5Moz 4:29)

Mums visiem seko viens vienkāršs dzīves fakts: mēs esam grēcīgi. Ik pa laikam kāds “eksperts” izsmej kristiešu sludināto patiesību par cilvēces samaitātību pašos pamatos, bet, lai ātri par to pārliecinātos, pietiek, piemēram, paskatīties dienas ziņas. Šīs kristīgās doktrīnas uzticamība kļūs acīmredzama.

Vai arī – vēl vienkāršāk – vajag tikai ielūkoties spogulī, jo nekur tālu nav jāmeklē. Kam vien ir drosmē ieskatīties dziļi savā sirdī (kas var būt bailīgi), zina, cik uzticams ir Rm 3:9–23 teiktais, noslēdzoties ar vārdiem: “Jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rm 3:23)

Protams, nākamajā pantā ir atrodama labā vēsts par to, ka “Dievs Savā žēlastībā tos taisno bez nopelna, sagādājis tiem pestīšanu Jēzū Kristū” (Rm 3:24). Izšķirošais šajā labajā vēstī ir nožēla: atzīstot savu grēku, nožēlojot to, lūdzot Dieva piedošanu par to un beigās novērsoties no tā. Tā kā mēs esam grēcīgi, grēku nožēlai mūsu kristīgajā eksistencē vajadzētu būt centrā. Šajā nedēļā mēs redzēsīm, kā nožēlas ideja izteikta 5. Mozus grāmatā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. novembrī.

Mi-jitten

Bibelē izmantotā ebreju valoda, tāpat kā lielākā daļa valodu, ir piesātināta ar idiomātiskiem izteicieniem, kuros konkrēti vārdi un frāzes ir izmantoti ar citu domu, kas atšķiras no to tiešās nozīmes. Viena idioma Vecajā Derībā ir “Mi-jitten”. “Mi” ir jautājums “kurš?” un “jitten” nozīmē “dos”. Tāpēc burtiski “Mi-jitten” nozīmē “kurš dos?”.

Vecajā Derībā šai frāzei tomēr ir tāda nozīme, ka kāds kaut ko ļoti vēlas un ļoti ilgojas pēc kaut kā.

Piemēram, pēc viņu bēgšanas no Ēģiptes Israēla bērni, piedzīvojot izaicinājumus tuksnesī, izsaucās: “Kaut Tā Kunga roka būtu likusi mums mirt Ēģiptes zemē.” (2Moz 16:3) Vārds “kaut” tulkots no “Mi-jitten”.

Ps 14:7 Dāvids saka: “Ak, kaut Israēlam no Ciānas nāktu palīdzība!” Ebreju valodā lasām nevis “Ak, kaut”, bet “Mi-jitten”.

Kad Ījabs izsaucas Īj 6:8: “Kaut notiktu, ko es lūdzos”, “kaut” atkal ir frāze “Mi-jitten”.

Izlasi 5Moz 5:22–29, īpašu uzmanību pievēršot 29. pantam. Ko nozīmē tas, ka vārds, kas tulkots kā “kaut”, nāk no “Mi-jitten”? _____

Dievs Radītājs, kas ir radījis telpu, laiku un matēriju, Tas, kurš izsauca esamībā mūsu pasauli, kurš iepūta Ādamā dzīvības elpu, lieto frāzi, kas parasti saistās ar vājumu un cilvēces ierobežotību! Kāds brīvās gribas realitātes piemērs! Šeit mēs redzam, ka tam, ko Dievs var darīt lielās cīņās vidū, ir zināmas robežas. “Mi-jitten” izmantošana atklāj, ka pat Dievs nevar pārkāpt brīvo gribu. Tajā brīdī, kad Viņš to darīs, tā vairs nebūs brīva.

Tieši tāpat kā mēs, cilvēki, esam brīvi grēkot, mēs esam arī brīvi izvēlēties Kungu, izvēlēties būt atvērtiem Viņa vadībai, izvēlēties nožēlot savus grēkus un sekot Viņam, atsaucoties Viņa Garam. Galu galā izvēle pieder mums, un tā ir izvēle, kas mums jāizdara katru dienu, katru mirkli.

Ar kādām izvēlēm tev būs jāsaskaras tuvākajās stundās un dienās? Kā tu vari iemācīties pakļaut savu gribu Dievam, lai Viņa spēkā varētu izdarīt pareizo izvēli? _____

Meklējiet Mani un atrodiet

Visā Bībelē mēs atrodam pierādījumus tam, ka Dievs zina uz priekšu. Tas ir, Viņš zina uz priekšu visu, kas notiks. Vai tā būtu pasaules impēriju rašanās vai krišana (Dan 7), vai atsevišķu personu rīcība dažas stundas pirms to īstenošanas (“Patiesi Es tev saku: šīnā naktī, pirms gailis dziedās, tu Mani trīs reizes aizliegsi”, Mt 26:34) – Kungs zina beigas jau sākumā. Viņa paredzēšanas spējas, pat par jautājumiem, kas saistīti ar mūsu brīvo izvēli, nekādā veidā neietekmē mūsu brīvību.

Tādējādi Kungs zināja, pat pirms Viņš aizveda Israēla bērņus uz apsolīto zemi, ko viņi tajā zemē darīs.

Izlasi 5Moz 4:25–28. Ko saskaņā ar Kunga vārdiem ļaudis darīs pēc tam, kad viņi būs iegājuši apsolītajā zemē? _____

Iepriekšējos pantos Kungs viņiem īpaši piekodināja netaisīt elkus un nekalpot tiem (5Moz 4:15–20). Tomēr šie panti daudz pasaka par to, ka elku izraudzīšanās un pielūgsmē ir tieši tas, ko viņi darīs, neskatoties uz visiem brīdinājumiem.

Ievēro – 5Moz 4:25 praviētis ziņo, ka tas nenotiks nekavējoties. Pēc tā, ko viņi tikko bija piedzīvojuši, viņi, visticamāk, uzreiz neiekritīs elku pielūgsmē. Tomēr ar laiku, pēc vienas paaudzes vai vairāk, tendence “aizmirst” (5Moz 4:9), ko Kungs viņu labā bija darījis un no kā brīdinājis, novedīs tieši pie brīdinājumu neievērošanas.

Izlasi 5Moz 4:29–31. Ko Kungs saka, kas ir tas, ko Dievs viņu labā darīs šajā specifiskajā situācijā? _____

Dieva žēlastība ir pārsteidzoša. Pat pēc tam, kad viņi bija iekrituši šausmīgajā elkdievības ļaunumā, pat pēc tam, kad viņi bija piedzīvojuši grēkam atbilstošās sekas, ja viņi novērsīsies no Kunga, Dievs tomēr viņiem piedos un viņus atjaunos. Īsāk sakot, ja viņi izvēlēšies nožēlot, Dievs pieņems viņu nožēlu.

Vārds, kas 5Moz 4:30 bieži tulkots kā “atgriezīsies”, patiešām to arī nozīmē. Tas ir, viņi ies atpakaļ pie Kunga, kur viņiem vajadzēja būt jau visu laiku. Ebreju vārds “teshuvah”, kam ir tā pati sakne kā vārdam “atgriezties”, nozīmē “nožēla”.

Tādējādi, lai arī kas vēl būtu iesaistīts nožēlā, tā ir atgriešanās pie Dieva pēc tam, kad grēki mūs bija šķīruši no Viņa.

Tešuvā (Teshuvah)

Visā 5. Mozus grāmatā galvenā tēma ir: paklausiet Kungam un esiet svētīti, nepaklausiet – un jūs cietīsiet sekas. Jaunajā Derībā nav citādi. “Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību.” (Gal 6:7, 8)

Diemžēl vismaz pēc grēkā krišanas grēks šķiet tikpat viegls un dabisks kā elpošana. Neskatoties uz visiem brīdinājumiem un apsolījumiem – “Jo šis bauslis, ko es tev šodien pavēlu, nav tev nedz pārāk grūts, nedz par tālu” (5Moz 30:11) –, daudzi jo daudzi iekrita grēkos, no kuriem Dievs viņus bija brīdinājis.

Tomēr pat tad Dievs bija labprātīgs vest viņus atpakaļ, ja, izmantojot savu brīvo gribu, brīvo izvēli, viņi nožēlos un atgriezīsies pie Viņa.

Izlasi vēlreiz 5Moz 30:1–10. Ko Kungs saka par to, ko Viņš darīs Savu ļaužu labā, neskatoties uz visu nepareizo, ko viņi bija sastrādājuši? Kāds tomēr bija nosacījums, uz ko balstījās visi šie brīnišķīgie apsolījumi? _____

Doma ir vienkārša un tieša: ja tu visu salaidīsi grīstē, tu un tava ģimene piedzīvos briesmīgas sekas. Grēks tāds ir. Tomēr pat tad tu vari nožēlot, un Kungs aizvedīs tevi atpakaļ un tevi svētīs.

Daudzas reizes šajos pantos parādās vārds ar to pašu ebreju sakni “teshuvah”. 5Moz 30:2 pants saka: “.. un tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva.” Toties 5Moz 30:8 tas bieži tiek tulkots, un pamatoti, kā “tu atkal klausīsi Tā Kunga balsij”, ko burtiski varētu tulkot kā “un tu atgriezīsies un klausīsi Kunga balsij”. Visbeidzot 5Moz 30:10, kur ir teikts: “un, ja tu atgriezīsies pie Tā Kunga, sava Dieva, ar visu savu sirdi un ar visu savu dvēseli” – atkal vārds “atgriezīsies”.

Citiem vārdiem, neskatoties uz visu, kas ar viņiem bija noticis, neskatoties uz viņu galējo vardarbību un ļaunā derību, Kungs nebija pārtraucis darboties pie šiem cilvēkiem, un, ja viņi negribēja, lai Viņš pārtrauc darboties viņu labā, viņi varēja parādīt šis ilgas nožēlojot.

Lai gan runa ir par tautu kopumā, kā šie panti, neskatoties uz atšķirīgo kontekstu, mūsdienās vēl joprojām atspoguļo realitāti, cik svarīga mums kā ticīgajiem, kas reizēm pārkāpj ar Dievu slēgto derību, ir patiesa nožēla? _____

No visas savas sirds

5Moz 30:1–10 atklāj Dieva žēlastību un labestību pret atkritējiem un grēciniekiem, pat gadījumos, kad šie grēcinieki un atkritēji sākumā bija Dieva svētīti unikālā veidā: “Jo kurai citai lielai tautai Dievs stāvētu tik tuvu kā Tas Kungs, mūsu Dievs, mums, kad mēs Viņu piesaucam.” (5Moz 4:7) Pat neskatoties uz visu, ko Dievs darījis viņu labā, un neskatoties uz faktu, ka viņiem nav reāla aizbildinājuma vai attaisnojuma viņu grēkam, viņi vienalga ir grēkojuši (vai redzat saistību ar savu dzīvi?).

Lasot 5Moz 30:1–10, pievērs uzmanību tam, ko ietvēra viņu nožēla, viņu atgriešanās (teshuvah) pie Dieva. Kas bija prasīts, un ko tam vajadzētu mācīt mums par to, ko ietver patiesa nožēla?

Galū galā viņiem bija jāizdara izvēle atgriezties pie Viņa un paklausīt Viņam no visas savas sirds. Vienā ziņā patiesais jautājums bija viņu sirdis, jo, ja viņu sirdis būtu taisnas ar Dievu, sekotu viņu rīcība, tas ir, viņi būtu paklausīgi.

Tieši tāpēc viņiem tika dots brīnišķīgs apsolījums, ka, ja viņi “atgriezīsies” pie Kunga no visas sirds, tad Viņš darbosies viņu labā un “apgrāzīs” viņu sirdis. Viņiem ir jāizdara izvēle atgriezties pie Dieva, atrodoties gūstniecībā, un Dievs tad vedīs tos atpakaļ pie Sevis un uz Apsolīto zemi, kur tos svētīs. Daļa no šīs svētības ir tas, ka Viņš strādās, lai izmainītu viņu sirdis un tās vēl vairāk pievērstu Viņam, lai viņi un viņu bērni “mīlētu Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, lai viņi varētu dzīvot”.

Beigās, atsaucoties uz visiem Dieva mudinājumiem (Apd 5:31), viņiem būs patiesi jānožēlo savi grēki. Un, lai gan runa ir par atšķirīgu vēsturisko kontekstu, Elena Vaita rakstīja: “Cilvēki vaimanāja, jo viņu grēki bija atnesuši ciešanas viņiem pašiem, bet ne tāpēc, ka viņi bija apkaunojuši Dievu, pārkāpdami Viņa svēto likumu. Patiesa nožēla ir kaut kas vairāk nekā skumjas par grēku. Tā ir apņēmīga novēršanās no ļaunā.” (“Sentēvi un pravieši”, 557. lpp.) Lūk, šī ir patiesība, kas atklājas 5Moz 30:1–10.

Kā mēs varam saprast atšķirību starp grēka seku nožēlu, ko spēj ikviens, un nožēlu par pašu grēku? Kāpēc šī atšķirība ir tik svarīga?

Nožēlojiet un atgriezieties

Jaunā Derība, protams, ir pilna ar nožēlas ideju. Arī Jānis Kristītājs sāka savu kalpošanu ar aicinājumu nožēlot.

Izlasi Mt 3:1–8. Kā šajos pantos atklājas “atgriešanās” doma? Citiem vārdiem, ko Jānis Kristītājs liek viņiem darīt, kas atspoguļo 5Moz grāmatas tekstus? Kāpēc viņa vārdi bija īpaši aktuāli farizejiem un sadukējiem? _____

Jēzus arī sāka Savu kalpošanu, aicinot uz nožēlu.

Izlasi Mk 1:15. Ko Jēzus saka, un kāpēc Viņš nožēlu saista ar evaņģēliju? _____

Vienalga, vai Jānis Kristītājs uzrunā īpaši reliģiskos vadītājus vai Jēzus visu tautu, ideja ir tā pati. Mēs esam grēcinieki, un, lai gan Kristus ir nācis, lai glābtu grēciniekus, mums savi grēki ir jānožēlo. Un šī nožēla – vai nu kā atkritējam, vai kā uzticīgam kristietim, kas krit grēkā, vai kā jaunatgrieztajam – ietver novēršanos no saviem vecajiem, grēcīgajiem ceļiem. Mums ir jāatzīst savs grēcīgums, un, izsakot nožēlu par pašiem grēkiem (nevis tikai par to sekām), mums ir jāizdara apzināta izvēle nolikt malā šos grēkus un, pilnīgā pašaujoties uz Jēzus nopelnu, “paklausīt Kunga, sava Dieva balsij” (5Moz 15:5).

Daži Bībeles zinātnieki Jaunajā Derībā redz atbalsojamies nožēlas ideju, kā tā izteikta 5Moz grāmatā. Piemēram, kad Pēteris apsūdzēja tautu par to, ka tā ir situsi krustā Jēzu, “šie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: ‘Brāļi, ko lai mēs darām?’” (Apd 2:37). Tas ir, apzinoties savu grēku, viņi izjuta nožēlu par to (“sāpīgi ķēra viņu sirdis”), un viņi gribēja zināt, ko lai tagad dara, lai kļūtu taisni Dieva, ko viņi bija aizvainojuši, priekšā.

Vai tā nav gluži tā pati situācija, kādā esam mēs visi – grēcinieki, kas aizvainojuši Dievu?

Izlasi Apd 2:38. Kā Pēteris atbildēja uz viņu jautājumu, un kā šī epizode atklāj, kāds princips ir patiesas nožēlas pamatā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Ar katru jaunu soli kristieša piedzīvojumos mūsu nožēla un atgriešanās padziļināsies. Tieši tiem, kam Kungs ir piedēvis, tieši tiem, kurus Dievs atzīst par saviem ļaudīm, Viņš saka: “Kad jūs tad pieminēsīt savus ļaunos ceļus un savus nelabos darbus, tad jums pašiem būs riebums [161] savu noziegumu un nelietību dēļ.” (Ec. 36:31) Un atkal: “Bet Es no savas puses slēgšu ar tevi derību, lai tu atzīsti, ka Es esmu tas Kungs, lai tu pieminētu to un kaunētos un aiz kauna neatdarītu savu muti, kad Es tev piedošu visu, ko tu darījusi,” saka Dievs tas Kungs.” (Ec. 16:62,63) Tad mūsu mutes neatvērsies sevis pagodināšanā. Tad mēs zināsim, ka mūsu pilnība ir vienīgi Kristū. Mēs varēsīm atzīties tāpat, kā to darīja apustulis: “Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā nemīt nekas labs.” (Rom. 7:18) “Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista, un es pasaulei.” (Gal. 6:14)” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 160., 161. lpp.)

“Dieva laipnība tevi vada uz atgriešanos.” (Rom 2:4) Katru apdraudētu dvēseli apņēmt zelta važas—dievišķās mīlestības žēlastība un iejūtība. Kungs paziņo: “Es tevi esmu mīlējis ar mūžīgu mīlestību; tādēļ ar mīlošu laipnību Es tevi esmu vilcis.” (Jer 31:3, KJV)” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 202. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan mums ir jānožēlo, kā mēs varam būt uzmanīgi un izvairīties no slazda, padarot nožēlu par kaut ko uzslavas cienīgu, it kā nožēlošana pati par sevi būtu tā, kas padara mūs taisnus Dieva priekšā? Kāds ir vienīgais veids, kā mēs varam būt taisni Dieva priekšā?

2. “Tad Jūda, Viņa nodevējs, redzēdams, ka Viņš pazudināts, nožēloja to, atnesa atpakaļ trīsdesmit sudraba gabalus augstajiem priesteriem un vecajiem un sacīja: ‘Es esmu grēkojis, nododams nenoziedzīgas asinis.’ Bet tie sacīja: ‘Kas mums par daļu? Raugi tu pats!’ Un viņš nometa sudraba gabalus Templī, aizgāja un pakārās.” (Mt 27:3–5) Nav šaubu, ka Jūdām bija žēl, ko viņš bija izdarījis Jēzum (galu galā viņš taču izdarīja pašnāvību). Kāpēc tad viņa rīcība netiek uzskatīta kā patiesa nožēla?

3. Kā cilvēka grēcīguma realitātei, turklāt mūsu pašu grēcīgumam, vajadzētu likt mums būt pazemīgiem Dieva priekšā un arī pazemīgi izturēties pret apkārtējiem, netiesājot citus? Kāpēc faktam, ka bija vajadzīgs krusts, tas ir, Dieva Dēla nāve, lai mūs glābtu, vajadzētu parādīt mums, cik patiešām slikts ir grēks?

PIEMINI UN NEAIZMIRSTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 9:8–17; 5Moz 4:32–39; Atkl 14:12; 5Moz 4:9, 23; 5Moz 6:7; 5Moz 8:7–18; Ef 2:8–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Piemini un neaizmirsti, ka tu To Kungu, savu Dievu, esi tuksnesī ļoti sadusmojis; sākot ar dienu, kad tu iznāci no Ēģiptes zemes, līdz kamēr jūs nonācāt šinī vietā, jūs, būdami nepaklausīgi, esat bijuši pret To Kungu.” (5Moz 9:7)

Viscaur Bībelē ir sastopami divi vārdi: piemini un neaizmirsti. Abi attiecas uz kaut ko cilvēcīgu, kaut ko, kas notiek mūsu prātos. Abi ir darbības vārdi, un tie ir saistīti: pieminēt nozīmē neaizmirst, un aizmirst nozīmē nepieminēt.

Dievs bieži stāsta Saviem ļaudīm, lai tie piemin visu, ko Viņš ir to labā darījis; lai tie piemin Dieva žēlastību viņu labā un Viņa labestību pret tiem. Tik lielu daļu Vecās Derības veido praviešu vārdi ebreju tautai, lai tā neaizmirst, ko Kungs viņu labā ir darījis. Bet – vissvarīgākais – viņi nedrīkstēja aizmirst, kāds ir viņu aicinājums Dievā un kādiem cilvēkiem viņiem jābūt, atsaucoties šim aicinājumam. “Es tad pieminu Tā Kunga darbus, es tad tiešām dziļi savā sirdī pieminu Tavus brīnuma darbus kopš seniem laikiem.” (Ps 77:11)

Vai mūsdienās ir kāda atšķirība – gan kopienas, gan vēl vairāk personīgā līmenī? Cik viegli ir aizmirst, ko Dievs mūsu labā ir darījis!

Šajā nedēļā, kā tas ir izteikts 5Moz grāmatā, mēs aplūkosim šo svarīgo principu – pieminēt un neaizmirst Dieva darbus savā dzīvē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. decembrī.

Piemini varavīksni

Pirmo reizi vārds “pieminēt” Bībelē parādās 1Moz 9. nodaļā, kad pēc pasaulplašajiem plūdiem Kungs pastāstīja Noa, ka Viņš liks debesis varavīksni kā zīmi Viņa derībai nekad vairs neiznīcināt visu zemi plūdus.

Izlasi 1Moz 9:8–17. Kā šeit ir izmantots vārds “piemini”, un ko mēs varam mācīties no tā izmantošanas par to, kā mums vajadzētu pieminēt, ko Dievs mūsu labā ir darījis? _

Protams, Dievam nav vajadzīga varavīksne, lai pieminētu Savu apsolījumu un Savu derību. Viņš vienkārši runāja valodā, ko cilvēki spēja saprast. Mums kā cilvēkiem varavīksne ir domāta, lai mēs pieminētu Dieva apsolījumu un derību neiznīcināt pasauli vēlreiz plūdus. Citiem vārdiem, varavīksnei vajadzēja palīdzēt cilvēkiem pieminēt šo īpašo derību, ko Dievs bija iecēlis; katru reizi, kad parādās varavīksne, Dieva ļaudīm ir jāpiemin ne tikai Dieva tiesa pār pasauli tās grēku dēļ, bet arī Viņa mīlestība pret pasauli un Viņa apsolījums to vairs neiznīcināt plūdus.

Mēs šeit redzam, cik svarīga ir doma par pieminēšanu: pieminēt Dieva apsolījumus, pieminēt Dieva brīdinājumus, pieminēt Dieva darbus pasaulē.

Varavīksne debesis kļūst vēl svarīgāka mūsdienās, kad, balstoties uz dabas likumu nepārtrauktību, daudzi zinātnieki atmet domu, ka kaut kad ir bijuši pasaulplaši plūdi. Cik pārsteidzoši, Elena Vaita rakstīja, ka pirms plūdiem daudziem cilvēkiem bija tā pati doma par dabas likumu nepārtrauktību, kas izslēdz iespēju notikt pasaulplašiem plūdiem. Viņa rakstīja, gudri cilvēki esot apgalvojuši, ka dabas “likumi ir tik stipri nostiprināti, ka Dievs pats tos nevar mainīt” (“Sentēvi un pravieši”, 97. lpp.). Pirms plūdiem cilvēki, balstoties uz dabas likumiem, apgalvoja, ka tie nevar notikt. Pēc plūdiem, balstoties uz dabas likumiem, cilvēki apgalvo, ka tie nekad nav notikuši.

Tomēr Dievs Savā Vārdā mums ir pastāstījis par plūdiem un iedevis pasaulei zīmi ne tikai par pašiem plūdiem, bet arī par Viņa apsolījumu, ka tie vairs nenāks. Tādējādi, ja mēs atceramies, ko nozīmē varavīksne, mums var būt garantija, kas uzrakstīta debesis šajās skaistajās krāsās, ka Dieva Vārds ir drošs. Un, ja mēs varam uzticēties Viņa Vārdam šajā apsolījumā, kāpēc neuzticēties Viņa Vārdam visā, ko Viņš mums saka?

Nākamajā reizē, kad redzēsi varavīksni, padomā par Dieva apsolījumiem. Kā mēs varam iemācīties uzticēties visiem šiem apsolījumiem? _____

Par aizgājušām dienām

5Moz 4. nodaļā mēs lasījām brīnišķīgas pamācības, ko Kungs deva Savai tautai caur Mozu attiecībā uz viņu kā Dieva izraudzītās tautas lielo priekštiesību. Dievs bija viņus atpircis no Ēģiptes “ar pārbaudījumiem, zīmēm un brīnumiem, ar karu, ar spēcīgu roku un augsti paceltu elkoni, un ar baiļu pilnām lietām, kā visu to Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis jūsu acu priekšā Ēģiptē” (5Moz 4:34). Citiem vārdiem, Dievs ne tikai izdarīja kaut ko lielisku tavā labā, Viņš izdarīja to tādā veidā, kas palīdzēs tev labāk atcerēties un nekad neaizmirst, ko Viņš tavā labā ir darījis.

Izlasi 5Moz 4:32–39. Ko Kungs teica, lai viņi atceras, un kāpēc bija tik svarīgi atcerēties tieši to? _____

Mozus norāda uz cilvēkiem visas vēstures garumā, pat kopš radīšanas, un uzdod reto risku jautājumu, vai visā vēsturē jebkad kaut kas tāds viņu labā ir darīts. Patiesībā Mozus viņiem saka, lai jautā, tas ir, lai pēta paši sevīs dēļ un redz, vai kaut kas tāds, ko viņi ir piedzīvojuši, kaut kad iepriekš vispār ir noticis. Uzdodot viņiem dažus jautājumus, Mozus mēģināja panākt, lai viņi saprot, ko Kungs viņu labā ir darījis un cik tādēļ pateicīgiem tiem vajadzētu būt Viņa vareno darbu dēļ.

Centrālais no šiem notikumiem bija atbrīvošana no Ēģiptes, pēc tam varbūt kaut kādā ziņā pat vēl pārsteidzošāka bija Viņa runāšana ar tiem pie Sinaja, kas ļāva viņiem dzirdēt “Viņa vārdus no uguns”.

Izlasi 5Moz 4:40. Kādu secinājumu Mozus gribēja, lai cilvēki gūst no šiem vārdiem par to, ko Dievs ir darījis viņu labā? _____

Kungs nedarīja to visu bez nolūka. Viņš bija izglābis Savu tautu, turoties pie mērķa, kas bija izteikts ar viņiem slēgtajā derībā. Viņi tika atbrīvoti no Ēģiptes un gatavojās ieiet Apsolītajā zemē. Dievs darīja Savu daļu; nu viņiem bija jāpiepilda savējā – tas ir, vienkārši bija jāpaklausa.

Kā šis modelis aino glābšanas plānu, kā tas ir izteikts Jaunajā Derībā? Ko Jēzus darīja mūsu labā, un kā mums vajadzētu atsaukties tam, ko Viņš ir darījis mūsu labā? (Sk. Atkl 14:12.) _____

Ņemiet vērā, lai jūs neaizmirstu

Izlasi 5Moz 4:9, 23. Ko Kungs viņiem šeit liek darīt, un kāpēc šis norādījums tautai ir tik svarīgs? _____

Abu šo pantu sākumā dominē divi darbības vārdi: “ņemt vērā” un “neaizmirst”. Tas, ko Kungs viņiem saka, ir: ņemiet vērā, lai jūs neaizmirstu. Tas ir, neaizmirstiet, ko Kungs jūsu labā ir darījis, ne arī derību, ko Viņš ar jums ir slēdzis.

Darbības vārds “ņemt vērā”, “smr” (kas citādā formā izmantots 5Moz 4:9, tulkots kā “sargāt”) atrodams visā Vecajā Derībā, un tas nozīmē “turēt”, “sargāt”, “saglabāt”. Interesanti, ka pirmo reizi tas parādās Rakstos pat pirms grēkā krišanas, kad Kungs lika Ādamam “sargāt” dārzu, ko Dievs tam bija devis (1Moz 2:15).

Taču nu Kungs saka tautai, katram individuāli (darbības vārds ir vienskaitlī), ka viņiem jāsaņem sevī, lai neaizmirstu. Tas nav tik daudz “aizmirst” tādā ziņā, ka tiek zaudēta atmiņa (lai gan ar laiku un nākamajās paaudzēs tas var notikt), bet drīzāk nebūt nevēriem pret saviem derības pienākumiem. Tas ir, viņiem bija jāapzinās, kas viņi ir un ko tas nozīmē – kā viņiem būtu jādzīvo Dieva priekšā, citu ebreju priekšā, svešinieku priekšā un apkārtējo tautu vidū.

Izlasi vēlreiz 5Moz 4:9 (sk. arī 5Moz 6:7 un 5Moz 11:19), bet pievērs uzmanību pēdējai daļai par mācīšanu bērniem un mazbērniem. Kādā ziņā tas varētu palīdzēt viņiem neaizmirst? _____

Nav sagādīšanās, ka uzreiz pēc tam, kad Mozus ir pateicis, lai viņi neaizmirst, lai neļauj “izzust no sirds”, viņš saka, lai viņi māca to nākamajām un aiznākamajām paaudzēm. Ne tikai viņu bērniem tas bija jādzird, bet varbūt, stāstot un pārstāstot, ko Dievs viņu labā bija darījis, cilvēki paši neaizmirsīs šos piedzīvojumus. Vai var būt vēl labāks veids, kā saglabāt zināšanas par to, ko Kungs darījis Savas izraudzītās tautas labā?

Kā tas, ka tu citiem stāsti savus piedzīvojumus ar Kungu, dod labumu ne tikai citiem, bet arī tev pašam? Kā Dieva vadības atstāstīšana ir palīdzējusi tev neaizmirst Viņa vadību?

Ēduši un paēduši

Kādreizējais draudzes vadītājs, kas 34 gadus bija strādājis Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferencē, reiz pastāstīja, kā pirms daudziem gadiem viņš ar sievu lidostā pazaudēja daļu bagāžas. “Tieši tur,” viņš teica, “pie bagāžas konveijera lentes, visiem redzot, mēs nometāmies ceļos un lūdzām Dievu, lai Viņš atgriež mūsu pazaudēto bagāžu.” Tad viņš pastāstīja, ka pēc daudziem gadiem notika tas pats: viņi ieradās lidostā, bet daļa bagāžas nebija. Kas notika tālāk? “Neuztraucies,” vīrs teica sievai, “apdrošināšana segs zaudējumus.”

Paturot prātā šo stāstu, izlasi 5Moz 8:7–18. Kādu brīdinājumu Kungs šeit dod Savai tautai, un kādai nozīmei tam vajadzētu būt arī mūsdienās? _____

Lūk, ko uzticība Kungam viņiem atnesa. Viņi iemantos ne tikai brīnišķīgu un bagātu zemi, “kur tev maizes būs gana, kur tev nekā netrūks” (5Moz 8:9), bet viņi būs ārkārtīgi svētīti tajā zemē: ar ganāmpulkiem, zeltu un sudrabu, un skaistām mājām. Tas ir, viņiem tiks doti visi materiālie labumi, ko piedāvā šīs zemes dzīve.

Bet kas notiks pēc tam? Viņi piedzīvos briesmas, kas vienmēr pavada bagātību un fizisku labklājību, tas ir – briesmas aizmirst, ka tikai Kungs ir tas, “kas dod tev spēku iemantot bagātību” (5Moz 8:18).

Kad viņiem būs visi materiālie labumi, varbūt ne uzreiz, bet, gadiem ejot, viņi aizmirsīs pagātņi, aizmirsīs, kā Kungs vadīja viņus cauri “lielajam un briesmīgajam tuksnesim” (1Moz 1:19), un domās, ka viņu pašu gudrība un talanti bija tie, kas deva viņiem veiksmi.

Tieši no tā Kungs viņus brīdināja (un diemžēl, īpaši lasot vēlākos praviešus, mēs uzzinām, ka tieši tas ar viņiem arī notika).

Tādējādi labklājības vidū Mozus viņiem saka, lai atceras, ka Kungs bija tas, kas to visu viņu labā darīja, un lai viņus nepieviļ materiālās svētības, ko Dievs tiem bija devis. Pēc daudziem gadsimtiem Jēzus pats līdzībā par sējēju brīdināja no “bagātības viltības” (Mk 4:19).

Lai arī cik daudz naudas un materiālo īpašumu mums šeit ir, mēs visi esam miesa un asinis, kas gaidām savu bedri. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par briesmām, kas nāk līdz ar bagātību, liekot mums aizmirst savu vajadzību pēc Vienīgā, kas var atbrīvot mūs no zemē izraktas bedres? _____

Atceries, ka tu biji vergs

Izlasi 5Moz 5:15, 5Moz 6:12, 5Moz 15:15, 5Moz 16:3, 12 un 5Moz 24:18, 22. Ko tieši Kungs negribēja, lai viņi aizmirst, un kāpēc? _____

Kā mēs redzējām, visā vecajā Derībā Kungs pastāvīgi lika ļaudīm atcerēties iziešanu, viņu brīnumpilno atbrīvošanu no Ēģiptes, kas bija Dieva darbs. Līdz šai dienai, tūkstoš gadus vēlāk, tradīcijas ievērojošie jūdi svinēja Pashā svētkus, piemiņu tam, ko Kungs viņu labā bija darījis. “Un notiks, kad jūs nāksit tanī zemē, ko Tas Kungs jums dos, kā Viņš ir solījis, tad turiet šo kalpošanu. Un notiks, kad jūsu bērni jums prasīs: kas jums tā par kalpošanu, – tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē, kad Viņš sita ēģiptiešus, bet saudzēja mūsu namus.’ Tad tauta noliecās Dieva priekšā un pielūdza.” (2Moz 12:25–27)

Draudzei mūsdienās Pashā svētki ir atbrīvošanas simbols, kas mums ir piedāvāts Kristū: “Arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus.” (1kor 5:7)

Izlasi Ef 2:8–13. Kas šiem pagānu ticīgajiem bija jāatceras? Kādas paralēles varam atrast tam, kas bija jāatceras ebrejiem 5. Mozus grāmatā? _____

Pāvils gribēja, lai šie cilvēki atceras, ko Dievs Kristū viņu labā bija izdarījis, no kā bija viņus izglābis un kas viņiem tagad bija, pateicoties Dieva žēlastībai. Tāpat kā Israēla bērniem arī viņiem nebija nekā, ar ko ieteikt sevi Dievam. Tikai Dieva žēlastība, kas viņiem bija dota, kaut arī viņi bija “svešinieki apsolījuma derībai”, padarīja viņus par tiem, kas viņi bija Jēzū Kristū.

Vai nu jūdiem tuksnesī, kristiešiem Efesā vai mums kā septītās dienas adventistiem jebkurā vietā pasaulē, cik svarīgi ir vienmēr atcerēties un neaizmirst, ko Dievs Kristū ir izdarījis mūsu labā! Tāpēc nav brīnums, ka mums ir šie vārdi: “Būtu labi, ja mēs katru dienu stundu pavadītu, pārdomājot Kristus dzīvi. Mums vajadzētu to pārdomāt soli pa solim un ļaut iztēlei satvert katru ainu, īpaši Viņa dzīves noslēgumā. Šādā veidā kavējoties pie Viņa lielā upura mūsu labā, mūsu pašāvība uz Viņu būs nemainīgāka, mūsu mīlestība tiks atspirdzināta un mēs būsīm dziļāk pildīti ar Viņa garu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 83. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ak, cik liela ir Dieva pretimnākšana un mīlestība pret maldīgajiem radījumiem, ka Viņš par savu derības zīmi ar cilvēkiem līcis padebešos krāšņo varavīksni! Kungs paskaidro, ka Viņš, varavīksni uzlūkojot, pieminēs savu derību. Tas nenozīmē, ka Viņš to kādreiz varētu aizmirst, bet Dievs runā mūsu dēļ, lai mēs varētu labāk saprast. Dievs paredzēja, ka tad, kad vēlākās paaudzes jautās par krāšņās varavīksnes, kas apņēms debesis, nozīmi, vecāki bērniem varētu atbildēt, atkārtojot stāstu par grēku plūdiem un sakot, ka Visvarenais līcis varavīksni padebešos par zīmi, ka ūdens nekad vairs zemi nepārplūdinās. Tā no paaudzes uz paaudzi cilvēkiem stāstīs par Dieva mīlestību un stiprinās viņu uzticēšanos Radītājam.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 106., 107. lpp.)

Kopš kristietības dibināšanas nekad neviena baznīca nav baudījusi tādu labklājību un ērtības, kādas baznīca bauda dažās valstīs mūsdienās. Jautājums ir: par kādu cenu? Tāda pārpilnība noteikti ietekmē mūsu garīgumu – un ne uz labu. Kā gan lai tas notiktu uz labu? Kopš kuriem laikiem bagātība un materiāla labklājība būtu veicinājusi kristiešu pazemību un pašuzpurēšanās tikumus? Lielākajā daļā gadījumu notiek pretējais: jo vairāk cilvēkam pieder, jo pašpietiekamāks viņš kļūst, un jo mazāk cilvēks tiecas būt atkarīgs no Dieva. Bagātība un labklājība, lai arī cik tas būtu jauki, nes līdzī daudzus bīstamus slazdus.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet jautājumu, kā bagātība (kas var būt ļoti relatīva, tas ir, kāds, kas savā zemē netiek uzskatīts par bagātu, kādā citā valstī var tikt uzskatīts par ļoti bagātu) ietekmē mūsu garīgumu. Kā tie, kam “ir nauda”, var pasargāt sevi no garīgām briesmām, ko var radīt bagātība?

2. Grupā pārrunājiet Kristus dzīves noslēdzošās dienas un to, ko tās stāsta mums par Dieva mīlestību pret mums un kāpēc mēs nedrīkstam aizmirst šīs mīlestības realitāti. Kas vēl var atklāt Dieva labestību, un kāpēc mums vienmēr vajadzētu paturēt šo realitāti prātā?

3. Daži zinātnieki saka, ka pasaulplašu plūdu nav bijis, kaut arī Bībelē teikts, ka bija. Daži saka, ka nav arī notikusi radīšana sešās dienās, kaut arī Bībelē teikts, ka tā notika (un septītās dienas sabats ir piemiņa tam). Ko tam vajadzētu atklāt mums par to, cik spēcīgu un negatīvu ietekmi valdošā kultūra var atstāt uz mūsu ticību?

5. MOZUS GRĀMATA VĒLĀKOS RAKSTOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

zķēn 22, Neh 9:6, Jer 7:1–7, Ps 148:4, Jer 29:13, Mih 6:1–8, Dan 9:1–19.

ATMIŅAS PANTS:

“Tomēr vienīgi pret taviem tēviem Tam Kungam ir bijis labs prāts, Viņš tos iemīlēja, un Viņš izredzēja viņu pēcnācējus, tos, kas nāktu pēc viņiem.” (5Moz 10:15)

Viens no pārsteidzošākajiem faktiem par Biblii, īpaši Veco Derību, ir tas, cik bieži tā atsaucas vai netieši norāda pati uz sevi, tas ir, vēlākie rakstnieki citē agrāk sarakstīto, lai izteiktu savu domu.

Piemēram, 81. psalms atgriežas pie Otrās Mozus grāmatas un tad gandrīz vārds vārdā citē no desmit baušļu ievada, dziesminiekam rakstot: “Cita Dieva tev nedrīkst būt, tev nebūs pielūgt svešus dievus.” (Ps 81:10)

Visā Vecajā Derībā ir atsaucies uz Pirmo Mozus grāmatu, īpaši radīšanas stāstu, piemēram: “Es uzlūkoju zemi, un redzi, tā ir izpostīta un tukša! Es uzlūkoju debesis, un tur nebija vairs gaismas.” (Jer 4:23; sk. arī 1Moz 1:2.)

Vairākas reizes vēlākie Vecās Derības rakstnieki, piemēram, pravieši, atsaucas arī uz 5. Mozus grāmatu, kurai bija tik svarīga loma agrīnā Israēla derības dzīvē. Šajā nedēļā pievērsīsimies tam, kā vēlākie rakstnieki izmantojuši šo grāmatu. Kādas 5. Mozus grāmatas daļas viņi citēja, un kādas domas viņi izsaka, kas ir aktuālas mūsdienās?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. decembrī.

Likuma grāmata

Jūdas ķēniņš Josija, kam bija astoņi gadi, kad kļuva par ķēniņu, pirms savas nāves kaujas laikā valdīja 31 gadu (640.–609.g. pr.m.ē). Astoņpadsmitajā valdīšanas gadā notika kas tāds, kas vismaz uz kādu laiku mainīja Dieva tautas vēsturi.

Izlasi 2ķēn 22. nodaļu. Ko mēs varam mācīties no šī gadījuma? _____

Pētnieki jau sen ir secinājuši, ka “bauslības grāmata” (2ķēn 22:8) bija 5. Mozus grāmata, kas acīmredzot daudzus gadus bija pazudusi.

“Pirmo reizi dzirdot lasām šajā senajā manuskriptā izteiktos paskubinājumus un brīdinājumus, Josija jutās ļoti satraukts. Nekad iepriekš viņš vēl nebija tik skaidri sapratis noteiktību, ar kādu Dievs Israēlam bija licis izvēlēties dzīvību vai nāvi, svētību vai lāstu (5. Moz. 30:19). [...] Grāmatā bija bagātīgi apliecinājumi Dieva labprātībai pilnībā izglābt ikvienu, kas uz Viņu paļausies. Kā Kungs tos bija atbrīvojis no Ēģiptes verdzības, tāpat Viņš gribēja spēcīgi darboties, lai tos nostiprinātu Apsolītajā zemē un darītu par galvu visām tautām virs zemes.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 393. lpp.)

Visā nākamajā nodaļā mēs varam redzēt, cik nopietni ķēniņš Josija centās “ar visu sirdi un visu dvēseli turēt Viņa baušļus un Viņa liecības, un Viņa likumus” (2ķēn 23:3; sk. arī 5Moz 4:29, 5Moz 6:5, 5Moz 10:12, 5Moz 11:13). Šī reforma iekļāva šķīstīšanu un attīrīšanu no “visu elku negantības, ko vien viņš redzēja Jūdas zemē un Jeruzalemē, lai stingri turētu bauslības vārdus, kas rakstīti grāmatā, ko priesteris Hilkija bija atradis Tā Kunga namā” (2ķēn 23:24).

5. Mozus grāmata bija pilna ar brīdinājumiem un pamācībām nesekot apkārtējo tautu praksēm. Josijas rīcība un viss, ko viņš darīja, ieskaitot elkdievīgo priesteru nogalināšanu Samarijā (2ķēn 23:20), atklāja, cik tālu Dieva tauta bija aizgājusi no viņiem uzticētās patiesības. Tā vietā, lai viņi būtu tādi, kā bija paredzēts, svēta tauta, viņi savienojās ar pasauli, bet vienlaikus bieži domāja: “Pateicība, ka mums ir labas attiecības ar Kungu.” Cik bīstama krāpšana!

Kas ir tas, no kā mums vajadzētu sevi pamatīgi šķīstīt mūsu pašu mājās un varbūt pat kādā draudzes iestādē, lai patiešām varētu kalpot Kungam no visas savas sirds un dvēseles? _____

Debesu debesis

5. Mozus grāmata skaidri ziņo, ka likums un derība bija centrā ne tikai Israēla attiecībās ar Dievu, bet arī tajā, ka tautai bija paredzēts būt “izredzētai” (5Moz 7:6; 14:2; 18:5).

Izlasi 5Moz 10:12–15, kur ir uzsvērtā doma par likumu un Israēla izredzēto statusu.

Taču ko Bībele domā ar frāzi “debesu debesis”? Kādu domu Mozus pasaka ar šo frāzi?

Tas, ko nozīmē “debesu debesis”, nav pilnībā skaidrs, vismaz no šī konteksta, taču Mozus norāda uz Dieva majestāti, spēku un grandiozumu. Tas ir, Viņam pieder ne tikai debesis, bet “debesu debesis”, kas visdrīzāk ir idiomātisks izteiciens un norāda uz Dieva virsvaldību pār visu radību.

Izlasi šos pantus, kas balstīti uz 5Moz grāmatā pirmo reizi minētu frāzi. Kāda doma ir izteikta katrā tekstā, un kā mēs šeit redzam 5Moz grāmatas ietekmi?

1ķēn 8:27 _____

Neh 9:6 _____

Ps 148:4 _____

Īpaši skaidra Nehemijas 9. nodaļā ir tēma par Dievu kā Radītāju, kam vienīgajam vajadzētu kalpot. Viņš ir radījis visu, pat “debesu debesis un visus debesu pulkus” (Neh 9:6). Neh 9:3 teikts, ka viņš “lasīja no Tā Kunga, sava Dieva, bauslibas grāmatas”, kas, tāpat kā Josijas laikā, visdrīzāk bija 5Moz grāmata. Ar to arī izskaidrojams, kāpēc dažus pantus vēlāk levīti, slavējot un pielūdzot Dievu, izmanto šo frāzi “debesu debesis”, kas tiešā veidā ņemta no 5Moz grāmatas.

Dievs ir radījis ne tikai zemi, bet arī “debesu debesis”. Un tad padomājiet, ka šis pats Dievs gāja uz krustu! Kāpēc pielūgsmē ir tik piemērota mūsu atbilde Dievam, kurš tik daudz darijis mūsu labā? _____

5. Mozus grāmata un Jeremija

Pirms daudziem gadiem kāds jauns agnostiķis dedzīgi meklēja patiesību – lai arī kas būtu šī patiesība un lai arī kur tā viņu novestu. Beigās viņš ne tikai sāka ticēt Dievam Tēvam un Jēzum, bet arī pieņēma septītās dienas adventistu vēsti. Viņa mīļākais Bībeles pants bija Jer 29:13, kurā teikts: “Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet.” Pēc daudziem gadiem, pētot Bībeli, viņš atkal atrada šo pantu, bet tikai 5Moz grāmatā. Tas ir, Jeremija to bija ņēmis no Mozus.

Izlasi 5Moz 4:23–29. Kāds konteksts ir šim Israēlam dotajam apsolījumam, un kā tas var attiekties uz mums? _____

Kā mēs jau redzējām, 5Moz grāmata tika no jauna atklāta ķēniņa Josijas valdīšanas laikā, kad, starp citu, Jeremija uzsāka savu kalpošanu. Tāpēc nav brīnums, ka Jeremijas rakstos varam redzēt 5Moz grāmatas ietekmi.

Izlasi Jer 7:1–17. Ko Jeremija liek tautai darīt, un kā tas ir saistīts ar 5Moz grāmatā rakstīto? _____

Atkal un atkal 5Moz grāmatā Mozus uzsver, ka viņu eksistence Kānaāna zemē bija balstīta uz nosacījumiem un, ja viņi nepaklausīs, viņi nepaliks tajā vietā, ko Dievs viņiem bija izraudzījis. Izlasi konkrētu brīdinājumu Jer 7:4, kas pēc būtības pasaka – jā, šis ir Dieva templis, un, jā, viņi ir izraudzītie ļaudis, bet tam visam nebūs nekādas nozīmes, ja viņi būs nepaklausīgi.

Šī paklausība ietvēra to, kā viņi izturējās pret svešiniekiem, bāreņiem, atraītnēm. Šī doma tieši aizved uz 5Moz grāmatu un dažiem līguma nosacījumiem, kas tiem bija jāievēro: “Nepārgrozi svešinieka un bāreņa tiesu un neņem ķīlā atraītnes drēbes.” (5Moz 24:17; sk. arī 5Moz 24:21; 5Moz 10:18, 19; 5Moz 27:19.)

Izlasi Jer 4:4 un salīdzini to ar 5Moz 30:6. Kāda vēsts šeit ir sniegta ļaudīm, un kā princips vienlīdz attiecas uz Dieva ļaudīm mūsdienās? _____

Ko Kungs prasa?

Daudzos praviešu rakstos atrodam atkārtotus aicinājumus būt uzticīgiem. Ne tikai uzticīgiem vispārīgi, bet īpaši uzticīgiem ar Israēlu slēgtajai derībai, kas tika no jauna apstiprināta tieši pirms ieiešanas Apsolītajā zemē. 5Moz grāmatā ir Dieva derības ar Israēlu atkārtots apstiprinājums. Nu, pēc 40 gadiem, Kungs gatavojās piepildīt (vai turpināt piepildīt) derības apsoliņumus, kas bija Viņa derības mērķis. Tādēļ Mozus pamācīja viņus īstenot savu daļu. Patiešām, liela daļa no praviešu rakstiem pamatā bija aicinājums ļaudīm izpildīt savu daļu derībā.

Izlasi Mih 6:1–8. Ko Kungs šeit pasaka, un kā tas ir saistīts ar 5Moz grāmatu?

(Sk. arī Am 5:24 un Hoz 6:6.) _____

Bībeles zinātnieki šajos Mih grāmatas pantos ir saskatījuši to, kas zināms kā “derības tiesas prāva”, kurā Kungs “iesūdz” jeb ierosina lietu pret Saviem ļaudīm – derības pārkāpšanas dēļ. Šajā gadījumā Miha ziņo, ka Kungam ir “sūdzība pret Savu tautu” (Mih 6:2, NKJV), kur vārds “sūdzība” (“riv”) var nozīmēt juridisku procesu. Tas ir, Kungs pret viņiem ierosina tiesas prāvu. Šis salīdzinājums ietver juridisku aspektu derībā (paralēli attiecību aspektam). Tam nevajadzētu būt pārsteigumam, jo galu galā centrālais derībā bija likums.

Ievērojiet arī, kā Miha aizņemas valodu no 5Moz grāmatas: “Un tagad, Israēl, ko Tas Kungs, tavš Dievs, no tevis prasa? Neko citu kā vienīgi būties To Kungu, savu Dievu, staigāt visur Viņa ceļos, Viņu mīlēt un Tam Kungam, savam Dievam, kalpot ar visu savu sirdi un visu savu dvēseli, turēt visus Tā Kunga baušļus un Viņa likumus, ko es šodien pavēlu tev par labu.” (5Moz 10:12, 13) Tomēr tā vietā, lai citētu to tiešā veidā, Miha to pārveido, izmainot 5Moz grāmatas “likuma burtu” pret “likuma garu”, kas nozīmē būt taisnam un žēlsirdīgam.

Ko mēs no lasītā secinām? Lai arī kāda ārēji izskatās reliģija un dievbijība (daudzie dzīvnieku upuri, t.i., “tūkstošiem aunu”), nav tas, kas veido Israēla derības attiecības ar Dievu. Kas labs var būt šī ārējā dievbijība, ja, viņi, piemēram, “ar varu piesavinās laukus un atņēma mājas, kas viņiem iepatikas; tā viņi rīkojas varmācīgi pret ikvienu nama īpašnieku un pret viņa mantoto īpašumu” (Mih 2:2)? Israēlam bija jābūt par gaismu pasaulē, par ko tautas teiktu ar apbrīnu: “Tiešām, šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta.” (5Moz 4:6) Tādējādi viņiem bija jārīkojas ar gudrību un izpratni, kas ietver izturēšanos pret cilvēkiem ar taisnību un žēlastību.

Daniēla lūgšana

Viena no slavenākajām lūgšanām visā Vecajā Derībā ir Dan 9. nodaļā. No pravieša Jeremijas rakstu lasīšanas uzzinājis, ka Israēla “izpostīšanas” (Dan 9:2) laiks—septiņdesmit gadi—drīz būs pagājuši, Daniēls sāka nopietni lūgt.

Un kāda tā bija lūgšana—sāpīgs un asaru pilns lūgums, kurā viņš atzīst savus grēkus un savas tautas grēkus, vienlaikus atzīstot Dieva taisnību visās nelaimēs, kas pār viņiem bija nākušas.

Izlasi Dan 9:1–19. Kādas tēmas jūs varat atrast, kas tiešā veidā ir saistītas ar 5Moz grāmatu? _____

Daniēla lūgšana ir kopsavilkums tieši tam, par ko tauta bija brīdināta 5Moz grāmatā attiecībā uz sekām, kas radīsies no derības neievērošanas. Divreiz Daniēls atsauca uz “Mozus bauslību” (Dan 9:11, 13), kas noteikti ietvēra 5Moz grāmatu un šajā gadījumā, iespējams, attiecas tieši uz to.

Kā teikts 5Moz grāmatā, viņi tika aizvesti no zemes (sk. 5Moz 4:27–31 un 5Moz 28. nod.) tieši tāpēc, ka nebija klausījuši un kā Mozus bija paredzējis (5Moz 31:29).

Cik traģiski arī, ka tā vietā, lai apkārtējās tautas teiktu: “Tiešām, šī lielā tauta ir sapratīga un gudra tauta” (5Moz 4:6), Israēls kļuva šīm tautām par “apsmieklu” (Dan 9:16).

Visās savās asarās un lūgumos Daniēls nevienā vietā neuzdod parasto jautājumu, ko tik daudzi jautā, kad notiek nelaime: “Kāpēc?” Viņš to nekad nejautā, jo, pateicoties 5Moz grāmatai, viņš skaidri zina, kāpēc tas viss notiek. Citiem vārdiem, 5Moz grāmata iedeva Daniēlam (un citiem trimdiniekiem) kontekstu, kurā saprast, ka ļaunums, kas ir nācis pār viņiem, nebija tikai akls liktenis, akls gadījums, bet gan viņu nepaklausības auglis, no kā viņi bija brīdināti.

Bet varbūt pat vēl svarīgāk ir tas, ka Daniēla lūgšana izteica realitāti, ka, neskatoties uz šiem notikumiem, bija cerība. Dievs viņus nebija atmetis, kaut arī tas tā izskatījās. 5Moz grāmata sagādāja ne tikai kontekstu, lai saprastu situāciju, bet arī norādīja uz atjaunošanas apsoliījumu.

Izlasi Dan 9:24–27, pravietojumu par Jēzu un Viņa nāvi pie krusta. Kāpēc Daniēlam (un mums pārējiem) tika dots šis pravietojums Israēla trimdas un atgriešanās apsoliījuma kontekstā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Šie [Mih 6:1–8] ir vieni no Vecās Derības izcilajiem pantiem. Līdzīgi Am 5:24 un Hoz 6:6 tie personificē astotā gadsimta praviešu vēstis. Sākumā ir skaists piemērs par derības tiesas prāvu, kur pravietis sasauc tautu, lai tā uzklausa Jahves apsūdzību pret viņiem. Kalni un pakalni ir tiesneši, jo tie ir pastāvējuši ilgu laiku un ir liecinājuši par Dieva rīcību ar Israēlu. Tā vietā, lai apsūdzētu Israēlu derības laušanā, Dievs jautā Israēlam, vai viņiem ir kādas apsūdzības pret Viņu. ‘Ko es esmu izdarījis? Kā Es esmu tevi nogurdinājis?’ Piedzīvojot netaisnību, daži nabaga cilvēki var kļūt noguruši, ‘darot labu’. Piedzīvojot iespējas kļūt ātri bagātiem, daži no zemes īpašniekiem var nogurt no derības noteikumu ievērošanas.” (Ralph L. Smith, Word Biblical Commentary, Micah-Malachi, (Grand Rapids, MI: Word Books, 1984), vol. 32, p. 50.)

“Šajos reformas pasākumos ķēniņš centās izdeldēt visas elku kalpošanas atliekas. Zemes iedzīvotāji tik ilgu laiku bija piekopusi apkārtējo pagānu tautu koku un akmens tēlu pielūgsmi, ka, cilvēciski spriežot, šķita neiespējami vienkārši tā izdzēst visu šo ļaunumu pēdas. Bet Josija zemes tīrīšanā nepagura.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 401. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mēs esam septītās dienas adventisti un ar savu šī laika vēsti mēs redzam sevi (un pamatoti) tādā pašā stāvoklī, kādā bija senais Israēls: ar patiesībām, kas bija jādzird visai pasaulei. Mums tā ir liela priekštiesība. Tomēr, kā jūs domājat, cik labi mēs pildām pienākumus, kas izriet no šīm privilēģijām?

2. Iedomājies, ka tu esi Daniēls, kas ir redzējis savu tautu okupētu un sakautu un zīni, ka templi, visas tavas reliģiskās ticības centru, ir iznīcinājuši elkdievīgi pagāni. Kā 5. Mozus grāmatas pārzināšana varēja palīdzēt viņam (un jebkuram citam jūdām) uzturēt ticību šajā laikā? Tas ir, kā grāmata palīdzēja viņam saprast visu, kas bija noticis un kāpēc tā notika? Kā mūsu izpratne par Rakstiem kopumā palīdz grūtos laikos un notikumos, kas citādi – bez Rakstu zināšanām – varētu mums atņemt drosmi? Ko tam vajadzētu mācīt mums par to, cik centrālu lomu mūsu ticībā vajadzētu ieņemt Bībelei?

3. Grupā pārrunājiet 70 dienu pravietojumu Dan 9:24–27. Kāda bija pravietojuma loma šajā derībā, un kāpēc derības ideja ir tik svarīga gan pravietojumā, gan mūsu dzīvē?

5. MOZUS GRĀMATA JAUNAJĀ DERĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 4:1–11, 5Moz 8:3, Apd 10:34, Gal 3:1–14, Apd 7:37, Ebr 10:28–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Viņš atbildēja un sacīja: ‘Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.’” (Mt 4:4)

Jaunā Derība ir piesātināta ar Veco. Tas ir, inspirēti Jaunās Derības rakstnieki ir citējuši inspirētus Vecās Derības rakstniekus kā savu autoritāti. Jēzus pats teica: “Stāv rakstīts” (Mt 4:4), tas ir, stāv rakstīts Vecajā Derībā; un Viņš teica, ka “Rakstiem ir jātiek piepildītiem” (Mk 14:49) – tas ir, Vecās Derības rakstiem. Kad Jēzus satika divus mācekļus uz Emavas ceļa, tā vietā, lai darītu brīnumu un parādītu, kas Viņš ir, “iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, Viņš tiem izskaidroja visus rakstus, kas par Viņu rakstīti” (Lk 24:27).

Vai nu izmantojot tieši Vecās Derības citātus, vai netiešas norādes, vai atsaucēs uz stāstiem vai pareģojumiem, Jaunās Derības rakstnieki pastāvīgi izmantoja Veco Derību, lai atbalstītu vai pat pierādītu savus apgalvojumus.

Bieži citēto grāmatu vidū bija 5Moz grāmata (tai skaitā psalmi un Jesajas grāmata). Matejs, Marks, Lūka Apustuļu darbos, Jānis, vēstules romiešiem, galatiešiem, abas vēstules korintiešiem, vēstule ebrejiem, pastorālās vēstules un Jāņa Atklāsmes grāmata – visu minēto darbu autori atsaucas uz 5Moz grāmatu.

Šajā nedēļā aplūkosim dažus no šiem gadījumiem un ieraudzīsim, kādas patiesības mūsu laikam mēs no tiem varam paņemt.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. decembrī.

“Stāv rakstīts”

Izlasi Mt 4:1–11. Kā Jēzus atbildēja uz sātana kārdināšanām tuksnesī un kas ir tā svarīgā mācība, ko mēs varam gūt no Viņa atbildes? _____

Jēzus nestrīdējās ar sātanu un arī neiegāja ar viņu nekādās debatēs. Viņš vienkārši citēja Rakstus, jo kā Dieva Vārds tas ir “dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu” (Ebr 4:12). Katrā reizē Vārds, ko Viņš citēja, bija no 5Moz grāmatas. Cik interesanti, ka Jēzus tuksnesī izvēlējās citēt pantus, kas arī Israēlam tika doti tuksnesī.

Pirmajā kārdināšanā Jēzus atsaucās uz 5Moz 8:3. Mozus bija atgādinājis Israēlam, kā Kungs par viņiem bija rūpējies tuksnesī visus šos gadus, ieskaitot mannas došanu, – tas viss bija daļa no attīrīšanas procesa, Kungam cenšoties iemācīt viņiem garīgas mācības. Starp šīm mācībām bija tas, ka “cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes”. Dievs deva jums fizisku ēdienu, bet Viņš dod jums arī garīgu barību. Jūs nevarat paņemt tikai pirmo bez otrā. Jēzus izmantoja maizes salīdzinājumu kā pāreju uz 5. Mozus grāmatu un lai norātu sātanu un šaubas, ko viņš centās iedvest Jēzū.

Otrajā kārdināšanā Jēzus izmanto 5Moz 6:16, kur Mozus norāda tautai uz viņu sacelšanos Masā (sk. 2Moz 17:1–7), sakot: “Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt, kā tu to darīji Masā.” (NKJV) Vārds “kārdināt” var nozīmēt “mēģināt” vai “pārbaudīt”. Kungs viņiem atkal un atkal bija parādījis Savu spēku un labprātību par viņiem rūpēties; tomēr grūtā brīdī viņi sauca: “Vai tas Kungs ir mūsu vidū vai nav?” (2Moz 17:7) No šī stāsta Jēzus smēlās, lai norātu sātanu.

Trešajā kārdināšanā sātans centās panākt, lai Kristus zemojas un viņu pielūdz. Kāda atklāta un acīmredzama atklāsme tam, kas viņš patiesībā bija un ko viņš patiesībā gribēja! Tā vietā, lai strīdētos, Jēzus norāj sātanu un atkal vērsās pie Dieva Vārda, 5Moz grāmatas, kur Kungs Savus ļaudis brīdināja, kas notiks, ja viņi atkritis un pielūgs citus dievus. “Tev būs To Kungu, savu Dievu, būties, tev būs Viņam kalpot” (5Moz 6:13), ar to domājot kalpošanu tikai Viņam vien.

Kā mēs varam mācīties gūt spēku savā dzīvē no Dieva Vārda pētīšanas, lai pilnīgāk atspoguļotu Jēzus raksturu un līdzīgi Viņam stātos pretī sātana kārdināšanām? _____

Pacelot vaigu

5Moz 10. nodaļā Mozus (atkal) atgādina par Israēla vēsturi un (atkal) izmanto šos ziņojumus, lai pamācītu savus ļaudis būt uzticīgiem. Šo pamācību vidū Viņš pateica vēl kaut ko.

Izlasi 5Moz 10:17–19. Kas šeit ir būtiskā vēsts, un kāpēc tā ir aktuāla Dieva draudzei mūsdienās? _____

Frāze “neviena vaigu neuzlūko” ir tulkota no ebreju tēlainās izteiksmes līdzekļiem. Tā burtiski nozīmē, ka Viņš “nepaceļ vaigu”. Ir uzskats, ka tas nāk no juridiskās prakses, kurā tiesnesis vai karalis redz tiesājāmās personas seju un, pamatojoties uz šīs personas statusu (svarīga persona vai nenozīmīgs cilvēks), tiesnesis vai karalis pieņem spriedumu. Šeit, 5. Mozus grāmatā, ir norādīts, ka Kungs neizturas pret cilvēkiem tādā veidā, neskatoties uz Viņa lielo varu un varēšanu. Viņš ir godīgs pret ikvienu, neatkarīgi no cilvēka statusa. Šī patiesība, protams, tika atklāta Jēzus dzīvē un tajā, kā Viņš izturējās pat pret visnīcīgākajiem sabiedrības locekļiem.

Izlasi Apd 10:34, Rm 2:11, Gal 2:6, Ef 6:9, Kol 3:25 un 1Pēt 1:17. Kā šie panti izmanto 5Moz 10:17? _____

Lai arī cik atšķirīgi apstākļi katrā no šiem pantiem (Vēstulē efeziešiem Pāvils saka, lai kungi ir uzmanīgi, kā viņi izturas pret saviem kalpiem; Vēstulē romiešiem Pāvils runā par faktu, ka tad, kad runa ir par glābšanu un sodu, nav atšķirības starp jūdiem un pagāniem), tie visi aizved uz 5Moz grāmatu un pie domas, ka Dievs “nepaceļ vaigu”. Un, ja “dievu Dievs un kungu Kungs, lielais Dievs, varenais un brīnišķīgs” to nedarīs, tad arī mums noteikti nevajadzētu tā rīkoties.

Veidā, kā Pāvils raksta Vēstulē romiešiem, mēs varam redzēt evaņģēlija atklāsmi: mēs atrodamies tajā pašā lidmašīnā, neskatoties uz to, kas mēs esam statusa ziņā. Mēs visi esam kritušas būtnes, kam vajadzīga Dieva glābjošā žēlastība. Labā vēsts ir, ka, neskatoties uz mūsu statusu, mums visiem ir piedāvāta glābšana Jēzū Kristū.

Cik bieži tu, arī slēptā veidā, “pacleļ vaigu”, un kāpēc krusts parāda mums, cik šāda attieksme patiesībā ir grēcīga? _____

Nolādēts pie koka

Izlasi Gal 3:1–14. Ko Pāvils šeit pasaka tādu, kas ir aktuāls mūsdienās, un kā viņš izmanto 5Moz 27:26 un 5Moz 21:22, 23, lai izteiktu savu domu? _____

Diemžēl kristietībā bieži izmanto šo vēstuli, lai attaisnotu likuma, desmit baušļu, neievērošanu. Protams, šis arguments patiešām tiek izmantots kā iemesls, lai neievērotu tieši ceturto bausli, it kā šī viena baušļa ievērošana, pretēji visiem pārējiem deviņiem, būtu burta kalpības izpausme, par ko šeit runā Pāvils.

Tomēr Pāvils nerunāja pretī likumam, un pavisam noteikti nekas šajos pantos neataisno sabata baušļa pārkāpšanu. Atslēga atrodama Gal 3:10, kur viņš raksta, ka “nolādēts ir ikkatrs, kas netur un nedara visu to, kas ir rakstīts bauslības grāmatā”, un tad viņš citē 5Moz 27:26. Jautājums nav paklausība likumam, bet “paļaušanās uz likumu” – grūts stāvoklis, varbūt pat neiespējams kritušām būtnēm, tādām kā mēs.

Pāvila doma ir, ka mēs netiekam glābti ar bauslības darbiem, bet caur Kristus nāvi mūsu labā, kas mums ir piešķirta ticībā. Viņa uzsvars šeit ir uz to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta. Lai palīdzētu izteikt šo domu, viņš atgriežas atpakaļ pie 5Moz grāmatas, šoreiz 5Moz 21:23. Līdzīgi Jēzum Pāvils lieto frāzi “Stāv rakstīts”, parādot Vecās Derības autoritāti, un tad viņš citē tekstu par kādu grēcinieku, kas izdarījis milzīgu noziegumu un par to saņēmis nāvessodu, tiekot piekarinātam pie koka, varbūt par iebiedēšanu citiem.

Tomēr Pāvils to izmanto kā simbolu Kristus starpnieciskajai nāvei mūsu labā: Kristus kļuva par “lāstu” tādā nozīmē, ka Viņš piedzīvoja likuma lāstu, tas ir, nāvi, ko piedzīvotu ikviens cilvēks, jo mēs visi esam pārkāpuši likumu. Tomēr evaņģēlija labā vēsts ir tā, ka lāsts, kam vajadzēja kļūt par mūsu likteni, kļuva par Viņa lāstu pie krusta, “tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolījumu” (Gal 3:14).

Vai, kā to izteikusi Elena Vaita: “Neviens cits kā tikai Kristus varēja izglābt kritušo cilvēku no likuma lāsta un atgriezt viņu saskaņā ar Debesīm. Kristus uzņēmās uz Sevi vainu un grēka kaunu – grēka, kas bija tik aizvainojošs svētajam Dievam, ka tam bija jāšķir Tēvs no Viņa Dēla.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 63. lpp.)

Padomā, ko tu piedzīvotu, ja tev būtu jāsaņem sods par visām savām kļūdām. Tomēr, pateicoties tam, ka Kristus Sevī izcietā sodu par taviem grēkiem, lai tev tas nebūtu jādara, kādai vajadzētu būt tavai atbildei uz Viņa upuri? _____

“Pravieti, kāds es esmu”

Atkal un atkal Kungs brīdināja Israēlu nesekot apkārtējo tautu piemēram. Tieši pretēji, viņiem bija jābūt par lieciniekiem šīm tautām (5Moz 4:6–8). 5Moz 18:9–14 pravietis atkārtoti brīdina viņus no atsevišķām praksēm, kas “Kungam ir negantība” (5Moz 18:12). Šajā kontekstā tiek atklāts, ka viņiem jābūt “bezvainīgiem Tā Kunga, sava Dieva, priekšā” (5Moz 18:13).

Izlasi 5Moz 18:15–19. Ko Mozus viņiem šeit pasaka? Tad salīdziniet to ar Apd 3:22 un Apd 7:37. Kā Pēteris un Stefans izmanto 5Moz 18:18? _____

Atsaucoties uz derību pie Sinaja, Mozus runā par to, kā Israēla bērni, saņemot Dieva likuma atklāsmi (2Moz 20:18–21), gribēja, lai Mozus darbojas kā starpnieks, kā mediators starp viņiem un Dievu. Mozus divas reizes viņiem apsola (5Moz 18:15, 18), ka Kungs sūtīs pravieti, līdzīgu Mozum, – ņemot vērā kontekstu, doma ir tāda, ka šis pravietis līdzīgi Mozum būs starpnieks starp cilvēkiem un Kungu.

Daudzus gadsimtus vēlāk gan Pēteris, gan Stefans citēja šo pantu attiecībā uz Jēzu. Pēterim Jēzus bija piepildījums tam, par ko bija runājuši “visi Viņa svētie pravieši” (Apd 3:21). Viņš uzskatīja, ka vadītājiem ir jāpaklausa Viņam un tam, ko Viņš saka. Tas ir, Pēteris izmantoja šo jūdiem zināmo pantu un attiecināja to tiešā veidā uz Jēzu, ar domu, ka viņiem ir jānožēlo tas, ko tie Viņam bija izdarījuši (Apd 3:19).

Pēc tam Apd 7:37, kad Stefans, kaut arī no Pētera atšķirīgā kontekstā, pasludināja Jēzu, viņš arī atsaucās uz šo slaveno apsolījumu un apgalvoja, ka tas norāda uz Jēzu. Viņš teica, ka Mozus savā vēsturiskajā lomā un jūdu vadīšanā bija Jēzus prototips. Tas ir, Stefans, tāpat kā Pēteris, centās parādīt cilvēkiem, ka Jēzus ir pravietojuma piepildījums un ka tiem Viņā ir jāieklausās. Pretēji apsūdzībai pret Stefanu, ka viņš “zaimo Mozu un Dievu” (Apd 6:11), Stefans pasludināja Jēzu par Mesiju, tiešu piepildījumu tam, ko Dievs bija apsolījis caur Mozu.

Kā šie divi panti parāda mums, cik centrāla loma Jēzum ir visā Bibelē un kāpēc visai mūsu izpratnei par to ir jābūt centrētai Kristū? _____

Brīdinājums

Vēstule ebrejiem visā savā dziļumā un cēlumā daudzējādā ziņā bija vienkārši gara jūdu ticīgo pārliecināšana par Jēzu. Tās mērķis bija pārliecināt: palieciet uzticīgi Kungam!

Šai uzticībai, protams, jānāk no mūsu mīlestības uz Dievu, uz to, kas Viņš ir, un uz Viņa raksturu un labestību, kas visspēcīgāk izteikta pie Kristus krusta. Tomēr reizēm mums, cilvēkiem, ir jāatgādina, kādas briesmīgas sekas būs atkrišanai. Tas ir, mums vajadzētu atcerēties, ka beigās, ja mēs nepieņemsim to, ko Jēzus mūsu labā ir darījis, samaksājot sodu par mūsu grēkiem, mums mūs jāsamaksā šis sods pašiem, un tas nozīmē “raudāšanu un zobu trīcēšanu” (Mt 22:13), kam sekos mūžīga iznīcība.

Izlasī Ebr 10:28–31. Ko Pāvils šeit pasaka, un kā tas attiecas arī uz mums? _____

Interesanti, ka tā vietā, lai pārliecinātu jūdu ticīgos palikt uzticīgiem Dievam, Pāvils citē 5Moz grāmatu, agrākus jūdu ticīgo pārliecināšanas rakstus palikt uzticīgiem Dievam! Pāvils citē 5Moz 17:6 attiecībā uz faktu, ka cilvēks, kas tiek uzskatīts par nāvi pelnījušu, ar nāvi saskarsies tikai pēc tam, kad vismaz divi citi liecinās pret šo personu. Pāvils ar to vēlējas pateikt – ja neuzticība var aizvest nāvē Vecajā Derībā, “cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības asinis, ar ko viņš svētīts, turējis par nesvētām un žēlastības Garu nievājis” (Ebr 10:29). Citiem vārdiem, jums ir vairāk gaismas un vairāk patiesības nekā viņiem, un jūs zināt par Dieva Dēla upuri par jūsu grēkiem. Tāpēc, ja jūs atkriņat, jūsu sods būs lielāks nekā viņu.

Tad Pāvils nekavējoties dodas atpakaļ uz 5Moz grāmatu, šoreiz 32:35, lai vienkārši apstiprinātu savu teikto. Pārdomājot, kas viņiem bija dots Kristū un viņu zināšanas par lielo nodrošinājumu, kas viņiem sniegts, Kungs, kas teica “Man pieder atreibība”, “tiesās Savu tautu” (Ebr 10:30) viņu atkrišanas un neuzticības dēļ. Galu galā, Viņš bija tiesājis viņu senčus, kuriem nebija tas, kas bija šiem Jaunās Derības jūdiem – pilnīgāka Dieva mīlestības atklāsmē, kas atklājusies pie krusta. Tādējādi Pāvils pamatā teica: es jūs brīdinu.

“Kungs tiesās Savu tautu.” (5Moz 32:36) Kāda ir mūsu vienīgā cerība šajā tiesā (sk. Rm 8:1)? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā Vecā Derība citē pati sevi (tas ir, kāds no praviešiem citē vai atsaucas, piemēram, uz pantiem no piecām Mozus grāmatām), tieši tāpat Jaunā Derība ir pilna ar tiešiem citātiem, atsaucēm un netiešām norādēm uz Veco Derību. Psalmi, Jesaja un 5Moz grāmata ir tās, kas citētas visvairāk. Bieži arī Jaunās Derības rakstnieki citē no tā saucamās Septuagintas, ko reizēm sauc par “grieķu Veco Derību”, kas ir senākais zināmais ebreju Bībeles tulkojums grieķu valodā. Pirmās piecas Bībeles grāmatas, kas zināmas kā Tora jeb Pentateihs, tika iztulkotas 3. gs. pirms Kristus, bet pārējā Vecā Derība ap 2. gs. pr. Kr.

Mēs varam arī daudz mācīties par to, kā skaidrot Bībeli no atstātā parauga, kā inspirētie Jaunās Derības rakstnieki izmantoja Veco Derību. Viena no pirmajām mācībām, ko mēs varētu apgūt, ir – atšķirībā no daudziem Bībeles pētniekiem mūsdienās Jaunās Derības rakstnieki nekad nepacēla jautājumu par Vecās Derības autentiskumu vai autoritāti. Nekas viņu rakstos neatklāja šaubas par Vecās Derības stāstu vēsturiskumu, sākot ar Ādama un levas eksistenci, grēkā krišanu, plūdiem, Ābrahāma aicināšanu utt. “Zinātne”, kas apšaubā šos notikumus, ir tikai cilvēcisks skepticisms, un tam nevajadzētu ieņemt vietu septītās dienas adventistu prātos un sirdīs.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājot visu gaismu, kas mums kā septītās dienas adventistiem ir dota, ko tai vajadzētu mums mācīt par mūsu lielo atbildību, lai mēs būtu uzticīgi patiesībām, kas mums ir dotas?

2. Izlasi vēlreiz 5Moz 18:9–14. Kādas ir mūsdienīgas šo “negantību” izpausmes, un kā mēs varam pārlicināties, ka no tām izvairāties?

3. Kāpēc kristiešiem, kas saprot Kristus krusta nāves universālo nozīmi, nekad nevajadzētu “pacelt vaigu” (sk. pirmdienas pētījumu)? Kā mēs varam atpazīt sevi tieksmi darīt tieši to (un vai mēs nemuļķojam sevi, ja noliedzam, ka mums ir kaut vismazākā tieksme tieši to darīt?). Kā krusts un tā turēšana acu priekšā var dziedināt mūs no šīs nepareizās attieksmes?

MOZUS AUGŠĀMCELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

4Moz 20:1–13, 5Moz 31:2, 5Moz 34:4, 5Moz 34:1–12, Jūdas 1:9, 1kor 15:13–22.

ATMIŅAS PANTS:

“Turpretim virseņģelis Miķelis, kad viņam bija Mozus miesas dēļ vārdu cīņa ar velnu, neiedrošinājās par viņu izteikt zaimu spriedumu, bet tikai sacīja: Tas Kungs lai tevi soda!” (Jūdas 1:9)

Kā mēs redzējam visu šo ceturksni, Mozus ir centrālais mirstīgais 5Moz grāmatā. Tajā dominē viņa dzīve, viņa raksturs, viņa vēstis. Lai gan, jā, 5Moz grāmata ir par Dievu un Viņa mīlestību uz “am yisra’el”, “Israēla tautu”, Dievs bieži izmantoja Mozu, lai atklātu šo mīlestību un runātu ar Savu tautu Israēlu.

Tuvojoties ceturkšņa beigām, mūsu 5Moz grāmatas pētījumu noslēgumam, esam nonākuši arī Mozus šīs zemes dzīves pēdējās dienās.

Elena Vaita reiz rakstīja: “Mozus zināja, ka viņam jāmirst vienam; nevienam laicīgam draugam nebūtu ļauts kalpot viņam viņa pēdējās stundās. Viņa priekšā bija kāds noslēpums un baisums, kura priekšā viņa sirds saļīma. Vissmagākais pārbaudījums bija viņa atdalīšana no tautas, par ko viņš rūpējās un ko mīlēja, – cilvēkiem, ar kuriem tik ilgi bija saistītas viņa intereses un viņa dzīve. Bet viņš bija mācījies uzticēties Dievam, un ar neapšaubāmu ticību viņš nodeva sevi un savu tautu Viņa mīlestībai un žēlastībai.” (“Sentēvi un pravieši”, 470., 471. lpp.)

Kā Mozus dzīve un kalpošana atklāja daudz par Dieva raksturu, tā arī viņa nāve un augšāmcelšanās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. decembrī.

Mozus grēks. I daļa

Laiku pa laikam, pat atkrišanas un tuksneša ceļojumu laikā, Dievs brīnumainā veidā uzturēja Israēla bērnus. Tas ir, lai arī cik necienīgi viņi bija (un bieži tādi arī palika), Dieva žēlastība izplūda uz viņiem. Arī mēs esam Viņa žēlastības saņēmēji, lai arī cik necienīgi to saņemam mēs būtu. Galu galā, tā nebūtu žēlastība, ja mēs to būtu pelnījuši, vai ne?

Bez pārtikas, ko Kungs brīnumainā veidā viņiem nodrošināja tuksnesī, vēl viena Viņa žēlastības atklāsmē bija ūdens, bez kā viņi būtu ātri gājuši bojā, īpaši dedzinošā tuksnesī. Runājot par šo pieredzi, Pāvils rakstīja: “Visi dzēruši to pašu garīgo dzērienu, jo tie dzēra no garīgās klints, kas tiem gāja līdzī, bet šī klints bija Kristus.” (1kor 10:4) Elena Vaita arī piebilda, ka “tad, kad ceļojuma laikā viņi gribēja ūdeni, pie apmetnes tas sāka plūst no klints šķembām” (“Sentēvi un praviēši”, 411. lpp.).

Izlasī 4Moz 20:1–13. Kas šeit notika, un kā mēs saprotam Kunga sodu Mozum par to, ko viņš bija izdarījis? _____

Vienā ziņā nav grūti saprast Mozus sarūgtinājumu. Pēc visām zīmēm, brīnumiem un neparastas atbrīvošanas, pēc visa, ko Kungs bija darījis viņu labā, viņi beidzot bija nonākuši pie Apsolitās zemes robežām. Kas notika? Pēkšņi viņiem pietrūka ūdens, un viņi sāka sazvērēties pret Mozu un Āronu. Vai Kungs nevarēja viņiem tagad nodrošināt ūdeni, kā Viņš to bija darījis iepriekš? Protams, ka varēja. Viņš arī to gatavojās darīt.

Tomēr ieklausieties Mozus vārdos, kad viņš divas reizes sit klinti. “Klausaities jel, jūs stūrgalvji! Vai mēs spēsim likt izplūst jūsu vajadzībām ūdenim no šīs klints?” (4Moz 20:10) Viņa balsī var saklausīt dusmas, jo viņš tos nosauca par “stūrgalvjiem”.

Problēma nebija viņa dusmas, kas bija slikti, bet saprotami, bet gan tas, ka viņš teica – “Vai mēs spēsim likt izplūst .. ūdenim?”, it kā viņš vai kāds cits cilvēks spētu likt izplūst ūdenim no klints. Savās dusmās viņš, šķiet, uz mirkli aizmirs, ka to varēja paveikt tikai Dieva spēks, kas darbojās viņu vidū. Vismaz viņam jau nu vajadzēja to zināt.

Cik bieži mēs sakām vai izdarām kaut ko dusmās un varbūt pat uzskatām, ka dusmas ir attaisnojamas? Kā mēs varam iemācīties apstāties, lūgt un meklēt Dieva spēku, lai vispirms pateiktu un darītu, kā ir pareizi, pirms pieļaujam kļūdu? _____

Mozus grēks. II daļa

Izlasi vēlreiz 4Moz 20:12, 13. Kādu konkrētu iemeslu Kungs nosauca, kāpēc Mozus nevarēja ieiet Apsolītajā zemē? Sk. arī 5Moz 31:2 un 5Moz 34:4. _____

Saskaņā ar šo pantu Mozus grēks bija kaut kas vairāk nekā tikai viņa centieni ieņemt Dieva vietu, kas jau tā bija pietiekami slikti. Viņš arī parādīja ticības trūkumu, kas tādām cilvēkam kā Mozus bija nepiedodami. Galu galā, šis ir vīrs, kurš kopš degošā krūma (2Moz 3:2–16) bija pieredzējis Dievu daudz īpašāk nekā lielākā daļa cilvēku, saskaņā ar šo rakstvietu “Man neticēja”; tas ir, Mozus parādīja ticības trūkumu tam, ko Kungs bija teicis, un tādējādi nebija “Mani svētījis” Israēla bērnu priekšā. Citiem vārdiem, ja Mozus būtu saglabājis mieru un rīkojies pareizi, parādot savu ticību un uzticību Dievam tautas atkrišanas apstākļos, viņš būtu pagodinājis Kungu cilvēku priekšā un atkal būtu parādījis piemēru tam, kas ir patiesa ticība un paklausība.

Ievērojiet arī, ka Mozus nebija paklausījis tam, ko Kungs viņam lika īpaši darīt.

Izlasi 4Moz 20:8. Ko Kungs bija teicis Mozum darīt, un vai viņš tā rīkojās (4Moz 20:9–11)?

Devītajā pantā lasām, ka Mozus paņēma rīksti, kā Kungs bija viņam pavēlējis. Tik tālu viss ir labi. Bet 10. pantā, tā vietā, lai runātu uz klinti, no kuras tad būtu sācis plūst ūdens kā Dieva spēka pārsteidzoša izpausme, Mozus to sita, un nevis vienreiz, bet divreiz. Jā, klints sišana un ūdens rašanās no tās bija brīnums, bet noteikti ne tāds brīnums, kā vienkārši runājot uz to un redzot notiekam to pašu.

Virspusēji noteikti varēja likties, ka Dieva tiesa pār Mozu bija galēja: pēc visa, ko Mozus bija piedzīvojis, viņam beigās tomēr nebija ļauts ieiet Apsolītajā zemē. Kopš vien tiek stāstīts šis stāsts, cilvēki ir brīnījušies – kāpēc vienas pārsteidzīgas rīcības dēļ viņam tika liegta piedalīšanās tajā, ko viņš tik ilgi bija gaidījis!

Kā jūs domājat, kādu mācību Israēla bērniem vajadzēja iemācīties no tā, kas notika ar Mozu? _____

Mozus nāve

Nabaga Mozus! Aizgājis tik tālu, piedzīvojis tik daudz, bet nepiedzīvo apsolījumu, kas pirms daudziem gadsimtiem tika dots Ābrāmam: “Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi.” (1Moz 12:7)

Izlasi 5Moz 34:1–12. Kas notika ar Mozu, un ko Kungs teica par viņu, kas parādīja, cik īpašs cilvēks viņš bija? _____

“Šajā vientulībā Mozus atskatījās uz savu pārmaiņām bagāto un grūtību pilno dzīvi, kopš viņš bija pagriezis muguru ķēnišķīgā galma godam un izredzēm Ēģiptes valstī, lai savu likteni savienotu ar Dieva izredzētās tautas gaitām. Viņš atsauc atmiņā garos gadus, ko bija pavadījis tuksnesī pie Jetrus ganāmpulkiem, eņģeļa parādīšanos degošajā ērkšķu krūmā un aicinājumu atbrīvot Israēlu. Viņš atkal redzēja varenos brīnumus, ko Dieva spēkā veica izredzētās tautas labā. Neskatoties uz visu, ko Dievs viņiem bija darījis, neskatoties uz viņa paša lūgšanām un pūlēm, tikai divi no lielā pieaugušo pulka, kas atstāja Ēģipti, bija atrasti tik uzticīgi, ka drīkstēja ieiet apsolītajā zemē. Kad Mozus pārlūkoja savas darbības iznākumu, viņa grūtā un uzpurīgā dzīve tam likās gandrīz veltīga.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 471., 472. lpp.)

5Moz 34:4 stāsta ko ļoti interesantu: “Un Tas Kungs sacīja viņam: ‘Šī ir tā zeme, ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, teikdams: taviem pēcnācējiem Es to došu! Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni!’” Kungs izmantoja valodu, kas bija gandrīz vārds vārdā ar to, ko Viņš bija atkal un atkal teicis sentēviem un viņu bērniem par šīs zemes došanu viņiem. Nu Viņš to atkārtoja Mozum.

Kungs arī teica, ka “Es tev to esmu licis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni” (5Moz 34:4). Nav iespējams, ka Mozus, atrodoties tur, kur viņš bija, būtu varējis saredzēt visu, ko Kungs viņam rādīja, – no Moāba līdz Danai, Naftaļa zemei un arvien tālāk. Elena Vaita skaidri pasaka: tā bija pārdabiska atklāsme, ne tikai par zemi, bet par to, kāda tā izskatīsies pēc tam, kad viņi to būs ieguvuši īpašumā.

No vienas puses, kāds varētu domāt, ka Kungs ķircina Mozu: tu varēji būt tur, ja būtu vienkārši paklausījis. Drīzāk Kungs ar to parādīja Mozum, ka, neskatoties uz visu, pat neskatoties uz Mozus kļūdu, Dievs gribēja būt uzticīgs derības apsolījumiem, ko Viņš bija izteicis tēviem un visam Israēlam. Kā mēs redzēsim, Kungam bija padomā pat vēl kaut kas labāks Savam uzticamajam, bet kļūdainajam kalpam.

Mozus augšāmcelšanās

“Tā Mozus, Tā Kunga kalps, nomira Moāba zemē, kā Tas Kungs bija sacījis. Un Viņš to apglabāja ielejā, Moāba zemē iepretim Bet-Peoram, un neviens nezina viņa kapa vietu līdz pat šai dienai.” (5Moz 34:5, 6) Tādējādi Mozus, kas bija tik centrāla persona Israēla dzīvē, cilvēks, kura raksti turpina dzīvot ne tikai Israēlā, bet arī baznīcās un sinagogās, nomira.

Mozus nomira, tika apglabāts, cilvēki viņu apraudāja, un tas bija viss. Pavisam noteikti uz šo gadījumu attiecināms Atklāsmes grāmatas princips: “Svētīgi mirušie, kas mirst iekš Tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada.” (Atkl 14:13)

Tomēr Mozus nāve nebija pēdējā nodaļa viņa dzīves stāstā.

Izlasi Jūdās 1:9. Kas šeit notiek, un kā šis pants palīdz izskaidrot Mozus parādīšanos vēlāk Jaunajā Derībā? _____

Lai gan mums ir dots tikai mazs mirklis, toties kas tā par neticamu ainu! Miķelis, pats Kristus, strīdas ar velnu par Mozus miesu. Strīdējās par to – kā? Nav šaubu, ka Mozus bija grēcinieks; patiešām, viņa pēdējais zināmais grēks, piesavinoties Dievam pienākošos godu, bija tāds pats, kas Luciferu izmeta no Debesīm: “Es uzkāpšu augstumos, es būšu kā pats Visaugstākais.” (Jes 14:14) Strīds par Mozus miesu, iespējams, bija tāpēc, ka Kristus pieprasīja Mozum apsolīto augšāmcelšanu.

Bet kā Kristus to varēja darīt grēcinieka Mozus labā, kas bija pārkāpis Viņa likumu? Atbilde, protams, var būt tikai krusts. Tāpat kā visi dzīvnieku upuri norādīja uz Kristus nāvi, tā acimredzot Kungs tagad, raugoties nākotnē uz krustu, pasludināja Mozus miesu par augšāmceltu. “Grēka dēļ Mozus bija nonācis sātana varā. Skatoties pēc personiskajiem nopelniem, viņš bija likumīgs nāves gūsteknis, bet to uzmodināja mūžīgai dzīvībai, pamatojoties uz Pestītāja vārdu. Mozus no kapa piecēlās godībai un kopā ar savu Atbrīvotāju pacēlās Dieva pilsētā.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 479. lpp.)

Kā šis ziņojums par Mozu palīdz mums saprast glābšanas plāna dziļumu, ka pat pirms krusta notikumiem Mozus varēja tikt augšāmcelts nemirstībai? _____

Mūsu visu augšāmcelšanās

Ar pievienoto gaismu no Jaunās Derības Mozus izslēgšana no Apsolītās zemes galu galā nešķiet liels sods. Laicīgas Kānaānas un vēlāk laicīgas Jeruzalemes vietā (kas visā zināmajā vēsturē ir bijusi karu, cīņu un ciešanu vieta), “Debesu Jeruzaleme” (Ebr 12:22) nu ir viņa mājas. Daudz labākas mājas – pavisam noteikti!

Mozus bija pirmais zināmais cilvēks Bībelē, kas augšāmcēlies no mirušajiem. Ēnohs tika aizrauts Debesīs, nāvi neredzējis (1Moz 5:24), arī Elija (2ķēn 2:11), bet, cik vien tālu sniedzas rakstītais ziņojums, Mozus bija pirmais, kas ir augšāmcelts mūžīgai dzīvei.

Mēs nezīnām, cik ilgi Mozus gulēja zemes klēpī, bet tam nav nozīmes. Viņš aizvēra savas acis nāvē, līdz ar to, vai tās bija dažas stundas vai 300 gadu, viņam tas bija viens un tas pats. Tas pats attiecas uz ikvienu mirušo; mūsu pieredze, vismaz līdz nomiršanas brīdim, neatšķirsies no Mozus pieredzes. Mēs aizveram savas acis nāvē, un nākamais, ko mēs zinām, ir vai nu Jēzus otrā nākšana, vai arī diemžēl pēdējā tiesa (sk. Atkl 20:7–15).

Izlasi 1kor 15:13–22. Kāds liels apsolījums šeit ir atrodams, un kāpēc Pāvila vārdiem ir nozīme tikai tad, ja mēs saprotam, ka mirušie dus Kristū līdz augšāmcelšanai? _____

Bez augšāmcelšanās cerības mums vispār nav nekādas cerības. Kristus augšāmcelšanās ir mūsu garantija, pie krusta “šķīstījis no grēkiem” (Ebr 1:3) kā mūsu upura Jērs, Kristus nomira un augšāmcēlās, un, pateicoties Viņa augšāmcelšanai, mums ir drošība par mūsu augšāmcelšanos ar Mozu kā pirmo piemēru no kritušajiem cilvēkiem, kas uzmodināts no mirušajiem. Pateicoties Kristus darbam, Mozus tika uzmodināts, un, pateicoties tam, ko izdarīja Kristus, arī mēs tiksīm uzmodināti.

Tādējādi mēs varam Mozū atrast piemēru glābšanai ticībā – ticībā, kas atklājas uzticības pilnā dzīvē un uzticībā Dievam, pat ja viņš beigās izdarīja kļūdu. Visā 5Moz grāmatā mēs redzam, kā Mozus atkal un atkal aicināja Dieva ļaudis uz līdzīgu uzticību, līdzīgu atsaukšanos žēlastībai, kas viņiem ir dota tāpat kā mums, kas atrodamies pie Apsolītās zemes robežām.

Vai ne tas pats Dievs neaicina arī mūs būt uzticīgiem? Ko mēs varam darīt, lai pārliecinātos, ka nepieļaujam tās pašas kļūdas, no kurām Mozus brīdināja 5Moz grāmatā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dusmīgi izsaucoties: ‘Vai mēs jums nedabūsim ūdeni no šīs klints?’ – tie nostājās Kunga vietā, it kā tāds spēks būtu atkarīgs no viņiem – cilvēkiem, ar visām cilvēciskajām vājībām un kaitēm. Pastāvīgas ļaužu kurnēšanas un dumpošanās nogurdināts, Mozus bija izlaidis no acīm Visvareno Palīgu, un bez Dieva spēka viņš savas dzīves stāstu aptraipīja ar cilvēciskas vājības izpausmi. Vīrs, kas varēja palikt šķīsts, stiprs un nesavtīgs līdz dotā uzdevuma izpildes beigām, tomēr tika pārvarēts. Dievs tika apkaunots Israēla draudzes priekšā tad, kad Viņu vajadzēja sevišķi pagodināt un izcelt.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 418. lpp.)

“Apskaidrošanas kalnā Mozus bija kopā ar pārvērsto Eliju. Viņus tur Tēvs nosūtīja kā gaismas un godības vēstnešus savam Dēlam. Tā beidzot tika paklausīta Mozus lūgšana, kuru viņš izteica pirms daudziem gadsimtiem. Viņš stāvēja uz “labās zemes” kalna savas tautas mantojuma vidū un deva liecību par To, kurā sakopojās visi Israēlam dotie apsolījumi. Tāda ir pēdējā aina, kas mirstīgo skatam atklāta par šī, no Debesīm tik augsti godātā, vīra dzīves gājumu.” (“Sentēvi un pravieši”, 479. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. No vienas puses, jā – Mozus bija augšāmcelts un pacelts Debesīs īsi pēc savas nāves. Bet vienlaikus nabaga Mozum (kā mēs to varam pieņemt) ir jānoskatās uz visu šo haosu, kas notiek šeit, lejā. Cik labi, ka lielākā daļa no mums tiks augšāmcelta pēc tam, kad visa cīņa uz zemes būs noslēgusies Jēzus otrās nākšanas laikā! Kā šī var būt pat lielāka svētība nekā tā, ko piedzīvoja Mozus?

2. Kā stāsts par Mozus nāvi un augšāmcelšanos parāda mums, kā Jaunā Derība, lai gan balstīta uz Veco Derību, aizved mūs tālāk nekā Vecā Derība un var izliet patiešām daudz jaunas gaismas pār to?

3. Kā stāsts par Mozus dzīvi, ieskaitot klints sišanu dusmās, ir piemērs tam, ko nozīmē dzīvot ticībā un būt glābtam ticībā bez bauslības darbiem?

4. Grupā pārrunājiet augšāmcelšanās apsoliņumu laika galā. Kāpēc tas ir tik svarīgi visām mūsu cerībām? Ja mēs varam uzticēties Dievam šajā jautājumā, tas ir, mūsu uzmodināšanā no nāves, vai mums nevajadzētu spēt uzticēties Viņam arī visā citā? Galu galā, ja Viņš spēj darīt mūsu labā pat to, ko tad Viņš nespēj?

SATURS

Ievads 5. Mozus grāmatai _____	5
Mozus vēstures stunda _____	12
Mūžīgā derība _____	19
Mīli Kungu, savu Dievu _____	26
Svešinieks tavos vārtos _____	33
Jo kura cita tauta ir tik liela? _____	40
Likums un žēlastība _____	47
Izvēlies dzīvību _____	54
Pievērsiet viņu sirdis _____	61
Piemini un neaizmirsti _____	68
5. Mozus grāmata vēlākos rakstos _____	75
5. Mozus grāmata Jaunajā Derībā _____	82
Mozus augšāmcelšanās _____	89